OKAT YAYINEVİ

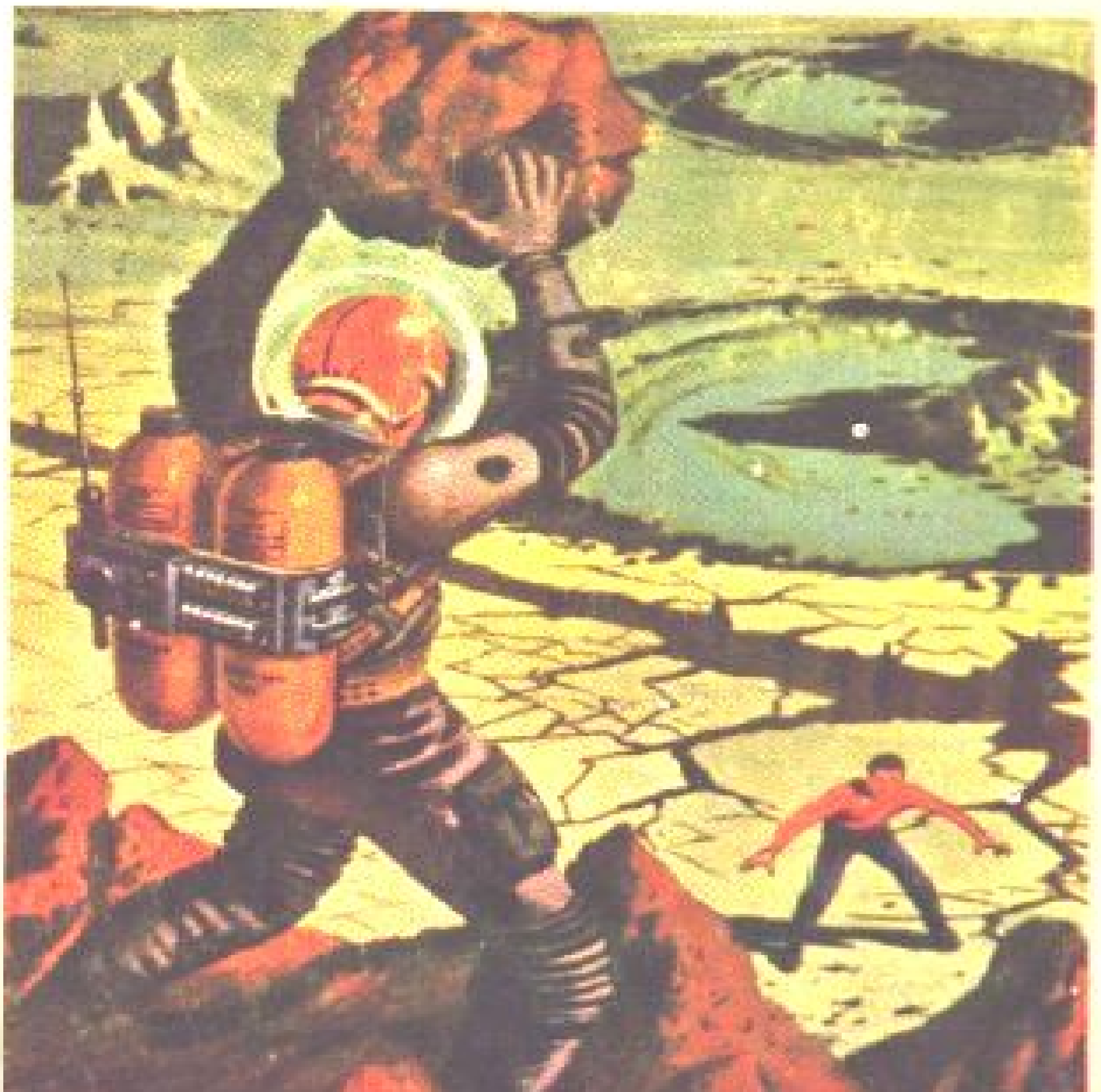
uzay serisi

1

PHILIP K. DICK

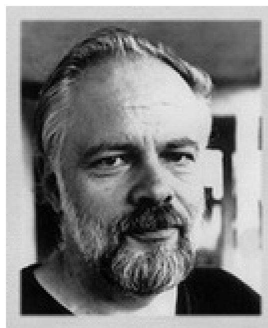
ç. reha pınar

UZAYDA SUiKAST

UZAYDA

SUİKAST

PHILIP K. DICK

Çeviri
Reha PINAR

OKAT YAYINEVİ

1.

Bazı olaylar bildiriliyordu.

2203 yılının Mayıs ayı başlarında, haber makineleri İsveç üzerinde beyaz kargaların uçuştuğu olayını heyecanla yayınlıyordu.

Sistemin temel endüstriyel mihveri olan Oiseau-Lyre Hill'in yarısı açıklanması mümkün olmayan birtakım yangınlarla tahrip oluyordu.

Marstaki işçi-kampı tesislerinin çevresine niteliği belirsiz, küçük, yuvarlak taşlar düşüyordu.

Dokuz-Gezegen Federasyonu Direktörlüğü Merkezi Batavia’da iki başlı bir Jersey danası dünyaya gelmişti.

İnanılmaz, önemli bazı şeylerin kaynaşmakta olduğu kesin bir gerçekti.

Herkes bu olayları kendisine göre yorumluyordu; doğanın değişik güçleri üzerindeki tahminlere geçmişte kalmış olaylar olarak bakılıyordu. Herkes «Lotari» üzerine -sosyalleştirilmiş şans enstrümanı- tahminler yürütüyor, tartışmalar yapıyor ve toplu kararlar veriyordu. Direktörlüğün Falcı’ları haftalar önce göreve çağrılmışlardı.

Fakat bir kimseye müjde veren haber diğer bir kimsenin kaderi oluyordu. Oiaeau-Lyre Hill, ilk tepkisini, kısıtlanmış felâketi sınıflandırılmış görevlilerinin yüzde ellisi için total bir felâket yaratmakla gösteriyordu. Bağlılık yeminleri sona eriyor, değişik konularda eğitilmiş araştırma teknisyenleri işten çıkartılıyordu. Sistem için önemli sayılan geçici görevlilerin ilişkileri tamamen kesiliyordu, İlişkileri kesilmiş teknisyenlerin çoğu, işsiz kalabalığın arasında eriyip gidiyordu.

Fakat bütün teknisyenler için durum aynı değildi.

Ted Benteley işten çıkarıldığını bildiren notu ilân tahtasında görür görmez hemen çekip aldı. Bürosuna doğru yürürken kağıdı küçük parçalara ayırarak çöplerin atılmasına mahsus yarıktan attı. İşten çıkarılmasına

gösterdiği tepki çabuk ve kesin olmuştu. Tepkisi, çevresinde bulunan diğer teknisyenlerin tepkisinden çok daha değişikti. Yemininin bozulmasına seviniyordu. On üç yıldan beri, ettiği bağlılık yeminini bozabilmek için kanunî yollardan yürüyor, her çareye baş vuruyordu.

Bürosuna girdikten sonra kapısını kilitledi, bürolar arası izleme televizyonunu kapattı ve düşünmeye bağladı. Hareket planını hazırlaması için bir saat yeterli olmuştu ve planı son derece basitti.

Öğle üzeri, Oiseau-Lyre’in personel şubesi, yeminin zorunlu olarak bozulması halinde verilen yetenek kartını gönderdi. Bunca yıl sonra yetenek kartını tekrar görmesi garipti. Kartı cüzdanına yerleştirmeden önce, bir dakika kadar şaşkınlıkla durdu. Bu kart, büyük tombaladaki altı milyarda bir şansını temsil ediyordu. Büyük Lotarinin dönüşü bir anda kendisini Birinci-Sınıf durumuna getirebilirdi. Siyasal yönden sözü edilecek olursa, otuz üç yıl geri kalmıştı; çünkü y-kartı doğum tarihine göre sınıflandırılmıştı.

Saat 2.30’da, Oiseau-Lyre’deki bağlılık yemininin son kısmını da bozdu: bağıntısı kendisi için koruyucu, başkası için kölelikti. Saat 4.00 sularında parasını aldı, acil durumlarda yapıldığı gibi hemen bozdurdu ve umumî bir nakil aracı için birinci sınıf bir bilet satın aldı. Hava henüz kararmadan Avrupa’dan ayrılmış, Endonezya imparatorluğunun merkez şehrine doğru yola çıkmıştı.

Batavia’da, pansiyonların birinde ucuz bir oda tuttu ve bavulunu açtı. Elbiselerinin çoğu Fransa’da kalmıştı: eğer başarı sağlayabilirse onları daha sonra alabilirdi, ama başarı sağlayamazsa nasıl olsa önemi kalmayacaktı. Gariptir ki odası, Direktörlük Binasına bakıyordu. Binanın birçok kapısından girip çıkan insanlar karınca gibi kaynıyordu. Bütün yollar ve havayolları Batavia'da son bulurdu.

Parası çok kısıtlı olduğu için fazla oyalanmadan harekete geçmesi gerekiyordu. Umumi Kitaplıktan kucak dolusu teyp ve basit bir televizyon

aldı. Günler geçtikçe, kendi mesleği olan biokimya üzerindeki bilgisi oldukça kabarıyordu. Aldığı teypleri telezivyonda incelerken kafasında tek ciddî bir düşünce vardı: Quizmaster'da bir pozisyon almak için bir kere bağlılık yemini edebilirdi, kaybettiği takdirde başka şansı olmayacaktı.

İlk müracaatı kendisi için çok değerliydi. Hill Sisteminden kurtulmuştu ve orada bir daha çalışmayacaktı.

Beş gün süresinde sayısız sigara içmiş, odasında dolaşmış ve nihayet geçici kadın temin eden bir acentanın telefon numarasını aramak üzere büyük, sarı rehberi önüne çekmişti. Daima tercih ettiği acentanın, yakında bir şubesi vardı, bir saat sonra bütün psikolojik problemleri son bulmuştu. Acentanın gönderdiği balık etindeki sarışın kadınla, caddenin kargısındaki bar arasında yirmi dört saat daha geçirebildi. Boşa harcayacağı zaman, yirmi dört saatten ileri gidemezdi. Harekete geçmenin vakti gelip çatmıştı, ya hemen harekete geçecek ya da başka fırsat bulamayacaktı.

O sabah yatağından kalktığı zaman bütün vücudu ürperiyordu. Quizmaster Verrick genellikle göçmenleri işe alırdı ve bir iş almak için yapılan yemin değişik alanlarda olurdu. Altı gün içinde Benteley kendisine bir yol çizememişti. Başarılı bir müracaat için hangi faktörü kullanması gerektiğini kesinlikle bilmiyordu. Sırılsıklam terlemişti; acele bir duş aldı, tekrar terlemeye başladı. Altı gün çalışmasına rağmen bir şey öğrenememiş olduğunu düşünüyordu. Körü körüne hareket ettiğini farkındaydı. Tıraş oldu, giyindi, Lori’nin yövmiyesini verdi ve acentasına gönderdi.

Yalnızlık ve korku içini kemiriyordu. Eşyasını topladı, bavulunu depoya verdi ve kendisini biraz daha güvenlikte hissedebilmek için ikinci bir uğur satın aldı. Umumî bir tuvalette! bu uğuru ceketinin astarına iğneledi, sonra «penolbarb» kutusuna bir onluk attı. Sedatif bir parça olsun sakinleşmesine sebep olmuştu. Tuvaletten çıktı ve robot taksilerden birini çevirdi.

Şoföre :

— Direktörlük Ana Binasına, dedi. Acelem yok.

Mac Millan robotu :

— Pekâlâ, Bay veya Bayan, dedi. Nasıl arzu ederseniz.

Ilık bahar rüzgârı arabanın içini dolduruyordu, Benteley bahar havasıyla ilgili değildi; gözlerini ilerdeki binaya dikmişti. Bir gece önce yazılı dilekçesi gönderilmişti. Tam zamanını beklemişti; şu anda kağıtları Direktörlüğün sayısız görevlilerinden birinin önünde olmalıydı.

Robot taksi ağır ağır yere kondu.

— Geldik, Bay veya Bayan.

Benteley taksinin ücretini ödedikten sonra otomatik açılan kapıdan çıktı.

Çevresi karıncalar gibi oraya buraya koşuşan insanlarla doluydu. Çeşitli konuşmalar an vızıltısı gibi etrafı kaplıyordu. Birkaç haftanın gerginliği son haddini bulmuştu. Anaforcular «Metot» diye bazı kağıtlar satmaya çalışıyorlardı. Bu metotların «Minimax» oyunu için çok faydalı olduğunu ileri sürüyorlardı. Salonları dolduran kalabalığın bu anaforculara aldırdığı yoktu. Herkes zekâsına ve bilgisine güveniyordu.

İnsanların kaynaştığı salonun tam ortasında duran Benteley bir sigara yaktı. Ellerinin titremediğini hayretle gördü. Evrak çantasını koltuğunun altına sıkıştırdı, ellerini cebine soktu ve Gelişim Salonu’na doğru yürüdü. İçeri girer girmez üzerinden bir kontrol kemeri geçti ve çevresini sardı. Benteley başını kaldırıp kemere baktı ve ceketinin içindeki nazarlığı okşadı.

Hafif bir ses duyuldu.

— Ted, bir dakika bekle.

Benteley hemen durdu. Lori, kalabalığın arasından zorlukla geçerek yanına geldi.

Soluk soluğa :

— Sana verilecek bir şeyim var, dedi. Seni burada bulacağımı biliyordum.

Benteley gergin bir ifadeyle sordu.

— Neymiş o ?

Benteley bunu sorarken Direktörlük görevlilerinin kendisine çok yakın olduğunu hissediyor ve düşüncelerinin telepatiyle anlaşılmasını istemiyordu.

Lori, Benteley'in yakasına doğru uzandı ve bir şey taktı. Çevreden geçenler kadının bu hareketini görmüşler gülümseyerek bakıyorlardı. Lori'nin taktığı başka bir uğurdu.

Benteley, kendisine şans getirmesi için takılan bu uğura baktı.

— Bana faydası olacak mı, dersin?, dedi.

Lori'yi tekrar görmek planları arasında değildi.

Lori, Benteley'in koluna hafifçe dokundu.

— Umarım. Bana karşı iyi davrandığın için teşekkür ederim. Buraya kabul edilecek olursan Batavia'da kalmana sevineceğim.

Bu sözlerden çok şaşıran Benteley :

— Burada durduğun sürece kontrol ediliyorsun, dedi. Verrick'in görevlileri çevremizde.

Lori, neşeyle :

— Umurumda değil, dedi. Kiralık bir kadının saklayacak bir şeyi olamaz.

Benteley, onun kadar neşeli değildi.

— Benim hoşuma gitmiyor, dedi. Hayatımda kimse düşüncelerimi kontrol etmemişti.

Sonra omuz silkti.

— Fakat öyle sanıyorum ki, buraya bağlanacaksam buna alışmalıyım.

Merkez Masasına yürüdü. Kimlik ve yetenek kartı masanın üstünde duruyordu. Kuyruk süratle hareket halindeydi. Birkaç dakika sonra MacMillan'ın robotları tarafından kabul ediliyordu.

— Pekâlâ, Benteley. Ted Benteley içeri girebilirsin.

Lori solgun yüzle :

— Eh, dedi. Seni tekrar göreceğimi umarım. Eğer buraya bağlanacaksan...

Benteley sigarasını bir tablaya bastırıp söndürerek iç bürolara doğru yürüdü.

— Seni ararım, diye mırıldandı.

Kalabalığın arasından sıyrılırken evrak çantasını sıkı sıkı tutuyordu. Bütün cesaretini toplayarak, kapıdan süzülüp geçti. Kapıdan geçer geçmez, otomatik kapı hemen arkasından kapandı.

İçeri girmişti; imtihan başlamak üzereydi.

Kapının yanında çelik çerçeve gözlük kullanan sivri bıyıklı, ufak tefek, orta yaşlı bir adam vardı ve dikkatle Benteley'i süzüyordu.

— Ted Benteley'sin, değil mi?

— Evet. Burada Quizmaster Verrick'i görmek üzere bulunuyorum.

— Neden ?

— Sekiz-Sekiz sınıfında bir görev almak için.

Büroya bir kız girdi. Benteley'e aldırmadan :

— Eh, bitti, dedi.

Şakağına dokundu.

— Anladın mı? Şimdi memnun musun?

Ufak tefek adam :

— Beni kabahatli bulma, dedi. Kanun böyle.

— Kanun !

Kız masaya doğru yürüdü, kızıl saçlarını arkaya attı, masanın üstünde duran paketten bir sigara alarak titrek ellerle yaktı.

— Hemen buradan gidelim, Peter. Geriye önemli bir şey kalmadı.

Ufak tefek adam :

— Kalacağımı biliyorsun, dedi.

— Aptalsın.

Kız yana dönünce Benteley'i fark etti. Yeşil gözlerini iri iri açarak sordu :

— Kimsiniz ?

Ufak tefek adam Benteley’e :

— Başka bir zaman gelseniz iyi olacak galiba, dedi. Tam zamanı olduğunu san...

Benteley boğuk sesle :

— Buraya geri dönmek için gelmedim, dedi. Verrick nerede?

Kız merakla onu süzdü.

— Reese’i mi görmek istiyorsun? Sattığın nedir?

Benteley kaba bir sesle cevap verdi.

— Biokimyagerim. Sekiz-sekiz sınıfında görev istiyorum.

Kızın kırmızı dudakları hafif bir alayla büzüldü.

— Ya, öyle mi? İlginç...

Çıplak omuzlarını silkti.

— Yemin ettir, Peter.

Ufak tefek adam tereddüt ediyordu, istemeyerek elini uzattı.

— İsmim Peter Wakeman, dedi. Bu kızın ismi de Eleanor Stevens’tir. Verrick’in özel sekreteri.

Durum Benteley'in tahmin ettiği gibi değildi. Üç kişi birbirini incelerken kısa süren bir sessizlik oldu.

Wakeman :

MacMillan, Benteley’i içeri gönderdi, dedi. Sekiz-sekiz için boş kadro var, ama Verrick'in biokimyagere ihtiyacı yok. Elinde zaten yeteri kadar var.

Eleanor Stevens sordu :

— Sen ne biliyorsun ki? Seni ilgilendirmez. Personel şubesini sen idare etmiyorsun.

Wakeman, kızla Benteley'in arasına girdi.

— İçgüdümü kullanıyorum.

Sonra Benteley'e döndü.

— Özür dilerim. Burada vaktini boşuna harcıyorsun. Hill'in personeline müracaat etmelisin... daima biokimyager alırlar ve satarlar.

Benteley :

— Biliyorum, dedi. On altı yaşından beri Hill sistemi hesabına çalışıyordum.

Eleanor sordu :

— Şu halde bizden ne istiyorsun?

— Oiseau-Lyre beni bıraktı.

— Bu takdirde Soong'a git.

Wakeman sordu :

Direktörlüğün daha iyi olduğunu ner'den biliyorsun? Zannediyorum ki bu konu hakkında oldukça aldatıcı hayalin var.

Eleanor umursamaz bir tavırla :

— Bırak yemin etsin, dedi. Eğer istediği bu ise boş ver.

Wakeman başını salladı.

— Ona yemin ettirmeyeceğim.

— Şu halde ben yemin ettiririm.

Wakeman :

— Özür dilerim, dedi.

Masanın gözünden yarım şişeden az viski çıkardı ve kendisine bir kadeh doldurdu.

— İçinizden bana eşlik etmek isteyen var mı ?

Eleanor :

— İstemem, teşekkür ederim, dedi.

Benteley şaşkınlıkla arkasını döndü.

— Bütün bunların manası nedir?, dedi. Direktörlük böyle mi yönetiliyor ?

Wakeman gülümsedi.

— Gördün mü? Hayallerin yıkıldı. Olduğun yerde kal, Benteley.

Eleanor masasından kalktı ve acele adımlarla dışarı çıktı. Bir dakika sonra Quizmaster'in sembolüyle döndü.

— Buraya gel, Benteley. Yeminini ben kabul edeceğim.

Masasının tam ortasına Reese Verrick'İn parlak renkli plastikten büstünü koydu ve canlı bir tavırla Benteley'e döndü.

— Haydi gel.

Benteley ağır adımlarla masaya doğru yaklaşırken, Eleanor parmaklarının ucuyla Benteley'in boynundan sarkan, Lori'nin verdiği bez uğura dokundu.

— Bu ne uğuru ?

Benteley, mıknatıslaştırılmış küçük çelik parçası ile beyaz tozları gösterdi.

Sonra kısaca :

— Bakire sütü, dedi.

— Hepsi bu kadarcık mı ?

Çıplak göğüsleri arasında sallanan uğur demetini gösterdi,

— İnsanların sadece bir uğurla yetinmelerine şaşıyorum, dedi.

Benteley'in sesine öfkeli bir ifade geldi.

— Artık Hill'ler hesabına çalışmıyorum! Onlarla hiç bir ilişkim, kalmadı.

Wakeman sordu :

— Neden ?

Benteley öfkeyle homurdandı.

— Hill artık yıkılmıştır. Bütün sistem yıkılmaya mahkûmdur. En yüksek fiatı verene satacak durumdalar... ve fiat kırılması sürüp gidiyor.

Wakeman düşünceli bir tavırla :

— Bunun seninle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum, dedi. İşin vardı, sadece bunu düşünmen gerekirdi.

— Harcadığım zaman, tecrübem ve bağlılığım için para alırım. Temiz, beyaz bir laboratuarım ve hayatım boyunca çalışsam kazanamayacağım para tutarında malzemem vardı. Statü Sigortasına ve total güvenliğe sahiptim. Ancak, çalışmamın sonucu ne oluyordu merak ediyorum? Çalışmalarımın sonucunun ne yapıldığını, nereye gittiğini bilmiyordum.

Eleanor sordu :

— Nereye gidiyormuş ?

— Pare deliğine! Çöplüğe! Kimseye yararı olmuyor.

— Peki kime yardımcı olmalıdır?

Benteley cevap vermek için çabaladı.

— Bilmiyorum. Birine, bir yere. Çalışmalarınızın yararlı olmasını istemez misiniz? Oiseau-Lyre'in çevresindeki pis kokuya mümkün olduğu kadar dayanmak istedim. Fill'lerin ayrı ve tekil ekonomik üniteler olması gerekir. Gerçekten, sevkiyat ve masraflar var, bunlara tahakkuk ettirilen vergiler var. Hill'in sloganını bilirsiniz. Hizmet iyidir ve iyi hizmet en

iyisidir. Komik! Hill'in kimseye hizmet etmeye meraklı olduğunu mu sanıyorsunuz? Topluma yararlı olacaklarına, toplum içinde asalak oluyorlar.

Wakeman kuru sesle :

— Hill'lerin hayırsever örgütler olmadığını zaten biliyordum, dedi.

Benteley huzursuz bir tavırla, kadınla erkeğin yanından uzaklaştı. Onlar Benteley'e sanki bir toplum sözcüsüymüş gibi bakıyorlardı. Neden Hill'e bu kadar kızıyordu? Sınıflandırılmış bir köle olarak Hill'e bağlılığını bu şekilde mi gösteriyordu? Şimdiye kadar kimse şikâyetçi olmamıştı, fakat o şikâyet ediyordu.

Sonra yeşil gözlerine alaycı bir ifade geldi.

— Belki de yetinemiyorsun. Bu sebeple de şansın ters gidiyor.

Benteley kızgınlıkla :

— Herkesin kendisine göre ölçüsü vardır, dedi. İki uğurum daha var. Bunu bana başkası verdi,

— Oh ?

Uzanıp Benteley'in boynundaki uğuru yakından inceledi.

— Bir kadının satın alabileeiği cinsten uğur. Pahalı, fakat biraz fazla gösterişli.

Benteley sordu :

— Verrick'in hiç uğur taşımadığı doğru mu?

Wakeman :

— Doğru, dedi, ihtiyacı yok öyle şeylere. Lotari onu «Bir»e yükselttiği zaman zaten altı-üç sınıfındaydı. Şanstan söz edecek olursak... O adamın, şansı çok. Birinci basamaktan başlayıp son basamağa kadar çıktı. Vücudunun her tarafından şans fışkırıyor.

Eleanor utangaç bir tavırla :

— Şanslarının artması için ona dokunan kimseleri gördüm, dedi. Onları kabahatli bulmam. Birçok defalar ona ben bile dokundum.

Wakeman sakin sesle sordu :

— Sana ne faydası oldu?

Sonra, Eleanor’un rengini değiştirmek üzere olan şakaklarını işaret etti.

Eleanor kısaca cevap verdi.

— Reese'le aynı zamanda ve yerde doğmadık.

Wakeman soğukkanlılıkla :

— Astro-kozmolojiye inanmam, dedi. Şansın kazanılıp kaybedilebileceğine inanıyorum. Şans düzensiz bir şekilde gelir.

Benteley'e hitap ederek konuşmasına ağır ağır devam etti,

— Verrick'in şans şimdilik yaver gidebilir, ama şansının devam edeceği söz konusu olamaz. Onlar...

Üst kata doğru belirsiz bir işaret yaptı.

— ... Onlar bir çeşit denge sağlanmasını istiyorlar.

Sonra aceleyle ekledi.

— Hıristiyan falan değilim, anlıyorsun, ya! Ender şanslılardan olduğunu biliyorum.

Nane ve soğan kokan nefesini Benteley’in yüzüne doğru verdi.

— Fakat, günün birinde herkesin önüne bir fırsat çıkar. Yükseklerde dolaşanlar günün birinde düşmeye mahkûmdurlar.

Eleanor, Vakeman’ı uyarmak istiyormuş gibi baktı.

— Dikkatli ol.

Wakeman, bakışlarını Benteley’den ayırmadan ağır ağır :

— Sana söylediklerimi unutma, dedi. Bağlılıktan kurtulmuşsun, bundan yararlan. Verrick’e bağlanarak yemin etme. Onun devamlı bir kölesi olarak

kalır, bir daha da ondan ayrılamazsın. Bundan da hoşlanacağını sanmam.

Benteley buz gibi terlediğini hissetti.

— Yani doğrudan doğruya Verrick'in kendisine mi yemin etmiş olacağım ? Ettiğim yemin Quizmaster'da bir iş almak için olmayacak mı?

Eleanor :

— Evet, dedi.

— Niçin ?

— Şu anda olaylar pek güvenilir gibi değil. Daha fazla bilgi veremem. Daha sonra, sınıf taleplerine uyan koşullarda bir iş verilecek. Bu garanti edilebilir.

Benteley evrak çantasını aldı ve hedefsiz olarak uzaklaştı. Planı tamamen dağılmıştı. Burada geçen konuşmalar tahmin ettiği gibi olmamıştı.

Birden olduğu yerde durup sordu.

— Şu halde ben de buraya girdim, değil mi? Kabul ediliyorum, öyle mi ?

Wakeman omuz silkti.

— Tabiî, Verrick, bütün Sekiz-Sekiz'leri alıyor. Seni de kaçıracağını sanmıyorum.

Benteley tekrar yürüdü. Burada uygunsuz bir şey vardı.

Şaşkınlıkla :

— Durun, dedi. Bunu düşünmem lâzım. Karar vermek için bana zaman tanıyın.

Eleanor umursamaz ifadesiyle :

— Tabiî, dedi. Buyurun,

— Teşekkür ederim.

Benteley bir kenara çekilerek durumu bir kere daha gözden geçirdi.

Eleanor, elleri ceplerinde odada dolaşıyordu.

Wakeman’e sordu.

— Şu adam hakkında başka bilgi var mı ? Bekliyorum.

Wakeman :

— Sadece ilgili devrenin verdiği bilgi, dedi. İsmi Leon Cartwright. Bir çeşit kültür örgütüne üye. Nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum.

Eleanor, asık suratla pencerenin önünde durdu ve dışarıya baktı.

— Ben merak etmiyorum, feryatlarını duyarız. Uzun sürmez.

Sarsak hareketlerle elini şakağına götürdü ve ince parmaklarının ucunu şakağındaki saçlarda dolaştırdı,

— Tanrım, belki de hata yaptım. Fakat artık bitti. Yapabileceğim bir şey yok.

Wakeman :

— Hataydı, dedi. Biraz daha yağlanınca ne kadar hata ettiğini anlayacaksan.

Kızın yüzüne korkulu bir ifade geldi.

— Verrick'i hiç terk etmeyeceğim. Onunla kalmak zorundayım!

— Neden ?

— Güvenlik içinde olacağım. Beni koruyacak, her zaman olduğu gibi.

— Birlik seni korur.

— Birlikle işim yok.

Dudaklarını gerdiği zaman muntazam, beyaz dişleri göründü.

— Ailem. Arzulu amcam Peter... O da satılık, Hill’leri gibi,

Benteley’i işaret etti.

— Ve o da onu burada bulamayacağını düşünüyor.

— Esas mesele satılık olmak değil. Prensip meselesi. Birlik kişinin de üstündedir.

Eleanor uzun, kırmızı ojeli tırnaklarını masasının üstüne sürttü.

— Birlik sabit demirbaş gibidir. Bu masa gibi. Her türlü eşya satın alınabilir.

Gözlerinde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi.

— Bir Prestonit, öyle değil mi?

— Evet.

— Tevekkeli değil onu görmek için bu kadar sabırsızlanıyorsun. Ben de merak ediyorum. Kendimi koloni gezegenlerinden gelmiş garip bir hayvan gibi hissediyorum.

Benteley kirden oturduğu yerden doğruldu.

Yüksek sesle :

— Tamam, dedi. Hazırım.

Eleanor masasının arkasına kaydı, bir elini kaldırıp diğer elini büstün üstüne koydu.

— Güzel. Yemini biliyor musun? Yardıma ihtiyacın var mı ?

Benteley bağlılık yeminini ezbere biliyordu, fakat tereddütle durdu. Wakeman, ayakta duruyor ve tırnaklarına bakıyordu. Yüzünde Benteley'in kararını onaylamamış bir anlatım vardı. Eleanor Stevens, doymak bilmez bir tavırla, yüzündeki anlam her dakika değişerek bakıyordu. Benteley, dakikalar ilerledikçe durumdaki acaipliği hissederek plastik büstün karşısına geçti ve yemin etmeye başladı.

Yeminin yarısına geldiği zaman büronun kapısı kayarak açıldı ve bir grup adam gürültüyle içeri girdi. İçlerinden biri hepsinin tepesinden bakıyordu. İri yarı, uzun boylu, geniş omuzlu, yüzü güneşten yanmış, saçları kırlaşmış bir adamdı. Reese Verrick, kendisine kişisel olarak yakın olan adamlarının ortasında duruyordu. Masanın önünde geçen sahneyi görünce durakladı.

Wakeman başını kaldmp Verrick'in bakışlarını yakaladı. Hafifçe gülümsemekle beraber sesini çıkarmadı, fakat tutumu yeteri kadar

belirliydi. Eleanor Stevens taşlaşmış gibi kalmıştı. Yanakları al al olmuş, sabırsız bir tavırla Benteley’in yeminini bitirmesini bekledi. Benteley konuşmasını bitirir bitirmez, Eleanor büstü kavradı ve acele adımlarla odadan çıktı, biraz sonra geldi, elini uzattı.

— Y-kartınızı istiyorum, Bay Benteley. Onun bizde kalması şart.

Benteley, uyuşuk bir tavırla yetenek kartını Eleanor’a uzattı. Kartım bir kere daha veriyordu.

Verrick, elinin belirsiz bir hareketiyle Benteley’i işaret ederek sordu.

— Kim bu adam ?

Eleanor :

— Şimdi yemin etti, dedi. Sekiz-Sekiz.

Sonra sinirli hareketlerle masasındaki öteberiyi topladı, ceplerine doldurdu. Çıplak göğüslerinin arasındaki uğurlar şiddetle sallanıyordu.

— Paltomu almalıyım.

Verrick, Benteley’i ilgiyle süzdü.

— Sekiz-Sekiz, ha ? Biokimyager mi ? İyi mi?

Wakeman :

— Çok iyi, dedi, incelemem onun son derece iyi olduğunu gösteriyor.

Eleanor, dolabın kapısını aceleyle kapadı ve paltosunu çıplak omuzlarına attı.

— Oiseau-Lyre’den henüz geldi, dedi.

Verrick'in çevresini saran gruba karışmak üzere yürüdü.

— Henüz bilmiyor.

Verrick’in havadan yıpranmış yüzünü, yorgun ve endişeli bir anlatım kapladı. Gri gözleri garip bir pırıltıyla yanıp söndü. Bakışlarında eğlenceli bir ifade vardı.

Benteley'e hitap ederek :

— Adın ne ?

Benteley adını söylerken el sıkıştılar.

Benteley zayıf bir sesle sorarken Verrick'in güçlü parmakları elini kırarcasına sıkıyordu.

— Nereye gidiyorsunuz? Düşündüm ki...

— Farben Hill.

Verrick ve çevresindekiler çıkış rampasına doğru yürüdüler. Geride yeni Quizmaster'ı bekleyen sadece Wakeman kaldı.

Verrick, Eleanor'a kısaca anlattı.

— Oradan idare edeceğiz. Geçen yıl Farben'e koyduğum kilit bana ait. Bütün bunlara rağmen, orada bağlılık bulabilirim.

Benteley birden dehşete kapılarak sordu.

— Nelere rağmen ?

Dış kapılar açılmış, içeriye caddenin gürültüsüyle beraber güneşin kızgın ışıkları süzülmeye başlamıştı. Benteley hayatında ilk defa Haber-makinelerinin feryat ettiğini duyuyordu.

Boğuk sesle yine sordu.

— Ne oldu ?

Verrick ve grubu bekleyen hava araçlarına doğru yürüdü.

Verrick :

— Gel, diye homurdandı. Kısa zamanda neler olduğunu öğreneceksin. Burada durup çene çalamayacak kadar çok yapacak işimiz var.

Benteley, ağır adımlarla grubun arkasından yürüdü. Ağzında garip bir acılık hissediyordu. Artık biliyordu, çünkü çevresindeki haber-makineleri madeni seslerle haykırıyordu.

«Verrick sahtekârdır! Prestonit bir numaraya yükseldi! Batavia saatiyle saat dokuz otuzda Verrick yıkıldı !»

Habercilerin tahmin ettikleri gibi iktidar değişmişti. Verrick, bir numarayı taşımıyordu ve artık Quizmaster değildi. Direktörlükten tamamen atılmış, batmaya başlamıştı.

Ve Benteley bu adama bağlılık yemini etmişti.

Dönüş yapmak için çok geçti. Farben Hill'e gitmek üzere yola çıkıyordu. Bir kış rüzgârı gibi, şiddetle eserek Dokuz-Gezegen sisteminin içindeki olaylara kapılmışlar gidiyorlardı.

2.

Sabahın erken saatlerinde Leon Cartwright, 1982 model eski Chevrolet arabasını daracık, eğri büğrü caddelerde sürüyordu. Direksiyonu sıkı sıkı kavramış gözlerini önünde akıp giden trafiğe dikmişti. Her zaman olduğu gibi üzerinde eski modaya uygun bir elbise vardı. Başına şekilsiz, buruşuk bir şapka geçirmişti; ve eski moda yeleğinin cebindeki saatin gürültüsünü duymak mümkündü. Üzerindeki her şey yaşlılığın deliliydi; muhtemelen altmış yaşlarında, ince uzun boylu, küçük kemikli, düz bakışlı, mavi gözlü bir adamdı. Bileklerinde karaciğer hastalarında görülen kahverengi lekeler vardı. Kolları uzun ve ince olmakla beraber oldukça güçlü sayılırdı. Yaşlı yüzünde merhametli bir ifade vardı. Sanki ne kendisine ne de eski arabasına güvenemezmiş gibi araba kullanıyordu.

Arka kanepenin üstünde gönderilmeye hazır posta teypleri duruyordu. Döşemenin üstünde, markalanıp damgalanmak üzere hazırlanmış metal şerit ruleleri vardı. Köşeye eski bir yağmurluk, öğle yemeği için bayat ekmek ve birkaç eski ayakkabı sıkıştırılmıştı.

Cartwright'ın her iki yanındaki apartımanlar eski, boyaları solmuş ve pencereleri kirden kararmıştı. Bazı, binalarda rengi kaçmış neon tabelalar vardı. Bu binalar da, kendisi ve arabası gibi eski asrı temsil ediyordu. Soluk pantolonlu, eski ceketli işçiler elleri ceplerinde kapılara, duvarlara dayanmış duruyorlardı. Orta yaşlı kadınlar, sırtlarında şekilsiz siyah paltolan, yiyecek taşımak için kullanılan küçük el arabalarını karanlık dükkânların kapısından sokmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen bozulmuş yiyecek satın alacaklar ve pis kokulu evlerine taşıyacaklar, çocuklarının karnını doyuracaklardı.

Cartwright, insanların fazla değişmemiş olduğu kanısına vardı. Sınıflandırma sistemi, dikkatle hazırlanmış Quiz’ler insanların çoğuna yararlı olamamıştı. Yine, sınıflandırılmamış aşağı tabakanın varlığı kendini belli ediyordu.

Yirminci yüzyılın başlarında üretim problemi çözümlenmişti; bundan sonra, toplumun başının etini yiyen tüketim problemi ortaya çıkmıştı. 1950 ve 1960 yılları arasında Batı Dünyasında, ticaret eşyaları ve çiftlik ürünleri dağlar gibi yığılmıştı. Bunlardan çoğu mümkün olduğu kadar dışarı verilmiş... fakat açık pazarı altüst etme eğilimini göstermeye başlamıştı. 1980 yılında, tek çözüm yolunun bütün yiyecek maddelerini ve ticarî eşyayı bir yere yığıp yakmak olduğu kesinleşmişti; her hafta milyarlarca dolar değerindeki mal, yığınlar halinde yakılmaya başlanmıştı.

Her Cumartesi, şehir halkı sessiz yığınlar halinde, birliklerin araba, yiyecek, meyve, elbise, kahve ve sigara gibi kimsenin satın almasına imkân olmayan malların üzerine gaz dökerek yakmalarını seyretmeye başlamıştı. Her şehirde malların yakılmalarına özgü, çevresi dikenli tellerle çevrili sahalar vardı ve buralarda satın alınması imkânsız olan mallar sistemli olarak yakılırdı.

Quiz, son derece kayıtsız davranıyordu. Eğer halk pahalı mallar almak gücüne sahip değilse de onları kazanma umuduna sahipti. Yüz yıldan beri ekonomi, tonlarca pırıl pırıl ticarî mal dağıtımı yapan, dikkatle hazırlanmış dağıtıcı araçlarla destekleniyordu. Bir araba, buzdolabı ve bir televizyon kazanan kimselerin yanı sıra kazanamayan milyonlarca insan da vardı. Yıllar geçtikçe, Quiz'in verdiği ödüller, ticarî mallardan çok daha realist maddelere dönüşmüştü: Ve en üstte, son yüksek aşama : Dağıtım Gücü,... Quizmaster vardı ve bunun anlamı da Quiz'in yönetimi demekti.

Toplumun ve ekonominin küçük parçalara ayrılması, ağır, aşamalı ve derin oluyordu. Ayrılma öylesine derin olmuştu ki insanlar doğal kanunlara karşı inançlarını yitirmişlerdi. Hiç bir şey sabit veya yerleşmiş değildi ; evren kaygan bir sıvı haline gelmişti. Kimse geleceğin ne olacağından emin değildi. Kimsenin hiç bir şeye güveni kalmamıştı, istatistik her yönde yer etmişti... Sebep ve etkinin kavramı tamamen ölmüştü. İnsanlar çevrelerinin yönetimini yapabileceklerine dair inançlarını kaybetmişlerdi. Geriye sadece

ihtimaller kalmıştı : Gelişi güzel bir şans evreninde iyi sonuç verebilecek ihtimaller.

Minim ax (-M-Game-) teorisi, insanların kıvrandığı gayesiz girdapta iştiraki olmayan, bir çeşit geri çekilmeydi. M-Game oyuncusu, gerçekten kendisini hiç bir tehlikeye atmayan, hiç bir şey kazanmayan bir insandı... ve ezilmezdi. Oyuncu işini bitirmeye çalışır ve diğer oyunculardan daha uzun dayanmak için çabalardı. M-Game oyuncusu, sabırla oyunun sona ermesini beklerdi ; zaten bütün umudunu da oyunun sonuna bağlardı.

Minimax, büyük hayat oyununda yaşama metodu, yirminci asrın iki matematikçisi taralından ortaya atılmıştı: Von Neumann ve Morgenstern. Bu metot ikinci dünya savağında kullanılmış, Kore savaşına ve son savaşa uygulanmıştı. Askeri kurmaylar ve daha sonra bankerler bu teoriyle oynamışlardı. Asrın ortasında Von Neumann Amerikan Atom Enerjisi Komisyonuna atanmıştı. Ve iki asır sonra bu teori Devletin temeli haline gelmişti.

Elektronik tamircisi, vicdanlı bir insan olan Leon Cartwright bu nedenle Prestonit olmuştu.

Cartwright sinyal vererek eski arabasını kaldırıma yanaştırdı. Biraz ilerde Dernek binası Mayıs güneşinde kirli beyaz renkle parıldıyordu. Bina üç katlı, daracık, ahşap bir yapıydı. Binanın yanındaki temizleyici dükkânının üzerinde asılı tabela şöyle okunuyordu : PRESTON DERNEK ANA BÜROSU arkada.

Burası arka giriş, yükleme platformuydu. Cartwright arabasının arka kapısını açarak postalanacak teypleri kaldırıma boşaltmaya bağladı. Kalabalık caddedeki insanların ona aldırdığı yoktu, çünkü biraz ilerdeki bir kamyon balık küfelerini aynı şekilde boşaltıyordu. Caddenin karşısındaki binaların tabelaları çok değişikti : Sigara Bayii, Randevu Evi, Bar, v.b.

Cartwright, bir kartonu kucaklayarak binanın karanlık deposuna girdi. Deponun zayıf ışığını dışardan görmek mümkün olmuyordu. Deponun her

yönü malzemeyle doluydu. Tellerle bağıl sandıklar köşelere yığılmıştı. Boş bir yer bularak elindeki ağır kartonu bıraktı, sonra holden geçerek küçük bir büroya girdi.

Büro ve büro kadar küçük kabul odası her zaman olduğu gibi boştu. Binanın ön kapısı ardına kadar açıktı, Cartwright bir kucak dolusu mektubu eski masanın üzerine yaydı, sonra telleri çıkmış bir koltuğa oturup mektupları teker teker gözden geçirmeye başladı. Önemli bir şey yoktu : baskı faturaları, kira, su, elektrik makbuzları, v.b.

Bir zarfı açtığı zaman içinden beş dolarla titrek elle yazılmış bir de mektup çıktı. Bu parayla Dernek otuz dolarlık bir gelir sağlamış oluyordu.

Cartwright’ın arkasındaki kapıda görünen Rita O'Neill :

— Sabırsızlanmaya başladılar, dedi. Belki de başlamamız gerekiyor.

Cartwright içini çekti. Artık zamanı gelmişti. Ağır ağır ayağa kalktı, sigara tablasını boşalttı, masasının üzerindeki dosyaları düzeltti, sonra isteksiz bir tavırla kızın peşinden koridora çıktı. John Preston’un sinek pisliği lekeleriyle dolu resminin altına gelince, elbise askısının sol tarafındaki sahte kapıdan, biraz önce yürüdükleri koridora paralel uzanan loş koridora geçti.

Cartwright’ın görünmesiyle kalabalık odadaki konuşmalar birden kesildi. Bütün gözler ona çevrildi; bu gözlerde korkuyla karışık ümit pırıltıları vardı. Rahatlayan birkaç kişi Cartwright’a doğru yürüdü; mırıltılar yine yükseldi ve odayı konuşma sesleri kapladı. Şimdi odada bulunanların hepsi Cartwright’in dikkatini çekmek istiyordu. Cartwright, odanın ortasına doğru ilerlerken çevresi, kadınlı erkekli kalabalıkla sarılmıştı.

Bili Konklin rahatlamış bir tavırla :

— Başlıyoruz, dedi.

Onun yanında duran Mary Uzich umutla :

— Uzun zamandan beri bekledik, dedi. Artık daha fazla bekleyemeyiz !

Cartwright ceplerini karıştırarak kontrol listesini çıkardı. Odadakiler iyice yaklaşmışlardı : Meksikalı işçiler sessiz ve korkak, sert yüzlü, aşağı tabakadan bir çift, jet tüccarı, Japon bir gözlükçü, kızıl dudaklı bir yatak kızı, kuru yiyecek satan bir dükkân sahibi, çekingen bir öğrenci, seyyar ilaç satıcısı, bir ahçı, bir hemşire ve bir marangoz. Bu insanların hepsi yüzleri terli, gözlerinde ümit ışıkları dinliyor, dikkatle Cartwright'a bakıyordu.

Bütün bu insanlar bedenen çalışan insanlardı, fikir işçileri değil. Yıllar yılı bedenleriyle çalışarak bunca tecrübelerini edinmişlerdi. Bu insanlar tarla sürebilir, ağaç dikebilir, tamir yapabilir, makine onarabilir, elbise dikebilir ve yemek pişirebilirdi. Hepsi hayatta pişmiş kimselerdi. Sınıflandırma sistemine göre bütün bu insanlar, başarısız kabul edilenler arasındaydı.

Jereti heyecanla :

— Herkesin burada olduğunu sanıyorum, dedi.

Cartwright derin bir nefes alarak sesini yükseltti.

— Buradan ayrılmanızdan önce söyleyeceklerim var. Gemi harekete hazırdır. Teknisyenlerimiz tarafından etraflıca kontrol edilmiştir.

Kaptan Groves :

— Doğru, dedi.

Kaptan Groves, elinde deri eldivenler, sırtında deri ceket ve ayağında deri çizmeler olan bir zenciydi.

Cartwright, elindeki metal listeyi gösterdi.

— Eh, artık tamam. Kimsenin kuşkusu var mı? Geri dönmek isteyen var mı ?

Odada heyecanlı sesler yükselmekle beraber yerinden kımıldayan olmadı. Mary Uzich, önce Cartwright'a sonra yanındaki gence bakarak gülümsedi. Konklin kolunu kadının beline dolayarak onu biraz daha kendisine çekti.

Cartwright konuşmasına devam ederek :

— Çalışmamız hep bunun içindi, dedi. Paramız ve zamanımız hep bu dakika için harcandı. John Preston’un aramızda olmasını arzu ederdim. Başarımızı görmekle mutlu olacaktı. Bir gün başarıya ulaşacağımızı biliyordu. Günün birinde Direktörlüğün yönettiği gezegenlerin ötesine ulaşabilecek bir geminin nihayet yapılabileceğine inancı vardı. İnsanların yeni yeni ülkeler arayacaklarına kalben inanıyordu. Bir gün özgürlüğe kavuşulacağından emindi.

Saatine bir göz attı.

— İyi şanslar... hepiniz yola çıkıyorsunuz. Uğurlarınıza sıkı sıkı sarılın, bırakın gerisini Kaptan Groves yapsın. Hepinize güle güle.

Odada bulunanlar yanlarına aldıkları çıkınlarını bıraktıkları yerden alıp teker teker odadan çıktılar. Cartwrignt duruyor ve her geçenin elini sıkarak şans kelimeleri mırıldanıyordu. Son kişi de çıktıktan sonra şimdi boş kalan odada düşünceli bir tavırla durdu.

Rita, büyük yük altından kurtulmuş bir insan tavrıyla :

— Bittiğine memnun oldum, dedi. İçlerinden birinin vazgeçmesinden çok korkmuştum.

— Bilinmeyen yerler korkunçtur. Preston kitaplarının birinde garip seslerden söz etmişti.

Cartwright odanın köşesinde duran kahvelikten kendisine bir fincan kahve doldurdu.

— Eh, dedi. Burada bizim de bir grubumuz var. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyorum.

Rita, farkında olmadan uzun, ince parmaklarıyla gür, siyah saçlarını düzeltti,

— Gerçekten de inanılması güçtü, dedi. Evreni değiştirebilirsiniz, yapamayacağınız şey yok sanıyorum.

Cartwright kuru sesle :

— Yapamayacağım birçok şey var, dedi. Birkaç şey deneyebilirim, şurada veya burada birkaç hareket gösterebilirim, bazı şeylere bir son verdirebilirim. Fakat beni yakalamaları çok sürmeyecektir.

Rita şaşkınlıkla :

— Böyle... nasıl konuşabilirsiniz ?, dedi.

Cartwright'in sesi boğuktu, vahşi bir anlatım taşıyordu.

— Gerçekçi oluyorum. Lotari’nin başa getirdiği halktan her insan katledilmiştir. Karşıt hareketin ne zaman başlayacağını tahmin edemezsin? Bu sistemin kontrolları ve dengeleri, bizi kontrol etmek ve dengeyi sağlamak için çalışıyor. Onları ilgilendirdiği kadarıyla, sadece oynamak istemekle bile kuralları çiğnemiş oluyorum. Bundan sonra başıma gelecekler tamamen kendi hatam yüzündendir.

— Gemiden haberleri var mı ?

— Zannetmem.

Sonra kuşkulu bir tavırla ekledi.

— Bütün ümidim bu.

— Gemi uzaklaşana kadar dayanabilirsiniz. Ancak...

Rita korkuyla sustu.

Binanın dış tarafından dama konan jetin sesi duyuldu. Üst katta bazı gürültüler oldu. Odanın tavanındaki küçük kapak açıldı ve Rita’nın amcasının yüzü göründü.

— Geldiler.

Adamın sesi ancak duyulabiliyordu.

Koridorda asker çizmelerinin gürültüsü duyuldu. Direktörlüğün yeşil üniformalı askerleri odaya girdiler ve Cartwright’in çevresini sardılar. Daha sonra odaya, Direktörlük görevlilerinden biri girdi.

Adam kolunun altındaki çantayı açtı ve kağıtları karıştırdı.

— Leon Cartwright mısınız? Kağıtlarınızı verin. Yanınızda mı ?

Cartwright, plastik tüpünü cebinden çıkardı, kapağını açtıktan sonra kağıtlarını teker teker uzattı.

— Doğum kâğıdı, Okul ve eğitim diploması, Psiko-analiz raporu, Sabıka kaydı, Durum izni, Bağılılık kağıdı. Son bağlılığın bozulma izni.

Sonra ceketini çıkartıp gömleğinin kollarını sıvadı.

Adam kendisine verilen kağıtlara kısaca baktıktan sonra Cartwright'in kolundaki kimlik dövmesini inceledi.

— Parmak izlerini ve beyin yapısını daha sonra incelememiz lâzım. Aslında lüzumsuz şeyler, çünkü Leon Cartwright olduğunuzu biliyorum.

Kağıtları tekrar Cartwright'a uzattı.

— Ben Binbaşı Shaeffer'im, Direktörlük Birliklerinden. Yakında başka birlikler de var. Bu sabah, saat dokuzu biraz geçe, iktidarda bir değişiklik oldu.

Cartwright kollarını yine indirip ilikledi ve ceketini giydi.

— Anlıyorum, dedi.

Binbaşı Shaeffer Cartwright'in kimlik durumunu gösteren kağıda parmağının ucuyla dokundu.

— Sınıflandırılmış değilsiniz, öyle mi ?

— Evet.

— Sanıyorum ki y-kartımz koruyucu Hill tarafından alınmıştır. Normal sistem, değil mi ?

— Normal sistem. Fakat Hill'in yemini altında değilim. Kağıtlarımdan anlayacağınız gibi, bu yılın ilk aylarında oradan çıkarıldım.

Shaeffer omuz silkti.

— Şu halde y-kartmızı karaborsaya çıkartmışsınızdır, dedi.

Not defterini gürültüyle kapadı.

— Sınıflandırılmış kimselerin azlığı dolayısıyla Lotari hep halktan, sınıflandırılmamış insanları seçiyor. Fakat nedense sınıflandırılmış kimseler y-kartına daha çok önem veriyor.

Cartwright yetenek kartını masanın üstüne koydu.

— Benim kartım burada.

Shaeffer son derece şaşalamıştı.

— Hayret, dedi.

Sonra kartı hızla inceledi. Yüzünde şaşkın, anlamaz bir ifade vardı.

— Zaten biliyordunuz. Bunun böyle olacağını biliyordunuz.

— Evet.

— Mümkün değil. Haberi alır almaz hemen geldik. Haber henüz Verrick'e bile ulaşmadı. Direktörlük birliklerinin dışında bunu bilen bir siz varsınız. Nasıl öğrendiniz?

Cartwright belirsiz bir ifadeyle :

— İki başlı dana, dedi.

Birlik komutanı Cartwright'ın beynini talepatiyle incelerken düşünceliydi. Birden kurduğu ilişkiyi kesti.

— Önemli değil. Belki habercileriniz vardır. Nasılsa öğrenirim. Düşünce perdeleriniz dış etkilere karşı mümkün mertebe kapalı.

Elini uzattı.

— Tebrik ederim. Eğer sizce bir sakıncası yoksa burada bekleyeceğiz. Birkaç dakika sonra Verrick’e haber verilecek. Hazır olmak istiyoruz.

Cartwright’in yetenek kartını uzattı,

— Bunu kaybetmeyin. Yeni durumunuz için size yardımcı olacaktır.

Cartwright rahat bir nefes aldı.

— Size güvenebileceğimi düşünüyorum, dedi.

Yetenek kartını dikkatle cebine yerleştirdi.

Shaeffer dudaklarını yalayarak :

— Güvenebileceğinizi sanıyorum, dedi. Gariptir, ama... şimdi bizim başımız sizsiniz, Verrick değil. Psikolojik değişimi yapana kadar oldukça uzun zaman geçecektir. Başka Quizmaster tanımayan, Birliğin bazı genç mensupları...

Omuz silkti.

— Bir süre için kendinizi Birliğin eline bırakmanızı tavsiye ederim. Burada kalamayız. Batavia halkının çoğu Verrick'e yeminlidir. Herkesi kontrol edip onları teker teker ortaya çıkartmamız gerekiyor. Verrick onları kullanarak Hill'lerin kontrolünü eline almak istiyordu.

— Hayret etmedim.

Binbaşı Shaeffer, dikkatle Cartwright'ı inceleyerek :

— Verrick amansızdır, dedi. Quizmaster'lığı sırasında birçok meydan okumalarla karşılaştı. Her zaman başkanlığı eline geçirmek isteyenler çıktı, işimiz çok oluyordu ama zaten böyle işler için kurulan örgütüz.

Cartwright :

— Gelişiniz beni sevindirdi, dedi. Sesleri duyduğum zaman Verrick'in geldiğini sanmıştım.

— Eğer ona haber vermiş olsaydık gelirdi.

Shaeffer'in bakışlarında alaycı bir ifade vardı.

— Eğer bizden yaşlı Birlik üyeleri olmasaydı, önce Verrick'e haber verecektik. Peter Wakeman işin üzerinde titizlikle durdu. Sorumluluk ve görev falan filân.

Cartwright, zihnine not etti. Peter Wakeman'nı bulmalıydı.

Shaeffer ağır ağır devam etti.

— Biz buraya yaklaşırken, ilk grubumuz buradan çıkmış gibi görünen kalabalık bir grubun düşüncelerini kaybettiler, isminiz onların zihnindeydi ve çıktıkları yer olarak burasını düşünüyorlardı.

Cartwright birden kendisini çok yorgun hissetti.

— Ya ?

— Bizden uzaklaştıkları için fazlasını öğrenemedik. Gemi hakkında bazı bilgiler vardı. Uzun bir uçuş hakkında galiba.

— Hükümetin falcılarına benziyorsunuz.

— Çevrelerinde heyecan ve korkudan meydana gelmiş derin bir alan vardı.

Cartwright :

— Size bu hususta bilgi veremem, dedi. Hiç bir şey bilmiyorum.

Sonra soğuk sesle ekledi.

— Belki de birkaç tefeciydi.

Dernek binasının dışındaki avluda, küçük daireler çizerek dolaşan Rita O'Neill’in hiç bir gayesi yoktu. Kendisini birden büyük bir boşlukta, bulmuştu. Büyük dakika gelip geçmişti ve şimdi tarihin bir parçası haline gelmişti.

Dernek binasına bitişik küçük bir labirentte John Preston'un kalıntıları vardı. Rita durduğu yerden plastik, sinek pislikleriyle kirli labirentin içinde yatan, gözleri kapalı, elleri göğsünün üzerinde kavuşmuş yaşlı adamı görebiliyordu.

Labirentin üstü tozluydu; çevresinde çöpler, kağıt döküntüleri vardı. Labirent artık unutulmuş, terkedilmiş bir abideyi temsil ediyor gibiydi.

Yarım mil kadar ötede, modası geçmiş arabalar dizisinden meydana inen kalabalık vardı. Eski GM maden nakliye gemisi rampada duruyordu. Kalabalık geminin kendilerine yabancı olan, daracık metal kapısından giriyorlardı.

Sistem tarafından kaba sofu olarak nitelendirilen bir kısım

Sistem tarafından kaba sofu olarak nitelendirilen bir kısım insan hareket etmek üzereydi. Hepsi de güneş sistemindeki John Preston'un efsanevî Flame Disc gezegenine, uzayın bilinmeyen bölgesine doğru yola çıkıyordu.

3.

Cartwright Batavia'daki Direktörlük binasına ulaşmadan önce haber yayılmıştı. Yüksek hızlı kıtalar arası roket Güney Pasifik üzerinde uçarken Cartwright bakışlarını televizyon ekranına dikmiş, seyrediyordu. Altlarında masmavi okyanus uzayıp gidiyor, üzerinde Asyalı ailelerin yaşadıkları metal kayık evler Hawai'den Seylan'a kadar siyah birer nokta halinde görünüyordu.

Televizyon ekranı heyecanla kaynaşıyordu. Çehreler, göz kırparmış gibi görünüp kayboluyordu. Ekrandaki sahne baş döndürücü bir hızla sürekli olarak değişiyordu. Verrick'in on yıllık iktidarı televizyonda gösteriliyordu : Sert yüzlü, geniş omuzlu eski Quizmaster'in değişik pozda resimleri ve on yıl süresinde yaptığı işler teker teker açıklanıyordu. Cartwright hakkında belirsiz raporlar vardı.

Sinirli kahkahası birlik askerlerini çok şaşırtmıştı, Cartwright'ın Preston Derneğine bağlılığından başka bir şey bilinmiyordu. Haber-makineleri Dernek hakkında mümkün bütün bilgileri toplamaya çalışmışlardı : bilgiler fazla değildi, John Preston hakkında kesikli bilgiler vardı. John Preston'un sayısız çalışmaları yazdığı kitaplar, nihayet ölümü ve adına yaptırılan Labirent söz konusuydu. Derneğin ilk toplantısından da söz ediliyordu...

Cartwright bütün bilgilerinin bu kadar olmasını temenni ediyordu. Gözlerini televizyon ekranından ayırmadan, kendisine şans getirmesi için iki parmağını hayalinde birbirine doladı.

Şimdi dokuz-gezegen sisteminin sonsuz gücüydü. Emrinde her zaman kullanabileceği polis kuvveti, hava donanması, güçlü bir ordu vardı. Çevresi telepati gücüyle anlaşan bir birlikle çevrili Quizmaster'dı. Değişik Lotari yapılarının, sınıflandırma apareyinin Quizz'lerin, Tombalanın ve eğitim okullarının karşı konulmaz yöneticisiydi.

Diğer taraftan toplumu ve siyasal sistemi destekleyen endüstriyel örgüt olan beş Hill vardı.

Binbaşı Shaeffer'e sordu.

— Verrick nereye kadar ilerleyebildi ?

Shaeffer ne istendiğini anlamak için Cartwright'in zihnine baktı.

— Oh, oldukça iyi hareket etti. Ağustos ayına doğru değişik oyunları ve M-Game yapısını bertaraf edecekti.

— Verrick şimdi nerede ?

— Gücünün daha fazla olduğu Farben Hil'e gitmek üzere Batavia'dan ayrıldı. Oradan idare edecek. Planlarının bir kısmını yakaladık,

— Birliğin değerli olacağını anlıyorum.

— Bir noktaya kadar. Görevimiz sizi korumaktır, başka işimiz yok. Ne casusuz ne de gizli ajan. Sadece hayatınızı koruyoruz o kadar.

— Geçmişteki oran durumu ?

— Birlik yüz altmış yıl önce kuruldu. O zamandan beri elli dokuz Quizmaster koruduk. Bunlardan sadece on birini suikasttan koruyabildik.

— İktidarları ne kadar sürdü ?

— Bazısının birkaç dakika bazısının birkaç yıl. Bin dokuz yüz yetmiş sekiz yılında on üç yıl iktidarda kalan ihtiyar McRae dışında en uzun kalan Verrick. Birlik McRae'e yapılan üç yüzden fazla suikastı önledi, fakat McRae'in yardımı olmadan bir şey yapamazdık. Bazen onun da bizden olduğunu düşünürdüm.

Cartwright alayla :

— Beni koruyan telepatik birlik, dedi. Peşimde beni katletmek isteyen toplum var.

— Suikastlar sırayla olur. Tabiî, kişisel bir kin yüzünden yapılan suikast da olabilir. Fakat çok enderdir. Sizi öldürmekle sadece y-kartını kaybeder,

politik olarak yojt edilir, Quİzmaster olmaması için gerekli tedbirler alınır. Sonuç olarak lotarinin dönüşü bir aşama öne alınır. Tabiî hoş olmayan bir olay.

— İktidar oranımı söyle.

— Yaklaşık olarak iki hafta.

İki hafta ve amansız Verrick, Suikast Toplantıları tekil ve kişisel olmayacaktı. Verrick her şeyi hazırlayacaktı. Suikastçılar birbirinin peşi sıra Batavia'ya akacaktı. Leon Cartwright ortadan kaldırılana kadar da sürüp gidecekti.

Shaeffer :

— Zihninizde korkunun izleri ve anlayamadığım bir gemi hakkında bazı belirsiz ilginç düşünceler var, dedi.

— Arzu ettiğin zaman zihnimi süzmek yetkisine sahip misin?

— Elimde değil. Eğer burada oturup sizinle konuşuyorsam beni duyarsınız, ama grup içinde olursak düşünceler birbirine karışır. Toplu olarak konuşan kimselerin konuştuklarının anlaşılmaması gibi. Burada sadece ikimiz olduğumuza göre elimde değil.

— Gemi, yoluna girdi.

— Uzağa gidemez. İneceği ilk gezegen Mars, Jüpiter veya Genymede...

— Gemi o gezegenlerden çok daha uzağa gidiyor. Özgür olmayan bir koloni daha kurmak amacında değiliz.

— Şu eski yük gemisine fazla bel bağlamışsınız.

— Elimizde bulunan her şey o gemide.

— Uzun, müddet tutunabileceğinizi sanıyor musunuz ?

— Umuyorum.

Sheaffer heyecansız bir tavırla :

— Ben de umuyorum, dedi. Sahi...

Biraz aşağılarında görünen adayı işaret etti.

— ... indiğimiz zaman sizi görecek olan Verrick'in bir ajanı var.

— Bu kadar çabuk mu?

— Katil değil. Henüz İtiraz Komisyonu toplanmadı. Verrick’in paralı adamlarından Herb Moore. Silah araması yapıldı, bir şey bulunamadı. Sadece konuşmak istiyor.

— Nasıl öğrendiniz ?

— Son birkaç dakikadan beri Birlik karargâhıyla temastaydım. Gerekli bilgi, zihinden zihine aktarılarak bize kadar ulaşıyor. Aslında bir zincire benzeriz. Merak edilecek bir husus yok; onunla konuştuğunuz zaman bizden hiç değilse iki kişi yanınızda bulunacak.

— Ya onunla konuşmak istemezsem ?

— Onu da siz bilirsiniz.

Uzay gemisi manyetik tutucularla alçalmaya başladığı zaman Cartwright televizyonu kapadı.

— Ne tavsiye edersiniz ?

— Onunla konuşun. Söyleyeceklerini öğrenin. Kimlere karşı durduğunuzu daha iyi anlarsınız.

Herbert Moore, otuz yaşlarında, sarışın, genç bir adamdı. Cartwright, girince zarif bir hareketle ayağa kalktı.

Neşeli bir sesle Sheaffer’a :

— Selâmlar, dedi.

Sheaffer, iç bürolara giden kapıyı Cartwright’in geçmesi için açtı ve yana çekilerek bekledi. Yeni Quizmaster, kendisine kalanları ilk olarak görüyordu. Paltosu kolunda, kapının önünde durdu ve hayretle etrafına bakındı.

Nihayet :

— Dernek Binasından burası oldukça uzak, dedi.

Ağır adımlarla ilerledi ve parlak maun masanın üstünde elini dolaştırdı.

— Garip şey, dedi. Şunu veya bunu yapmak için birçok hesaplarla uğraştım. Hepsini sempolize ederek yazdım, fakat bu halıların ve bu büyük çalışma masasının görünüşü...

Binbaşı Shaeffer :

— Bu sizin değil, sekreterinizin masası, dedi. Eleanor Stevens, Telepatik Birlik'ten ayrılma.

Cartwrigrht kızardı.

— Oh, peki şimdi nerede ?

— Verrick'le beraber gitti. Çok ilginç bir durum.

Binbaşı Shaeffer, kapıyı çekip kapadı ve Herb Moore'u dışarda bıraktı.

— Birliğe yeni girmişti. Verrick Quizmaster olduktan sonra. O zaman on yedi yaşındaydı ve sadece Verrick'e hizmet etmişti, iki yıl sonra yeminini, kişisel yeminle değiştirdi. Verrick buradan ayrıldığı zaman eşyasını toparlayıp onun, peşinden gitti.

— Şu halde Verrick, telepati kullanabilecek.

— Kurallara göre bu yeteneğini kaybeder. Böyle kişisel bir bağlılığın doğması çok ilginç. Bildiğim kadarıyla, aralarında cinsel bir bağ yok. Gerçekte, dışarda bekleyen Herb Moore'un metresi.

Cartwright, dosya dolaplarını, sandalyeleri, masayı, duvarlardaki yağlı boya tabloları inceleyerek büroda dolaştı.

— Benim bürom nerede ?

Shaeffer ağır bir kapıyı tekmeleyerek açtı, iki adamıyla beraber Cartwright'ın arkasından yürüdü. Birçok kontrol noktalarından geçtiler ve baştan aşağı rexeroid madeninden yapılmış bir odaya geldiler.

Shaeffer :

— Verrick gerçekçidir, iktidara geldiği zaman burası bir çeşit haremi andırıyordu. Kızlar her yeri kaplamıştı, içki boldu, müzik ve renk devamlı değişirdi. Verrick hepsini dağıttı, kızları dış gezegenler çalışma kampına yolladı, her tarafı dağıttı ve burasını yaptırdı.

Shaeffer yumruğunun kemikli kısmıyla duvara vurunca boğuk, madeni bir ses duyuldu.

— Yirmi pusluk rexeroid. Bombaya, radyasyona karşı dayanıklı, kendi hava değiştirme sistemi olan, ısı ve nem kontrollü, kendi yiyecek ikmalini yapan bir oda.

Bir dolap açtı.

— Bakın.

Dolap küçük bir silah deposu gibiydi.

— Verrick bilinen her çeşit silahı kullanabilirdi. Haftada bir kere ormana gider önümüze çıkan her şeye ateş ederdik. Kapıdan başka girişi yoktur. Herkesin kapıdan geçmesi gereklidir.

Eliyle duvarlardan birini sıvazladı.

— Verrick hiç bir şeyi unutmadan burasını bizzat kendisi hazırladı ve yapımı süresince başından ayrılmadı. İş tamamlandığı zaman burada çalışan bütün işçileri kamplara gönderdi. Yapımın son saatlerinde bütün Birlik mensuplarını yanından uzaklaştırdı.

— Neden ?

— Verrick, buraya yerleştirdiği ekipmanları Quizmaster'lığı sırasında kullanmak niyetinde değildi. Mamafih, gönderilmeye hazırlanan işçilerin bazılarının beynini süzdük. Birlik mensubu işe dahil edilmeyince daima meraklıdır.

Duvarın bir kısmını yana kaydırdı.

— Burası Verrick’in özel geçidi, dedi. Dış görünüşüyle, sokağa açılır. Aslında, iç kısımlara gider.

Cartwright, avuçlarının ve koltuk altlarının soğuk soğuk terlemesine aldırmadı. Geçit, büyük çelik masanın tam arkasmdaydı; katilin geçitten çıkıp Quizmaster'a arkadan saldırdığını düşünmemek elde değildi.

— Ne tavsiye edersin, bu geçidi kapamalı mıyım ?

— Hazırladığımız strajedi bu apareyi içine almıyor. Bütün geçit boyunca, döşemeye gaz kapsülleri yerleştireceğiz. Buradan geçmek isteyen katil, buraya varamadan ölmüş olacak.

Shaeffer omuz silkti.

— Fakat bu çok küçük bir tedbir.

— Tavsiyeni tutacağım. Bu husus hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı ?

— Moore’u kabul etmelisiniz. Kendi yönünde iyi bir biokimyagerdir. Farben araştırma Laboratuvarını idare eder. Yıllardan beri ilk defa buralara geliyor. Çalışmalarını incelemek istiyoruz, ama aldığımız bilgiler bizim için fazla teknik.

Birlik adamlarından biri; kısa boylu, bıyıklı ve seyrek saçlısı, konuştu :

— Moore’un, bizi atlatmak için teknik bakımdan neler yaptığını bilmek isterdim.

Shaeffer, adamı Cartwright’a tanıttı.

— Peter Wakeman.

Cartwright’la Wakeman el sıkıştılar. Adamın parmakları uzun ve inceydi. Cartwright bu parmaklarda, kendi adamlarının gücünü bulamadı. Bu adamın Birlik başı olmasına ve Birliği tam zamanında Verrick’ten uzaklaştırmasına hayret ediyordu.

Cartwright :

— Teşekkür ederim, dedi.

— Bir şey değil. Fakat sizinle bir ilişkisi yoktu.

Birlik subayı da bu uzun boylu ihtiyara karışı ilgi duyuyordu.

— İnsan nasıl Prestonit olur ? Kitaplardan hiç birini okumadım, Üç kitap mı vardı ?

— Dört.

— Preston eski bir astronottu ve kendi gezegenini arıyordu, değil mi ? Teleskoplarını uzaya çevirdiler fakat bulamadılar. Preston o gezegeni bulmak üzere gitti ve nihayet kendi gemisinde öldü. Evet, bir kere Flame Disc'in sayfalarını karıştırmıştım. Bu kitabı yazan gerçekten de deli. Bir keresinde zihnini okumak istemiştim, ama, sadece karmakarışık hislerle karşılaşmıştım,

— Telepati ile zihni nasıl süzebilirim ?

Son derece derin bir sessizlik oldu. Birliğin üç adamı da Cartwright'in zihnini inceliyordu. Cartwright bütün dikkatini köşede duran televizyona vererek onlara aldırmamaya çalıştı.

Wakeman :

— Hemen hemen aynı, dedi. Derneğe garip bir şekilde bağlısınız. Her şeyinizi gemiye bağlamışsınız. Eğer gemi düşecek olursa her şeyinizi kaybetmiş olacaksınız.

Cartwright boğuk sesle :

— Gemi düşmeyecektir, dedi.

Birliğin üç adamı da gülüyordu.

Shaeffer kuru sesle :

— Şanslar evreninde kimse kehanette bulunamaz, dedi. Muhtemelen imha edilebilir. Böyle de olsa, aradan sıyrılıp kurtulabilir.

Wakeman :

— Moore'la konuştuktan sonra başarı hakkında hâlâ kehanette bulunup bulunamayacağınızı bilmek isterdim, dedi.

Cartwright ve Wakeman oturma salonuna girdikleri zaman Herb Moore, çevik bir hareketle ayağa fırladı.

Cartwright :

— Oturun, dedi. Sizinle burada konuşacağım.

Moore, ayakta durmakta ısrar etti.

— Fazla vaktinizi alacak değilim, Bay Cartwright. Yapacak çok işiniz olduğunu biliyorum.

Wakeman hırçın bir tavırla homurdandı.

Cartwright sordu :

— Ne istiyorsunuz ?

— Şöyle söyleyelim. Siz geldiniz, Verrick gitti. Sistemde son derece önemli bir yer alıyorsunuz. Doğru mu ?

Wakeman düşünceli bir tavırla :

— Amatör olduğunuza sizi inandırmak tutumunda, dedi. Bu kadarını anlayabiliyoruz. Patron dışardayken koltuğuna kaçamak oturmuş bir hademe olduğunuzu hissettirmek istiyor.

Moore, heyecanla dolaşmaya başladı. Kelimeler ağzından adeta boşalıyordu.

— Reese Verrick on yıl süreyle Quizmaster'dı. Her gün meydan okunuyordu, ve her atağın karşısındaydı. Sözün kısası, Verrick tecrübeli bir başkandır. Bu işi kendisinden önce gelen bütün Quizmaster'lardan çok daha bilinçli ve büyük bir yetenekle idare etti.

Shaeffer salona girerken :

— McRae dışında, dedi. Onu sakın unutmayın, iyi bir balkandı.

Cartwright midesinin bulandığını hissetti. Kendisini bir koltuğa attı ve bacaklarını gererek oturdu. Tartışma kendisi olmadan da sürüp gidiyordu, iki adamla, Verrick'in bilgili adamı arasındaki konuşmalar birbirini

izliyordu. Kendisini bu konuşmalara verdi, ama ilgilenmediğini hayretle fark etti.

Bir çok bakımlardan Herb Moore haklı gibi görünüyordu. Başka birisinin bürosunda onun işlerine karışır görünüyordu. Cartwright belirsiz bir şekilde geminin şu anda nerede olabileceğini düşündü. Eğer bir aksilik olmadıysa Mars'a doğru gidiyor olmalıydı. Gümrük peşlerine düşmemiş miydi ? Saatini inceledi, Gemi şu anda hız kazanıyordu.

Moore’un keskin sesiyle kendisine geldi. Birden doğrulup gözlerini açtı.

Moore heyecanla :

— Pekâlâ, diyordu. Haber halen ulaşmış durumda. Muhtemelen toplantı Westinghouse Hill’de olacak, çünkü orada otel çok.

Wakeman gergin sesle cevap veriyordu.

— Evet, katillerin kiralanması için en elverişli yer orası. Düşük ücretle oda bulmak çok kolay.

Wakeman ve Moore, Suikast Toplantısından söz ediyorlardı.

Cartwright titrek bir tavırla ayağa kalktı.

— Moore'la konuşmak istiyorum, ikiniz buradan gidin. Nereye isterseniz gidebilirsiniz.

Birliğin iki üyesi sessizce aralarında konuştular, sonra kapıya doğru yürüdüler.

Wakeman uyardı.

— Dikkat edin. Bugün hissî yönden çok fazla heyecan geçirdiniz. Telemik indeksiniz çok yüksek.

Cartwright iki adamın çıktığı kapıyı kapadı ve Moore’a döndü.

— Eh, şimdi aramızdaki konuşabiliriz.

Moore, kendinden emin bir tavırla gülümsedi.

— Kasıl isterseniz, Bay Cartwright, dedi. Patron sizsiniz,

— Ben sizin patronunuz değilim.

— Evet, haklısınız, içimizden çok azı Reese'e sadık kaldı. Birkaçımız onu yarı yolda bırakmadık.

— Onu fazlasıyla düşünüyor olmalısınız.

Moore'un yüz ifadesi Cartwright'ın haklı olduğunu gösteriyordu.

— Reese Verrick büyük bir adamdır, Bay Cartwright. Çok büyük şeyler yapmıştır.

— Ne yapmamı istiyorsunuz? Yerimi tekrar ona mı bırakayım ?

Cartwright sesinin heyecanla titrediğini fark etti.

— Ne pahasına olursa olsun burasını bırakmayacağım. Geldim ve geldiğim yerde kalmak amacındayım. Beni korkutamazsınız, buradan kaçıramazsınız!

Bağırdığını fark edince sakinlenmeye çalıktı. Herb Moore, gülümseyerek bakıyordu.

Cartwright, benim oğlum olacak yaşta, diye düşündü. Otuzdan fazla olamaz, oysa ben altmış üç yaşındayım. Henüz çocuk sayılır. Cartwright ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı, fakat başaramadı. Çok fazla heyecanlanmıştı. Hatta konuşamıyordu, bile. Son derece korktuğunu hissediyordu.

Moore sakin sesle :

— Burayı yönetemezsiniz, dedi. Sizin işiniz bu değil. Nesiniz ?

Kayıtları inceledim. Ekim 5, 2140'da dünyaya gelmişsiniz. Imperial Hill'in dış mahallelerinden birinde doğmuşsunuz. Bütün hayatınız orada geçmiş. Dünyanın bu tarafına ilk olarak geliyorsunuz. Diğer gezegenlere hiç gitmemiş olduğunuz gerçek. Kaynak ve elektrik üzerine öğrenim görmüşsünüz. Bir süre baskı işleriyle uğraşmayı denemişsiniz. Okulu bitirdikten sonra bir fabrikada makinist olarak görev almışsınız. Elektrik

devrelerinde birkaç buluşunuz var, ama bu buluşlarınız Direktörlük tarafından kabul edilmemiş.

— Buluşumdan bir yıl sonra, lotarinın kendisi bu buluşum üzerine çalıştı.

— O zamandan beri acı içindesiniz. Lotari tarafından Cenova’da görevlendirilmiş ve kendi buluşunuzun çalışmasını yönetmişsiniz. Sınıflandırılmaya girmek için beş bin deneme yapmışsınız, fakat teorik bilginiz olmadığı için başaramamışsınız. Kırk dokuş yaşında uğraşmaktan bıkmışsınız. Elli yaşına geldiğiniz zaman şu deli saçması partiye, Preston Derneğine girmişsiniz.

— Altı yıldan beri toplantılara devam ediyordum.

— O zamanlar fazla üye olmadığı için Demek başkanlığına seçilmişsiniz. Bütün zamanınızı ve paranızı deli saçmalıklarına harcamışsınız. Şimdi de Quizmaster oldunuz, bütün ulusu, milyarlarca insanı yöneteceksiniz. Ve bütün bu gelişmeleri Derneğinizin gelişmeleri olarak kabulleniyorsunuz.

Cartwright boğulacakmış gibi oluyor cevap veremiyordu.

Moore neşeyle devam etti.

— Şimdi ne yapacaksınız? Preston yönetmeliğinden milyarlarca mı bastıracaksınız? Preston’un resmini çoğaltarak bütün evrene mi dağıtacaksınız? Planınız bu mu? Yeni bir din, yeni bir Tanrı mı yaratmak istiyorsunuz? Kayıp gezegeni aramak üzere filolar mı teşkil edeceksiniz?

Moore, Cartwright'in bembeyaz kesildiğini görünce iğnelemelerine devam etti,

— Bütün vaktimizi Flame Disc’i aramak için mi geçireceğiz ? Robin Pitt’i, otuz dördüncü Quizmaster’i hatırlar mısınız? On dokuz yaşında bir homoseksüeldi. Bütün hayatı süresinde annesi ve kız kardeşi ile beraber yaşamıştı. Eski kitapları okur, resim yapar ve psikiatri hakkında yazılar yazardı.

— Şiir yazardı.

— Quizmaster’lığı bir hafta sürmüştü. Allahtan ki öldürüldü. Bu binaların arkasındaki ormanda dolaşıp çiçek toplayarak sonat yazıyordu. Onları okumuşsunuzdur.

— Öldürüldüğü zaman on üç yadındaydım.

— İnsanlık için neler planlamış olduğunu biliyor muydunuz? Bütün lotari sistemi bizleri korumak içindir. Arada sırada kişileri seçer, ama bu kişiler uzun süre başta kalamazlar. Kimse gelecek yıl, hatta gelecek hafta ne olacağını bilemez. Kimse bir diktatör olmayı planlayamaz. Suikast Toplantıları bizi başka bir şeye karşı da korurlar. Bizi aptallardan, yeteneksizlerden ve delilerden korur. Tamamen güvenlik içindeyiz, ne despotlar ne de deliler var.

Cartwright boğuk bir sesle mırıldandı.

— Ben deli değilim.

Sesinin bozukluğuna kendisi bile şaşırdı. Sesinde kendisine güvenir bir kimsenin ifadesi yoktu.

Moore’un gülümsemesi büsbütün genişledi.

Cartwright :

— Ayarlamam için biraz zaman isteyecek, dedi. Zamana: ihtiyacım var.

Moore sordu :

— Ayarlayabileceğinizi sanıyor musunuz?

— Evet!

— Ben hiç sanmıyorum. Takriben yirmi dört saatiniz var. Suikast Toplantısının yapılıp katil seçilmesi ancak bu kadar sürebilir. Seçebileceğimiz çok adam var.

Cartwright’in sıska vücudu sarsıldı.

— Neden?

— Verrick, sizi öldürene bir milyon dolarlık altın vermeyi vaat etti. Bu vaadinden sizi öldürülünceye kadar da dönmeyecek.

Cartwright çok iyi duymakla beraber, duyduklarını kavrayamıyordu. Wakeman’ın salona girip Moore’a doğru yürüdüğünü ancak fark edebildi. İki adam aralarında yavaş sesle konuşarak uzaklaştılar. Cartwright onların ne konuştuklarını anlayamadı.

Bir milyon dolarlık altın, sözü yavaş yavaş beynine işliyordu. Bu parayı kazanmak isteyecek çok kişi çıkacaktı. Böyle bir parayla insan istediği sınıfı karaborsadan temin edebilirdi.

Bütün zekâsını hileli işlere veren kimseler bu parayı kazanmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Wakeman başını sallayarak Cartwright’ın yanına geldi.

— Ne kafa, dedi. Yakalayamadığımız birçok karışık düşünceleri vardı. Cesetler, bombalar ve katiller hakkında bir sürü düşünce. Artık gitti, yerine gönderdik.

Cartwright ;

— Söyledikleri doğru, dedi. Haklı, burada benim yerim yok. Buraya ait değilim.

— Sizin böyle düşünmenizi istiyordu.

— Fakat doğru.

Wakeman :

— Biliyorum, dedi. Zaten bu nedenle iyi bir strateji. Bizim de iyi bir stratejimiz var, sanıyorum. Zamanı gelince, sizin de haberiniz olacak.

Birden Cartwright'ın omzunu tuttu,

— Otursanız iyi olacak, dedi. Size bir içki vereyim. Verrick giderken iki kasa kadar iyi viski bırakmış.

Cartwright inatçı bir tavırla başını salladı.

Wakeman mendilini çıkartıp alnının terini kuruladı.

— Siz bilirsiniz.

Wakeman'ın elleri titriyordu,

— Kusura bakmazsınız ben bir kadeh içeceğim. Böyle yüksek zekâlı birinin beynini süzdükten sonra içkiyi hak ettim sanıyorum.

4.

Ted Benteley, mutfak kapısında durarak pişen yemeğin ılık kokusunu ciğerlerine doldurdu. Davis'lerin evi çok güzeldi. Al Davis, ayakları çıplak, televizyonun karşısına oturmuş ilânları seyrediyordu. Kahverengi saçlı güzel karısı Laura yemek hazırlamakla meşguldü.

Benteley :

— Eğer bu protin ise, şimdiye kadar duyduğun en iyi protin kokusu, dedi.

Laura canlı bir tavırla :

— Protin hiç yemedik, dedi. Evlendiğiniz ilk yıl denemiştik. Fakat ne kadar iyi hazırlanırsa hazırlansın tadı berbat. Tabii, doğal yiyecekler çok pahalı, fakat değer doğrusu. Protin aşağı tabakalar için iyi.

Al, karısının konuşmasına kulak kabartarak :

— Eğer protin olmasaydı, dedi. Aşağı tabakalar yirminci asırda açlıktan ölürlerdi. Hep yanlış bilgi verirsin. Bırak da işin aslını ben anlatayım.

Laura :

— Lütfen, dedi.

— Protin doğal yosun değil. Orta Doğuda, kültür tanklarında yetiştirilen sunî yosun. Daha sonra geliştirilerek suların üstlerine kadar çıkartıldı.

— Biliyorum. Sabah banyoya girdiğim zaman küvetin, lavabonun içinden fışkırdığını görmedim mi?

Al, bilgiç bir tavırla :

— Büyük göllerde de yetiştiriliyor, dedi.

Laura, Ted'e :

— Eh, bu protin değil, dedi. Hakiki biftek taze patetes ve yeşil fasulye.

Benteley :

— Geçen görüşmemizden bu yana yaşantınız çok düzelmiş, dedi. Nasıl oldu?

Laura'nın güzel yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu.

— Duymadın mı? Al, bütün bir sınıf atlaması yaptı. Devlet Quiz’ini mağlup etti. İşten geldiği zaman her akşam beraber çalıştık.

— Şimdiye kadar Quiz’lerin kimse tarafından mağlup edildiklerini duymamıştım. Televizyonda gösterilmiş miydi?

Laura küskün tavırla :

— Gösterilmez olur mu!, dedi. Sam Oster bütün program süresinde hep bundan söz etmişti. Aşağı tabaka arasında çok iyi tanınan bir adam.

Ted Benteley :

— Onu hiç tanımıyorum, dedi.

Davis, televizyon ekranını işaret ederek :

— Toplantı, dedi. Müracaatçıları bekliyorlar ve dolgun ücret teklif ediyorlar.

Benteley sordu :

— Ne diyor?

— İstersen birinci kanala alabilirim, o zaman daha net anlaşılır.

Laura çabuk hareketlerle sofrayı hazırlıyordu.

— Birinci kanalı kullanma, bütün aşağı tabaka o kanalı seyrediyor. Zaten bu sebeple iki kanaldan yayın yapıyorlar. Biri bizler, diğeri de onlar için.

Al, ciddî bir ifadeyle :

— Yanılıyorsun, güzelim, dedi. Birinci kanal haberler ve yorumlar için, ikinci kanal ise müzik ve piyesler için. Bunu seyretmek hoşuma gidiyor, ama...

Elini salladı ve kanal hemen değişti. Renkli ekranın yerine sade, siyah beyaz bir ekran göründü. Ekranda Westinghouse spikeri konuşuyordu.

Al :

— İşte aynı şey, dedi.

Laura masayı hazırlayarak mutfağa döndü. Oturma odası sıcak ve rahattı. Duvarlardan biri şeffaftı, evin alt kısmında, Farben Hill’in çevresini saran Berlin şehri uzanıyordu. Ortada büyük, koni şeklinde kule vardı.

Benteley, Al Davis'e sordu :

— Ne zamandan beri Verrick’e yeminlisin?

Al, dikkatini televizyon ekranından ayırdı. Ekranda C-Artı reaktörü tarif ediliyordu.

— Ne dedin, Ted? Üç veya dört yıl oluyor.

— Memnun musun?

— Tabiî, neden memnun olmayayım?

Al, iyi döşenmiş oturma odasını işaret etti.

— Kim memnun olmaz ki?

— Bundan söz etmiyorum. Oiseau-Lyre’de benim de aynı şekilde döşenmiş bir evim vardı. Sınıflandırılmış kimselerin çoğunun yaşantısı böyle. Ben Verrick'ten söz ediyorum.

Al Davis, Benteley’in ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

— Verrick'i hiç görmedim. Bugüne kadar hep Batavia’daydı.

— Verrick’e benim de yemin etmiş olduğumu biliyor musun?

Davis'in gözleri parladı, yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.

— Öğleden sonra söylemiştin, Umanm ki sen de buraya yerleşeceksin.

— Neden?

— Çünkü seni ve Julie’yi daha sık görebileceğiz.

Benteley sabırsız bir tavırla :

— Altı aydan beri Julie’den ayrıyım, dedi. Halen birisiyle beraber Jüpiter’deki çalışma kamplarından birinde.

— Bilmiyordum, iki yıldan beri sizi görmüyordum. Yüzünü ekranda görünce şaşırdım.

— Verrick ve adamlarıyla beraber geldim. Oiseau-Lyre’den ayrılır ayrılmaz soluğu Batavia’da aldım. Hill sisteminden zaten ayrılmak istiyordum. Doğrudan doğruya Reese Verrick’e gittim.

— En doğru hareketi yapmışsın.

— Verrick beni aldattı! Direktörlük binasından ayrılırken Quizmaster’lıktan düşmüştü. Birisinin Hill’e yardımcı olduğunu biliyordum. Onlardan tamamen kopmak istiyordum, ama şu hale bak.

Benteley’in kırgınlığı gittikçe artıyordu.

— Hileden kurtulacağım yerde, en pis yerlerinden birine düştüm. Dünyanın hiç bulunmak istemediğim yerlerinden biri de burası.

Davis’in yüzünde söylenenlere itiraz edermiş gibi bir ifade belirdi.

— Tanıdığım en iyi insanlar Verrick’in çevresinde.

— Kazandıkları paranın nasıl geldiğine aldırış etmeyen kimseler.

— Başan kazandığı için Verrick’i kabahatli mi bulmak İstiyorsun? Bu Hill'i işletmeye açtı. Onun gribi kimsenin idare edememesinden ötürü, suç onun mu? Doğal bir seçim ve gelişme var. Başarı sağlayamayan kimse nasıl olsa düşmeye mahkûmdur.

— Verrick, araştırma laboratuvarımızı yaktı.

— Laboratuvarımızı mı? Şimdi Verrick’le beraber değil misin? Ondan bu şekilde söz etmemelisin. Verrick senin koruyucundur ve burada bulunuşun...

Laura, mutfağın sıcaklığından yüzü al al olmuş oturma odasına girdi.

— Haydi, çocuklar, dedi. Yemek hazır, gelirken sandalye getirmeyi unutmayın. Al, yemeğe oturmadan önce ellerini yıka ve ayakkabılarını giy.

Davis, karısının sözüne uyarak ayağa kalkarken:

— Tabii, sevgilim, dedi.

Benteley sordu:

— Yardım edebilir miyim?

— Sen kendine bir sandalye bul ve otur. İyi kahvemiz var. Sütü ister misin? Hatırlayamıyorum.

Benteley:

— Süt isterim, dedi. Teşekkür ederim.

İki sandaleye alıp masanın yanına koydu, sonra yorgun bir tavırla oturdu.

Laura:

— Bu kadar üzülme, dedi. Bak neler yiyeceksin. Artık Julie'yle beraber değil misin? Her halde lokantalarda hep protin yiyordun.

Benteley çatal ve bıçağıyla oynuyordu. Neşeli bir tavırla :

— Eviniz güzel, dedi. Sizi son gördüğüm zaman Hill'in barakalarında oturuyordunuz. Ama o zaman evli değildiniz.

Laura, rostoyu tutan ipleri keserken:

— Beraber yaşadığımız günleri hatırlar mısın? dedi. Hatırladığıma göre beraber yaşantımız bir ay sürecekti.

Benteley geçmişi hatırlayarak :

— Bir aydan az, dedi.

Benteley, evin rahatlığı ve karşısında oturan güzel kadının varlığıyla biraz rahatlamış görünüyordu.

— O zaman sen hâlâ Oiseau-Lyre'in yemini altındaydın ve sınıfını kaybetmemiştin.

Al göründü, otururken peçetesini açıp önüne serdi ve ellerini oğuşturdu.

— Yemek güzel kokuyor, dedi. Haydi, başlayalım, çünkü açlıktan ölüyorum.

Yemek yerlerken televizyondaki yayın devam ediyordu. Benteley, konuşma arasında televizyona kulak kabartıyordu, aklı Laura ve Al'ın söylediklerinden çok uzaklardaydı,

Spiker konuşuyordu :

«... Quizmaster Cartwright, Direktörlükteki iki yüz memurun işine son verdiğini açıkladı. Verilen sebep güvenlik tehlikesi.

Laura kahvesini yudumlarken :

— Güvenlik tehlikesi, diye mırıldandı. Zaten her zaman böyle söylerler.

Spiker devam ediyordu :

«... Suikast Toplantısı bütün hararetiyle sürüyor. Halen, yüzlerce müracaatçı var. Westinghouse Hill bürosu çok kalabalık. Eski Quizmaster Reese Verrick, son derece ilginç olacak bu toplantıya ve işlere bizzat bakmaya karar verdi...»

Al :

— Verrick, Hill'i tamamen kontrol altında tutacak, dedi. Bu işi de yürüteceğinden eminim.

Laura :

— İhtiyar Hakim hâlâ Kurul'da mı?, diye sordu. Yüz yaşına gelmiş olmalı.

— Hâlâ Kurul'da. Ölmeden de istifa etmeye niyeti yok. Asırlık fosil oldu! Artık çekilip yerini genç birine bırakmalı.

Laura :

— Fakat Suikast hakkında her şeyi biliyor, dedi. Her şeyi şimdiye kadar çok iyi yönetti. Küçük bir okul talebesi olduğum zamanı hatırlarım.

Kekeme olan Quizmaster iktidardan düşmüştü. Onun yerine yakışıklı bir genç gelmişti. İhtiyar Hakim Waring kurulu topladı ve sonuna kadar sürdürüp Quizmaster'i devirdi.

Benteley :

— Sakallıydı, değil mi?, diye sordu.

— Uzun, beyaz bir sakalı var.

Televizyondaki spiker değişmişti. Ekranda kurulun toplantı halinde olduğu görülüyordu.

Laura :

— Biz burada oturmuş rahat rahat yemeğimizi yerken onlar çalışmaktan bunalıyor.

«... Reese Verrick, Quismaster'i öldürecek olana bir milyon dolar değerinde altın veriyor. Müracaatçıların istatistik yönden kayıtları yapılıyor ve müracaatların arkası kesilmiyor. Sistemdeki bu zor işi yapmak için herkes hevesli görünüyor. En büyük tehlike ve kazanç bu işin sonunda kazanılmış olacak, gezegendeki milyarlarca insanın gözleri Westinghouse Hill'e çevrildi. İlk denemeyi acaba kim yapacak? Birçok aydın müracaatçıdan hangisi ilk denemeyi yapacak ve milyonu kazanmaya çalışacak? Bütün insanların alkışlarını ilk kim kazanacak?»

Laura, birden Benteley'e döndü.

— Sen neden denemiyorsun?, diye sordu. Müracaat etsene. Şu anda nasıl olsa yapacak işin yok.

— Benim tecrübelerimin dışında bir iş.

Laura güldü,

— Tecrübelerinin içine alırsın. Al, geçmişteki suikastçıların hayatlarını ve tecrübelerini gösteren şu teyp hâlâ duruyor mu? Ted'e göstersene !

Benteley kısaca :

— Onu görmüştüm, dedi.

— Çocukluğundan beri, büyüdüğün zaman başarılı bir suikastçı almayı hiç düşünmedin mi?

Laura’nın kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu.

— Büyüdüğüm zaman suikastçı olamayacağım için kız olarak dünyaya geldiğime kızıp duruyordum. Birçok uğur almıştım, ama erkek çocuk olmama yardımcı olmadı.

Al Davis, geğirerek boş tabağını itti.

— Kemerimi çıkartabilir miyim ?

— Tabiî.

Al, kemerini çıkardı.

— Yemek lezizdi, dedi. Her gün böyle yesem hiç bıkmazdım.

Laura kahvesini bitirdi ve peçetesinin ucuyla dudaklarını kuruladı.

— Hemen her gün aynı oburlukla yemiyor musun? Kahve ister misin, Ed?

«... söz sahibi kimseler, lotarinin beklenmedik bir dönüşü ile yirmi dört saat önce iktidardan düşen Verrick'in vaat ettiği milyon doları kazanmak için yeni Quizmaster Cartwright'ı devirecek olan ilk suikastçının yüzde otuz ilâ yetmiş şansa sahip olduğunu söylüyorlar. Eğer ilk teşebbüs boşa gidecek olursa, ikinci bir teşebbüs yapılacak. Teşebbüsler üzerine bahse tutuşanlar var. Cartwright'ın iki gün içinde orduya ve Telepatik Birliğe tamamen hükmedeceği söyleniyor. Suikast için süratin şart olduğu söyleniyor, çünkü...»

Laura :

— Bahse tutuşan çok insan var, dedi.

Bir sigara yakarak arkasına rahat bir şekilde yaslandı ve gülümseyerek Benteley’e baktı.

— Tekrar geldiğine sevindim. Eşyalarını Farben'den buraya getirecek misin? Daha iyi bir yer bulana kadar bizimle beraber kalabilirsin.

Al :

— Evvelce iyi olan bütün evler şimdi aşağı tabakadan insanlar tarafından tutuluyor, dedi.

Laura da kocasının fikrine uydu.

— Her tarafa el atıyorlar. Ted, Sentetik Araştırma Laboratuvarının yakınlarındaki fevkalâde bölgeyi hatırlar mısın? Bütün yeni evleri, yeşil, pembe badanalı evleri hatırlar mısın? Şimdi orada yaşıyorlar, tabiî o güzelim evler şimdi pislik ve kokudan girilmez bir halde olmalı, Acaba neden çalışma kamplarına yazılmıyorlar? Yerlerinin orası olduğunu neden anlamak istemiyorlar?

Al esnedi.

— Uykum geldi.

Masanın ortasındaki kaseden bir çeşit meyva aldı.

— Bu meyva nasıl bir şey anlayamadım?

Ağır ağır yemeye başladı.

— Çok tatlı. Hangi gezegenden geliyor acaba? Venüs'ten mi ? Venüs meyvasına benziyor.

Laura :

— Küçük Asya'dan, dedi.

— Burada, dünyada mı? Kim yetiştirmiş?

— Kimse. Doğal bir meyva. Palmiye ağacından.

Al, hayretle başını salladı.

— Tanrının sayısız verdiği şeylerden biri.

Laura şaşırmıştı.

— Eğer senin böyle söylediğini birisi duyacak olursa.

Al, gerinerek esnedi.

— Duyarlarsa duysunlar, dedi. Aldırdığım yok.

— Senin Hıristiyan olduğunu düşünebilirler.

Benteley ağır ağır ayağa kalktı.

— Laura, artık gitmem gerekiyor.

Al, şaşırarak ayağa kalktı.

— Neden?

— Eşyalarımı toplayıp Oiseau—Lyre’den buraya getirmeliyim.

Al, Benteley’in omzuna vurdu.

— Farben onları nakleder, Verrick'in adamlarından birisin... unuttun mu? Hill trafik bürosuna telefon et, hemen harekete geçsinler. Para da istemezler.

— Kendim halletsem çok daha iyi olacak.

Laura da şaşkınlıkla Benteley’e baktı.

— Neden?

Benteley :

— Kırılan şey daha az olur, dedi. Bir taksi tutar hafta sonu taşırım. Pazartesinden önce beni arayacağını sanmam.

Al kuşkulu bir tavırla :

— Bilmem, dedi. Eşyalarını mümkün olduğu kadar çabuk getirsen iyi olur. Verrick bazen hemen çağırtır, seni istettiği gibi...

— Verrick’in canı cehenneme. Acelem yok.

Benteley masada uzaklaşırken hem Laura'nın hem de Al Da-vis'in hayretten gözleri iri iri açılmıştı. Midesini iyi yemekle doldurmuştu, ama başında bir boşluk hissediyor ne olduğunu anlayamıyordu.

Al :

— Böyle konuşmamalısın, dedi.

— Böyle hissediyorum.

— Biliyor musun, senin hiç bir zaman gerçekçi olamayacağını düşünüyorum.

Benteley paltosunu buldu.

— Belki de gerçekçi değilimdir, dedi. Yemek için teşekkür ederim Laura. İyi bir yemek yedim.

— Verrick'e inanmış görünmüyorsun.

Benteley :

— İnanmıyorum, dedi. Eviniz küçücük ve sıcak bir yuva. Her türlü rahatınız temin edilmiş. Her ikinizin de mutlu olmanızı dilerim. Bana aldırış etmeyin.

Spiker konuşuyordu :

«... halen on binden fazla müracaat var, dünyanın her yerinden su gibi akıp geliyorlar. Hakim Waring'in ifadesine göre ilk suikastçı bu toplantıda seçilecek...»

Al heyecanla :

— Bu gece!, diye bağırdı.

Uzun bir takdir ıslığı çaldı.

— Verrick hiç vakit kaybetmiyor.

Şaşkınlıkla başını salladı.

— Bu adam gerçekten de işe dört elle sarılıyor, Ed. Bunu kabul etmelisin.

Benteley eğilip televizyonu kapadı.

— Kusura bakmadınız, değil mi?

Laura :

— Ne oldu?, dedi. Televizyon sustu.

— Kapadım. Bu Allahın cezası şeyi dinlemekten usandım. Toplantıda hazırlanan düzenlerden bıktım usandım.

Huzursuz bir sessizlik oldu.

Bir müddet sonra Al, belirsiz bir tebessümle :

— Gitmeden önce bir içkiye ne dersin?, diye sordu. Rahatlarsın.

Benteley :

— Zaten rahatım, dedi.

Şeffaf duvara giderek sırtım Laura ve Al Davis'e döndü. Uzaklarda göz kırpar gibi parıldayan ışıklara baktı. Farben Hill'in bu ışıklı hali kafasında bazı düşünceleri canlandırıyordu. Televizyonu kapayıp konuşmalardan kurtulabilirdi, ama düşüncelerinden kurtulması mümkün değildi.

Laura bir müddet sonra :

— Eh, dedi. Hiç değilse suikast toplantısını seyretmek zorunda değiliz.

Al, büyük bir samimiyetle :

— Teypleri hayatın boyunca göreceksin, dedi,

— Şimdi görmek istiyorum!

Al, söylediğine pişman olmuş gibi:

— Zaman alır, dedi. Henüz malzemeyi kontrol ediyorlar.

Laura ani bir kararla yemek masasını mutfağa doğru itti. Birden su sesi ve yıkanan tabakların gürültüsü duyuldu.

Al :

— Çok kızgın, dedi.

Benteley üzgün, bir tavırla :

— Benim hatam, diye cevap verdi.

— Nasıl olsa alışır. Her halde onun bu tavırlarını hatırlarsın. Sahi, hatalı gördüğüm şeyleri anlatmak istersen seni dinleyebilirim.

Benteley, ne söylemem gerekir?, diye düşündü.

Sonra :

— Büyük bir pozisyon almak amacıyla Batavia'ya gitmiştim, dedi. Diger insanların yetişebilmek için birbirlerini çiğnedikleri birbirlerinin cesetleri üzerine basarak uzanmak istedikleri şeyi elde etmek umuduyla gitmiştim. İşte, sonuç olarak kendimi burada buldum.

Televizyonu işaret ederek :

— Şunun feryadını dinlemek için buraya geldim. Sanki büyük bir kampanyanın reklâmına girmişler gibi.

Reese Verrick bir haftaya kalmaz yine bir numaralı adam olur. Parasıyla suikastçı bulabilir. Nasıl olsa bulacağı katil de ona yeminle bağlıdır. Cartwright denilen bunak öldürüldükten sonra Verrick hemen onun yerini alacaktır. Sen sadece fazla sabırsızsın o kadar. Bir hafta bekle, dostum. Her şey yine eskisi gibi, belki de daha iyi olacaktır,

Laura kapıda göründü, öfkesi tamamen geçmiş, yanakları al al olmuştu,

— Al, Kurul Toplantısını seyredemez miyiz ? Komşuların televizyonunu işitiyorum, şu anda katili seçmek üzereler!

Benteley yorgun bir tavırla :

— Televizyonu açayım, dedi. Nasıl olsa ben gidiyorum.

Eğilip televizyonun düğmesini çevirdi. Sonra ön taraftaki verandaya çıktı.

«Katil bulundu? Şu anda ismini açıklamak üzereler... bir saniye sonra size bildireceğim.»

Alkış sesleri azaldıktan sonra spiker konuşmasına devam etti.

«Pellig! Seçilen katilin adı Keith Pellig!»

5.

Soluk gri renkli an şeklindeki vasıta sessizce Benteley’in önün de durdu. Kapıları kayarak açıldı ve ince yapılı bir gölge serin geceye çıktı.

Benteley sordu :

— Kim o?

Rüzgâr Davis’lerin evinin çevresindeki kısa ağaçların arasından doğru esti. Hava buz gibiydi. Farben Hill’deki fabrikaların gürültüsü uğultu şeklinde duyuluyordu.

Bir kadının kontralto sesini duydu.

— Allah Aşkına neredesin? Verrick seni çağırtalı bir saat oluyor.

Benteley :

— Buradaydım, diye cevap verdi.

Eleanor Stevens karanlıktan çıktı.

— Gemi alana indiği zaman bağıntıyı kaybetmemeliydin. Kızdı.

Sinirli bir tavırla çevresine bakındı.

— Davis nerede ? İçerde mi ?

Benteley öfkelendiğini hissediyordu.

— İçerde, diye terslendi. Bu telâşınız neden?

— Heyecanlanma.

Kadının sesi gökte parıldayan yıldızlar gibi meydan okuyan bir anlatım taşıyordu.

— İçeri git ve Davis’le karısını çağır. Seni arabada bekliyorum.

Al Davis, Benteley’in tekrar dönmesi üzerine şaşırdı.

Benteley :

— Bizi istiyor, dedi. Laura’ya söyle, onu da çağırıyor.

Laura, yatağın kenarına oturmuş sandaletlerinin bağını çözüyordu. Al yatak odasına girdiği zaman aceleyle eteklerini kapadı.

— Haydi, sevgilim, gidiyoruz.

Laura heyecanla yerinden fırladı.

— Bir şey mi oldu? Hatalı bir şey mi yaptık?

Benteley, Al ve Laura gecenin serinliğine çıktılar. Arkalarında kalın paltolar ve ayaklarında ağır çizmeler vardı. Eleanor arabayı çalıştırdı. Araba, azgın bir hayvan gibi ileriye atılmaya hazır vaziyette duruyordu.

Al :

— Bin, Laura, diye mırıldandı. Işık yok mu?

Eleanor :

— Otururken ışığa ihtiyacın olmaz, dedi.

Sonra kapıları kapadı, araba sessizce yola çıktı ve birden hız kazandı.

Karanlık evler ve ağaçlar baş döndürücü bir hızla geçiyordu. Birden hafif bir hışırtıyla kaldırımın üstüne doğru yükseldi ve elektrik tellerinin üzerinden aştı, sonra ağır ağır yükseklik kazanmaya başladı.

Benteley :

— Bütün bunların manası nedir?, diye öğrenmek istedi.

Manyetik ışıklar arabayı yakalayıp, aşağıdaki ışıklara doğru çekerken hafifçe sarsıldılar.

Benteley sözünü tamamladı.

— Bilmek hakkımızdır sanıyorum.

Eleanor, ince dudaklarını belirsiz bir şekilde kımıldatarak :

— Küçük bir parti vereceğiz, dedi.

Arabayı manyetik diskin üzerine yavaşça kondurdu. Kontağı kapadıktan sonra kapıları açtı.

— Haydi, çıkın, geldik, dedi.

Eleanor, onların önünden giderek yol gösteriyordu. Her koridordan geçişlerinde topukları sessizlik içinde boğuk seslerle çınlıyordu. Geçtikleri yerlerde birkaç nöbetçi vardı. Nöbetçiler uykulu gözlerle onları izliyordu; silahlarını gevşek bir şekilde tutmuşlardı.

Eleanor çift kapılı odanın önünde bir el hareketiyle kapıları açtı ve girmeleri için işaret etti.

Reese Verrick, onlara sırtını dönmüş duruyordu, öfkeli hareketlerle bir şeyle oynuyordu. Birden haykırdı.

— Bu Allahın cezası şey de nasıl çalışır.

Yırtılan bir metal sesi işitildi.

— Hay Allah kahretsin, galiba kırdım!

Moore, köşedeki koltuktan kalkarak :

— Bir dakika, dedi. Ellerinizi kullanamıyorsunuz.

— Hiç kuşkun olmasın.

Omuzlarını germiş, kamburunu çıkarmış bir goril gibi döndü. Kaşları çok gürdü. Keskin bakışlı gözlerini yeni gelenlerin üzerinde dolaştırdı. Eleanor Stevens, pelerininin fermuarını açtı, sırtından sıyırıp büyük kanepenin üzerine attı.

— Geldiler, dedi. Hepsi beraberdi.

Sonra, kadife pantolonunun içinde çok uzun görünen bacaklarını açarak yürüdü. Ayağında deri sandaletler vardı. Ateşin karşısında durarak çıplak göğüslerini ve omuzlarını ısıtmaya başladı. Göz kırpannış gibi yanıp sönen alevlerin ışığı altında çıplak teni pırıl pırıl parlıyordu.

Verrick, doğrudan doğruya Benteley’e döndü.

— Seni daima bulabileceğim bir yerde bulun, dedi. Çevremde telepatik birlik olmadığı için kimseyi düşüncelerimle çağıramıyorum. Aradığım

kimseleri bulmakta zorluk çekiyorum.

Kalın parmağıyla Eleanor’u işaret etti.

— O yardıma geldi, ama fazla yeteneği yok.

Eleanor Stevens aptal aptal sırıttı, fakat bir şey söylemedi

Verrick birden döndü ve Moore'a bağırdı,

— Şu Allahın cezası şey tamir edildi mi edilmedi mi?

— Hemen hemen hazır.

Verrick öfkeyle homurdandı. Benteley’e :

— Bir çeşit kutlama» dedi. Her ne kadar neyi kutlamamız gerektiğini bilmiyorsam da kutluyoruz işte.

Moore, kendinden emin adımlarla yaklaştı. Elinde, gezegenler arası kullanılan küçük bir roket modeli vardı.

— Kutlanacak çok şeyimiz var. Bir Quizmaster ilk olarak bir katil seçiyor. Pellig, kurulun seçtiği bir adam değil, Verrick. onu uzun zamandan beri saklıyordu, şimdi ortaya attı.

Verrick lafa karıştı.

— Çok konuşuyorsun. Çok fazla konuşuyor ve her zaman konuşmaya hevesli görünüyorsun. Söylediklerinin yarısı manasız şeyler.

Moore neşeli bir kahkaha attı.

— Birlik de bunu öğrendi zaten.

Benteley huzursuz bir şekilde yürüdü. Verrick, biraz sarhoştu: kafesinden kurtulmuş vahşi bir ayı kadar tehlikeli olabilirdi. Fakat Verrick’in ayıyı andıran cüssesi altında, son derece çalışkan bir kafası vardı. Gözünden en küçük bir hareket dahi kaçmıyordu.

Bulundukları salonun tavanı yüksekti. Genellikle ahşap bir yapıya benzeyen bu bina eski bir manastır olabilirdi. Benteley, kaba görünüşlü kütüklere dokundu ve bunların son derece kaygan, olduğunu gördü.

Verrick, Benteley'in hareketlerini izlerken :

— Orta çağlardan kalma bir yapı, dedi.

Laura, pencerelerin yanlarındaki mermer heykelleri inceliyordu. Büyük bir şöminenin üzerindeki mermer rafta eski devirlere ait bazı biblolar vardı.

Verrick, salonda bulunanlara :

— Birkaç dakika sonra Pelig'le tanışacaksınız, dedi Eleanor'la Moore onunla daha önce tanışmışlardı.

Moore yine bir kahkaha attı.

— Evet, onunla tanışmıştım.

Verrick konuşmasına devam etti.

— Peiligg etrafta dolaşıyordu. Onunla konuşun, yanından ayrılmayın. Herkesin onu görmesini istiyorum. Sadece bir katil göndermek niyetindeyim.

Eliyle sabırsız bir hareket yaptı.

— Sonsuz bir kalabalık göndermekte mana yok.

Eleanor sert bir tavırla Verrick'e baktı.

Verrick, salonun karşı tarafındaki çift kapıya doğru yürüdü, elini sallayarak kapıyı açtı.

— Bu işi bir an önce bitirelim.

Açılan çift kanatlı kapıdan salona bir sürü insan doldu.

Verrick :

— Haydi, oyalanmayın, dedi. Pellig'i seçeceğim.

— Bir içki, bay veya bayan ?

Eleanor Stevens, dümdüz suratlı Macmillan robotunun elindeki tepsiden bir kadeh içki aldı.

Benteley'e :

— Sen istemez misin?, diye sordu.

Sonra robota işaret ederek geri çağırdı ve ikinci kadehi aldı.

— Bir kere dene, dedi. Çok güzel içkidir. Callisto'nun güneşli tarafında, belirli bir yarın üstünde yetişir. Yılda ancak bir ay bulunur. Verrick, bunların toplatılması için özel bir çalışma kampı yaptı.

Benteley kadehi aldı.

— Teşekkür ederim.

Benteley, çok iyi giyimli, sosyeteye mensup kalabalığı işaret ederek :

— Bunun manası nedir?, dedi. Neden eğlenmiyorlar.

— Yemek ve dans daha önce vardı. Saat sabahın ikisine geliyor. Bugün, bir çok şey oldu. Lotarinin dönüşü, suikast toplantısı, heyecan.

Eleanor gözlerini bir şeye dikerek yürürken :

— İşte geliyorlar, dedi.

Yakında bulunan kalabalık arasında derin bir sessizlik oldu, Benteley döndü. Herkes onu taklit etti. Reese Verrick yaklaşırken herkes korkuyla bakıyordu. Yanında başka bir adam vardı. Adamın üstünde düz, gri-yeşil bir elbise vardı. Kolları yanına sarkmıştı, yüzü ifadesizdi.

Elanor beyaz dişlerinin arasından söylendi.

— İşte o, Pellig. Şuna bak.

Pellig konuşmuyordu. Saçları saman sarısıydı, yüzünün ifadesinden hiç bir şey anlamak mümkün değildi. Verrick, onu bir çiftin yanına bıraktı. Biraz sonra kalabalık tekrar aralarında konuşmaya başlamıştı.

Eleanor, titredi.

— Daha sonra buraya gelecekler, dedi. İçimi ürpertiyor.

Farkında olmadan Benteley’in koluna sarılmıştı. Gülümseyerek baktı.

— Sen ne düşünüyorsun?

— Üzerimde bir etki yaratmadı.

Eleanordan bir adım uzaklaştı.

Eleanor sordu :

— Nereye gidiyorsun?

— Eve.

Eleanor kuru bir şekilde gülümsedi.

— Yani nereye demek istiyorsun? Düşüncelerini okumama imkân yok, sevgilim.

Kızıl saçlarını kaldırıp kulaklarının üstündeki iki gri lekeyi gösterdi.

Benteley :

— Seni anlayamıyorum, dedi. Tanrının vergisi bir yetenekle doğmuşsun, oysa...

— Sen de Wakeman gibi konuşuyorsun. Eğer Birlikte kalsaydım. Telepatimi Reese Verrick üzerinde kullanacaktım. Bu bakımdan, onlardan ayrılmaktan başka ne yapabilirdim?

Eleanor'un gözlerinde acılı bir ifade vardı.

— Biliyor musun, kendimi kör gibi hissediyorum. Haykıra haykıra itiraz ettim, ama iş işten geçmişti.

— Şimdi nasılsın?

Eleanor omuz silkti.

— Yaşayacağım. Geri dönemeyeceğime göre, boş ver, sevgilim. İçkini iç ve rahatına bak.

Kadehini Benteley'in kadehiyle tokuşturdu.

— İçkinin adı Metangeyl. Callisto'nun havasında metan gazı olduğunu sanıyorum.

Benteley :

— Gezegen kolonilerden birine gittin mi?, diye sordu.

İçkisini yudumladı; oldukça sert sayılırdı.

— Çalışma kamplarını gördün mü? Polis, isyan çıkan kampı bastıktan sonra hiç gittin mi oralara?

Eleanor sade dille :

— Hayır, dedi. Yeryüzünden hiç ayrılmadım. On dokuz yıl önce San Francisco'da doğdum. Bütün telepatlar oradan geliyor, unuttun mu? Son savaş sırasında Livermore’deki büyük araştırma tesisi bir Rus güdümlü mermisi tarafından imha edildi. Kurtulanların hepsi son derece hırpalanmıştı. Hepimiz, bir aileden geliyoruz, Earl ve Verna Phillips. Bütün Birlik mensupları birbirinin akrabasıdır. Çocukluk yıllarında eğitildim.

Salonun öbür ucundan doğru hafif müzik sesi duyuldu. Birkaç çift dansa başladı. Bazı erkekler gruplaşmışlar aralarında tartışıyorlardı. Konuşmalar Benteley'in kulağına kadar geliyordu.

— Söylediklerine göre laboratuvardan Haziranda çıkmış.

— Kediye pantolon giydirilir mi? İnsanlık değil.

— Bu hızda bir şey yapılabilir mi? Bana kalırsa, ben eskiye sadık kalırdım. Sub-C'ye.

Çift kanatlı kapının yanındaki birkaç çift paltolarını alıp gidiyordu.

Eleanor :

— Hep böyle olur, dedi. Kadınlar burunlarını pudralamak için giderler, erkekler de tartışmaya başlarlar.

— Verrick ne yapıyor?

— Şimdi anlayacaksın.

Verrick’in bütün konuşmaları bastıran sesi duyuldu. Bütün konuşmalara hakim olmuştu. Konuşma sesleri birden kesildi ve salonda bulunanlar dikkatle dinlemeye başladılar. Verrick’le Moore, ellerini kollarını sallayarak tartışırlarken asık suratlı, ciddî ifadeli erkekler küçük bir grup yaparak yaklaştılar.

Verrick :

— Bütün sorunları biz yaratıyoruz, dedi. Malzeme temini ve işçi fazlası sorunları gibi gerçek sorunlar değil.

Moore :

— Ner'den biliyorsunuz?, diye sordu.

— Bütün sistem sunîdir. M-Game, İkinci Dünya Savaşının ilk yarısında iki matematikçi tarafından icat edildi.

Bulundu demek istiyorsunuz. Onlar, sosyal düzenin bir poker partisi gibi strateji oyunu olduğunu görmüşlerdir. Pokerde uygulanan bir sistem sosyal sorunlarda da kullanılmıştır. İş ya da savaş gibi.

— Şans oyunuyla strateji oyunu arasında ne fark var?

Bu soruyu Laura Davis sormuştu. Kocasıyla beraber yakın bir yerde duruyordu.

Moore, şaşkınlıkla cevap verdi.

— Birçok şey. Şans oyununda bilerek aldatma diye bir şey yoktur. Oysa poker oyununda, oyuncular blöf yaparak karşısındaki oyuncuyu yanlış düşüncelere sevk edebilir. Elindeki kağıtların ne olduğunu belli etmez.

— Yani elinde iyi kâğıt olmadığı halde iyi kâğıt varmış gibi gösterirler ?

Moore, Laura'ya aldırmadan Verrick'e döndü.

— Toplumun strateji oyunu gibi idare edildiğini inkâr mı etmek istiyorsunuz? Minimax çok zekice bulunmuş bir hipotezdir. Bu hipotez bize, herhangi bir stratejiyi bozmak için rasyonal bilimsel metodu verir; strateji oyununu asıl bilimsel fonksiyonunun, belirli istatistik metotların uygulandığı şans oyununa dönüştürür.

— Hepsi bir kapıya çıkar. Şu Allahın cezası lotari, sınıf ve yetenek farkı gözetmeksizin alelade birini ortaya atıyor.

Moore, son derece heyecanlanmıştı.

— Tabiî, dedi. Bütün sistemimiz Minimax üzerine kurulmuştur. Lotari herkesi Minimax oyunu oynamaya, ya da mahvolmaya zorlar. Hileyi bırakarak bir rasyonal kurala dönüşmeye zorlanırız.

Verrick öfkeyle :

— Lotarinin değişik dönüşlerinin rasyonalle ilgisi yok, dedi. Değişik dönüşler yapan bir makine nasıl rasyonal olabilir ?

— Değişik faktör, bütün rasyonal şeklin bir fonksiyonudur. Değişik dönüşler karşısında, kimse stratejiye sahip olamaz. Herkesi değişik metotlara zorlar. Eğer rakibin karşısında değişik oynarsan, rakibin senin hakkında bir şey öğrenemez, çünkü sen de ne yapacağını önceden bilmiyorsundur.

Verrick :

— Şu halde hepimiz son derece aptal kişileriz, dedi. Herkes işaretleri ve haberleri değerlendirmeye çalışıyor. Herkes iki başlı danayı ve beyaz kargaları izah etmeye çalışıyor. Hepimiz değişik şansa dayanıyoruz. Plan yapamadığımız için kontrolü kaybediyoruz.

— Telepat Birliği karşısında nasıl plan yapabilirsin? Telepat Birliği, Minimax'ın bütün boşluklarını dolduruyor, her stratejiyi önceden öğreniyor. Oynamaya başlar başlamaz seni bulup ortaya çıkarıyorlar.

Verrick, fıçı gibi büyük göğsüne vurdu.

— Benim boynumda diğerleri gibi uğur falan yok. Şansımın iyi gitmesi için büyü falan da yaptırmıyorum. Oynadığım oyunu, ne şansla ne de stratejiyle oynuyorum. Tamamen tecrübelerime dayanarak oynuyorum. Teoriye biç güvenmiyorum. Her durumu geldiği gibi karşılıyor, gerektiği gibi hareket ediyorum. Buna tecrübe ve hüner derler. Bu da bende var.

— Tecrübe şansın bir fonksiyonudur. Şans içinde bulunulan durumun en iyi bir şekilde kullanılma içgüdüsüdür. Yaşının gerektiği gibi, hayatında

öyle değişik durumlarla karşılaşmışsın ki, onlara benzer bir durum ortaya çıktığı zaman evvelce bildiğin için...

— Peki, Pellig? Onu ortaya atmam strateji değil mi?

— Stratejide aldatma vardır. Pellig'i ortaya atmakla kimseyi kandıramıyorsun ki !

Verrick :

— Saçma, diye homurdandı. Birliğin Pellig'ten haberi olması için elinden geleni yapmaya çalışıyorsun.

Moore öfkeyle :

— Bu senin fikrindi, dedi. O zaman söylemiştim, şimdi de tekrarlıyorum. Bırak haberleri olsun, nasıl olsa bir şey yapamazlar. Eğer elimde olsa bunu yarın televizyonla herkese duyururdum.

Verrick öfkeyle parladı.

— Allahın salağı, zaten senden başka bir şey beklenemezdi.

Moore, herkesin önünde işittiği bu laflardan son derece alınmıştı.

— Pellig mağlup edilemez. Minimax'ın temelini değiştirdik. Başlangıç noktası olarak lotarinin dönüşünü esas alıp yaptığım geliştirme...

Verrick sırtını Moore'a dönerken :

— Kes artık, Moore, dedi. Çok fazla konuşuyorsun.

Birkaç adım atınca kalabalık hemen açıldı,

— Bu değişiklik ortadan kaldırılmalı. Değişiklik boynunda asılıyken hiç bir plan yapamazsın.

Moore, Verrick'in arkasından haykırdı.

— Zaten bu sebeple ona sahibiz!

— Şu halde vazgeç! Ondan kurtul!

— Manimax açıp kapatabileceğin bir şey değil. Yerçekimi gibi bir şey, bir kanun, her şeye hakim olan bir kanun!

Benteley konuşulanları dinlemek üzere yaklaşmıştı.

— Doğal kanuna inanıyor musun?, diye sordu. Senin gibi Sekiz-Sekiz bir adam?

Moore, öfkeyle Benteley'e bakarak terslendi.

— Kim bu adam? Bizim konuşmamıza neden karışıyor?

Verrick :

— Ted Benteley, dedi. Senin gibi, Sekiz-Sekiz sınıfdan. İşe yeni aldık.

Moore sarardı.

— Sekiz-Sekiz mi? Bizim Sekiz-Sekiz'e ihtiyacımız yok!

Yüzü çirkin bir şekil aldı.

— Benteley, ha? Oiseau-Lyre'in sepetlediği bir adam mısın? Kovulma bir işçi, ha!

Benteley umursamaz bir tavırla :

— Doğru, dedi. İşten atılır atılmaz doğruca buraya geldim.

— Neden?

— Ne yaptığınla ilgiliyim de ondan.

— Ne yaptığım seni ilgilendirmez !

Verrick, kaba bir ifadeyle Moore'a :

— Yeter artık, dedi. Ya sus, ya da buradan defol. Bu andan itibaren Benteley seninle beraber çalışacak. İstesen de istemesen de.

— Projenin içine benden başkası giremez!

Yüzünde nefret ve meslekî kıskançlık anlamı belirdi.

— Oiseau-Lyre gibi üçüncü sınıf bir yerde tutunamazsa, bizim işlerimiz için yeteri kadar iyi değildir ve...

Benteley buz gibi sesle :

— Göreceğiz, dedi. Notlarını ve kağıtlarını elime geçirmek için sabırsızlanıyorum. İşini incelemek hoşuma gidecek. Tam aradığım gibi bir iş sanıyorum.

Verrick :

— İçmek istiyorum, diye mırıldandı. Burada konuşarak kaybedecek vaktim yok, yapacağım o kadar çok iş var ki!

Moore, Benteley'e son bir bakış fırlattıktan sonra acele adımlarla Verrick'in arkasından yürüdü. Kapı iki adamın arkasından kapandığı zaman sesleri duyulmaz oldu. Kalabalık tekrar konuşmaya başladı.

Eleanor öfkeyle :

— Ev sahibimiz gitti, dedi. Ne parti, değil mi ?

6.

Benteley’in başı ağrımaya başlamıştı. Alacalı renkler gözlerini rahatsız ediyordu. Fazla ışıktan yorulan gözlerini kapadı. Adamın biri yanlarından geçerken dirseğini hızla Benteley'in kaburgalarına çarptı. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmış genç bir kadın duvara yaslanmış, sandaletini çıkarmış, manikürlü parmaklarına masaj yapıyordu.

Eleanor, Benteley'e sordu.

— Ne yapmak istiyorsun ?

— Buradan gitmek.

Eleanor, öne düşerek Benteley’i kalabalığın arasından geçirdi ve çıkış kapılarından birine doğru yürüdü. Yürürken içkisini yudumluyordu.

— Bütün bunlar anlamsız görünebilir, dedi. Fakat fonksiyon bakımından faydalıdır. Verrick muktedir...

Herb Moore yollarını kesti. Yüzünün kırmızılığı siyaha yakın koyu bir renk almıştı. Yanında soluk benizli, sessiz Keith Pellig vardı.

Ayakta sallanan Moore, kadehindeki içkiyi etrafa saçıyordu.

— İşte sizi buldum, dedi.

Sonra gözlerini Benteley'e dikti.

— Projeyi öğrenmek istiyordun.

Pellig’in sırtına vurdu.

— Bu dünyadaki en büyük buluştur. Yaşayan tek önemli kişidir. Gözlerin proje görsün, Benteley.

Pellig konuşmadı. Bakışları Benteley ve Eleanor üzerinde dolaştı. Gözleri tamamen renksiz sayılabilirdi. Saçları, derisi, hatta tırnakları bile boyalı ve şeffaftı. Korkusuz, renksiz, tatsız, bomboş bir yaratıktı.

Benteley elini uzattı.

— Merhaba, Pellig. El sıkışalım.

Pellig, Benteley'in elini sıktı. Eli hafifçe nemli ve soğuktu. Bu elde ne canlılık ne de kuvvet vardı.

Moore, alaylı sesle :

— Pellig hakkında neler düşünüyorsun? Harika değil mi? Lotari'den sonra en büyük bir buluş değil mi?

Eleanor :

— Verrick nerede?, diye sordu. Pellig onun gözünün önünden ayrılmayacaktı hani ?

Moore'un rengi biraz daha karardı.

— Hah, güleyim bari! Kim...

Eleanor korkuyla etrafına bakındı.

— Çok fazla içmişsin, dedi. Verrick, muhakkak yine biriyle tartışıyordur.

Benteley büyülenmiş gibi Pellig'e bakıyordu. Üzerinde iğrenç bir hava vardı. Elinde içki kadehi de yoktu.

Benteley :

— İçmiyorsun, dedi.

Pellig başını salladı.

Benteley, yanlarından geçen MacMillan robotundan bir kadeh içki aldı.

— Neden İçmiyorsun ? Biraz metangeyl iç, lezzeti çok güzel.

Benteley içki kadehini Pellig'e uzattı.

— Ye, iç ve mutlu, ol, dedi. Yarın birisi, muhakkak ki sen olmayacaksın, ölecek.

Eleanor dişlerini gıcırdatarak :

— Fazla konuşma, dedi.

Benteley :

— Pellig, dedi. Profesyonel bir katil olunca insan ne hissediyor? Hiç de profesyonel bir katile benzemiyorsun. Hiç bir şeye benzemiyorsun. Hatta insana bile benzemiyorsun. İnsan olmadığın muhakkak gibi.

Salonda kalanlar yavaş yavaş çevrelerini almaya bağlamışlardı.

Eleanor, şiddetle Benteley'in kolunu çekiştirdi.

— Ted, Allah Aşkına! Verrick geliyor!

Benteley kolunu çekerek Eleanor'un elinden kurtardı.

— Beni rahat bırak!

Sonra ceketinin kolunu fiskeledi.

— Kala kala bir bu elbisem kaldı, onu da sen berbat etme bari.

Gözlerini Pellig'in hissiz yüzüne dikti. Beyni uğulduyor, kulakları çınlıyordu.

— Hiç görmediğin bir insanı öldürdüğün zaman ne hissedeceksin, Pellig? Sana hiç bir zararı olmayan bir kimseyi öldürünce insan ne hisseder? Büyük bir kalabalığın önüne atılmış zararsız bir delinin geçici bir süre için.

Moore, tehdit eden bir tavırla :

— Ne demek istiyorsun?, dedi. Yani Pellig'te hatalı bir şeyin olduğunu mu söylemek istiyorsun? Pellig benim dostumdur.

Verrick, salonun yan kapılarından birinde göründü ve kalabalığı yararak ilerledi.

— Moore, onu buradan götür. Sana yukarı çıkmanı söylemiştim.

Kalabalığı kollarıyla kapıya doğru itermiş gibi bir hareket yaptı.

— Parti bitti. Haydi, dağılın. İhtiyaç halinde sizlerle bağıntı kurulacak.

Kalabalık isteksiz tavırla kapılara doğru yürüdü. Robotlar paltoları ve pelerinleri bulup sahiplerine uzatıyorlardı.

Verrick, Pellig'in kolunu tuttu.

— Buradan git! Yukarı çık! Geç kalıyoruz.

Geniş merdivenlere doğru yürüdü. Sonra başını çevirip salonda kalanlara baktı.

— Her şeye rağmen bugün çok büyük işler başardık. Uykum var, yatacağım.

Benteley kelimelerini dikkatle seçerek gür sesle :

— Bak, Verrick, dedi. Bir fikrim var. Cartwright’ı neden kendin öldürmüyorsun? Bu takdirde daha iyi tanınırsın.

Verrick, homurtulu bir kahkaha attı. Yürümesini kesmeden omzunun üzerinden baktı.

— Seninle yarın konuşuruz, dedi. Eve git biraz dinlen.

Benteley inatçı bir tavırla :

— Eve gitmiyorum, dedi. Buraya stratejinin ne olduğunu öğrenmeye geldim ve öğrenene kadar da yerimden kımıldamayacağım.

Merdivenlerin ilk basamağında Verrick durdu ve geriye döndü. Yüzünde garip bir ifade vardı.

— Neymiş o ?

— Söylediklerimi duydun!

Benteley gözlerini kapadı. Bacaklarını iki yana açmış duruyordu. Gözlerini tekrar açtığı zaman Verrick'in gitmiş olduğunu gördü. Eleanor kolundan çekiyordu.

— Sersem! Neyin var?

Moore, kelimeleri yayarak :

— Sürüngen, dedi.

Pellig’i merdivenlere doğru götürdü.

— Onu buradan çıkarsan iyi olacak, Eleanor. Biraz sonra hırsından halıları kemirmeye başlar.

Benteley şaşırmıştı. Uyuşuk bir halde ağzını açtı, ama sesi çıkmadı.

Nihayet :

— Gitmiş, diyebildi. Hepsi gitmişler. Verrick, Moore ve mumdan yapılma manken.

Eleanor, Benteley’i salonun bitişiğindeki küçük bir odaya götürdü ve kapıyı kapadı. Elleri titreyerek bir sigara yaktı ve azgın boğalar gibi burnundan soluyarak sigarasını çekiştirdi. Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

— Benteley, sen delisin!

— Sarhoşum. Şu Callistan, hamam-böceği suyu! Verrick viskisini içebilsin diye binlerce esirin metanlı havayı teneffüs ederek çalıştıkları doğru mu?

— Otur şöyle.

Eleanor, Benteley’i iterek bir sandalyeye oturttu ve önünde dolaşmaya başladı,

— Her şey bozulacak. Moore, Pellig’le öylesine övünüyor ki onu herkese gösterecek. Verrick, iktidardan düşmesini hazmedemiyor. Hâlâ telepat birliğinin kendisini bir bütün olarak tutacağını sanıyor. Oh, Tanrım!

Topukları üstünde döndü ve ellerini yüzüne kapadı.

Benteley, bir şey anlamadan Eleanor'a bakıyordu. Eleanor, ağlamaktan şişmiş gözlerini kurularken, Benteley umutla sordu.

— Yapabileceğim bir şey var mı?

Eleanor, karanlık bir köşeden bir su kabı aldı ve küçük, porselen bir leğene dökerek yüzünü yıkadı.

Sonra Benteley’e döndü.

— Haydi gel, Benteley, diye mırıldandı. Buradan gidelim.

Eleanor odadan çıktı. Benteley sarsak adımlarla peşinden yürüdü. Eleanor’un küçük göğüslü, ince yapılı şekli bir hayalet gibi hareket

ediyordu. Köşelerde hareketsiz duran robotlar hizmet etmek için hazır bekliyordu.

Boş bir kata geldiler. Eleanor, Benteley'in kendisine yetişmesini bekledi.

— Yatacağım, dedi, İstersen benimle gel, istersen evine git.

— Evim yok ki.

Eleanor'un peşinden yürüdü. Birçok kapalı kapıların önünden geçtiler. Şu veya bu kapının altından ışık sızıyordu. Sesler duyuluyordu. Bu seslerden bazılarını hatırladığını düşündü. Erkek sesleri, uykulu kadın seslerine karışıyordu. Eleanor birden ortadan kaybolunca Benteley yalnız başına kaldı.

Körlemesine yürüdü. Bir ara, çarptığı bir şey şangırtıyla yere düştü. Şaşkınlıkla bir müddet olduğu yerde durdu.

Sert bir ses sordu.

— Burada ne arıyorsun ?

Ses Moore'undu ve yakın bir yerden geliyordu.

— Sen buraya ait değilsin. Defol git buradan! Ait olduğun yere don, üçüncü sınıf kaçak! Sınıf Sekiz-Sekiz, ha? Aman, beni güldürme! Kim demiş...

Benteley, hayal meyal gördüğü adamın yüzüne vurdu. Etrafa sıçrayan kan her tarafa bulaştı. Bir şey midesine çarpınca iki büklüm oldu. Ellerini uzatarak yakalamaya çalıştı. Sanki derin bir uçuruma yuvarlanırmış gibi hissediyordu.

Eleanor aceleyle :

— Durun, diye fısıldadı, ikiniz de durun. Allah Aşkına! Susun!

Benteley hareketsiz kaldı. Hemen yanında Moore, yüzünün kanlarını silerken kesik kesik soluyordu.

Moore, öfkeden kuduracak hale gelmişti.

— Seni geberteceğim, serseri! Bana vurduğuna seni pişman edeceğim!

Benteley'in ikinci hatırladığı şey, alçak bir yere oturmuş ayakkabılarının bağını çözüşü oldu. Ayakkabılarını pahalı halının üstüne gelişigüzel attı. Hiç ses yoktu; oda son derece sessiz ve soğuktu. Odanın uzak köşesinde hafif bir ışık yandı.

Yakın bir yerden Eleanor'un sesini duydu.

— Kapıyı kilitle. Moore aklını oynattı sanıyorum. Holde deli gibi dolaşıp duruyor.

Benteley, odanın kapısını buldu, sonra eski tip sürgüyü çekerek yuvasına oturttu. Eleanor odanın ortasında durmuş, bacağını arkaya doğru kaldırmış dikkatle sandaletinin bağını çözüyordu. Benteley'in şaşkın bakışları arasında sandaletlerini fırlatıp attı, pantolonunun fermuarını açarak uzun bacaklarından çekip çıkardı. Bir dakika kadar çıplak ayak bilekleri loş aydınlıkla mat mat parıldadı Eleanor'un bacakları uzun ve son derece muntazamdı. Benteley gözlerini yumdu, tekrar açıp baktı. Hayal görmediğinden emin olmak istiyordu. Bakışlarını çıplak bacaklardan yukarı doğru kaydırdı ve ince kemikli dizlere kadar kaldırdı. Biraz daha yukardan kadının iç çamaşırı başlıyordu.

Sonra alçak divana yıkıldığını ve Eleanor'un kendisine doğru uzandığını fark etti. Nemli kollar, titreyen göğüsler ve koyu lekeler halinde duran göğüs uçları tamamen gerçekti. Eleanor zevkten titreyerek kollarını Benteley'in boynuna doladı. Benteley başındaki uğultunun gittikçe arttığını hissediyordu; gözlerini yumdu ve kendisini zevkin kollarına bıraktı.

Benteley bir müddet sonra uyandı. Oda müthiş soğuktu. Ne bir ses ne de bir hayat izi vardı. Düşünceleri dağınık halde yerinden doğruldu. Açık pencereden ağaran gökyüzünün loş ışığı odaya doluyordu. Serin rüzgâr bütün odayı katedip tekrar pencereye doğru yöneliyordu. Benteley bir adım geriledi, sonra durdu kendisini toparlamaya çalıştı.

Odanın her tarafı doluydu. Renk renk elbiseler giymiş kadınlı erkekli birçok kimse yerlere serilmiş yatıyorlardı. Uzanmış kol ve bacakların arasından dikkatle sarsıla sarsıla yürüdü. Kadınların bembeyaz çıplak bacakları karşısında dehşete düşüyordu. Eleanor'un duvarın dibinde yattığını gördü. Kadın bir kolunu uzatmış, bacaklanı göğsüne çekmiş yan yatıyordu; aralık dudaklarından hafif bir buğu yükseliyordu. Yürümesine devam etti, ve birden donmuş gibi kaldı.

Sabahın gri ışıkları tanıdık iki yüzü aydınlatıyordu. Al Davis ve Laura... Birbirlerine sarılmışlar mışıl mışıl uyuyorlardı.

Biraz daha ötede başkaları da vardı. Bazısı horluyor, bazısı yarı uyanık yattığı yerde kımıldanıyordu. Bir bardağa çarptı, halının üzerine koyu bir sıvı yayıldı. Tanıdık başka bir çehre daha görüyordu. Kimdi acaba? Bir erkek, siyah saçlı, muntazam hatlı...

Gördüğü çehre kendisinindi!

Kapının üstüne doğru yıkılınca kendisini sarı ışıkla aydınlatılmış holde buldu. İçini dolduran korkuya esir olarak çılgın gibi koşmaya başladı. Koşarken çıplak ayakları kalın halının üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Gri renkli pencerelerin, kapıların önünden geçerek merdivenlerden tırmanmaya başladı. Sanki uçsuz bucaksız bir yerde koşuyordu. Koridorlar, merdivenler bitmek tükenmek bilmiyordu. Bir köşeyi körlemesine dönünce kendisini küçük bir cumbada buldu, biraz ilersinde büyük bir ayna yolunu kesti.

Aynada dalgalı bir hayal yardı. Aynanın sarı derinliklerinde bomboş, canlılık göstermeyen böcek gibi iki nokta gördü.

Daha dikkatle ve şaşkınlıkla baktı.

Bal mumundan yapılmış saçları, ince dudakları, renksiz gözleri iki yana sarkmış kemiksizmiş gibi gevşek duran kolları gördü. Bu hareketsiz şekil gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu.

Haykırdı! Şekil birden dalgalandı. Tekrar koridora daldı; sanki tabanları kalın halıya dokunmuyordu. Ayaklarının boşluğa bastığını hisseder gibi

oluyordu. Yükseliyor, yükseliyor, kubbe gibi tavana doğru kalkıyor ve aynada gördüğü şekil kendisiyle beraber haykırıyordu!

Kollarını kaldırmış, duvarların, boş odaların, koridorların arasından sessizce geçiyordu.

Birden şöminenin tuğlalarına çarparak sarsıldı ve çaresizlik içinde kalın halının üstüne serildi. Bir dakika kadar hareketsiz kaldı, sonra sarsılarak doğruldu. Ellerini gözlerine kapayarak koşmaya çalıştı.

Sesler duyuluyordu. Yarı aralık bir kapıdan sarı bir ışık süzülüyordu. Odanın ortasındaki masada birkaç adam oturmuş önlerine açtıkları teypleri, raporları tetkik ediyorlardı. Masanın tam üstünde atronik bir ampul sarkıyor, güneş gibi her tarafı ısıtıyordu. Benteley büyülenmiş gibi ışığa bakakaldı. Aralarında iriyarı, geniş omuzlu bir kişi daha vardı.

Benteley bu adama doğru dönüp haykırdı. Sesi, ağustos böceğinin sesi kadar ince çıkıyordu,

— Verrick! Verrick, bana yardım et!

Reese Verrick, başını öfkeyle kaldırıp baktı.

— Ne istiyorsun? Çalışıyorum. Harekete geçmeden önce bu Çalışmaların tamamlanması lâzım!

Benteley bilinçsizce haykırdı.

— Verrick! Ben kimim?

Verrick, alnında birikmiş ter damlacıklarını elinin tersiyle kurulayarak cevap verdi.

— Sen Keith Pellig'sin. Suikast kurulu tarafından seçilen katilsin. İki saate varmaz; çalışmaya hazırlanmış olmalısın. Yapacak bir işin var.

7.

Eleanor Stevens odaya daldı...

— Verrick, bu adam. Keith Pellig değil! Moore’u buraya çağır ve konuştur. Benteley’den intikam almak istiyor, çünkü kavga ettiler.

Verrick'in gözleri irileşti.

— Bu adam Benteley mi? Şu Allahın cezası Moore! Hiç aklı yok mu bu adamın? Bütün işleri berbat edecek.

Benteley yavaş yavaş kendisini toparlıyordu.

— Bunu halledebilir misiniz ?

Eleanor ince sesle :

— Bayılmıştı, dedi.

Pantolonunu, sandaletlerini giymiş, omuzlarına geniş pelerinini atmıştı. Saçları dağınıktı ve omuzlarına dökülmüştü. Yüzünde bir damla kan yoktu.

— Ruhsal durumundan ötürü bu böyle devam edemez! Onu bayıltmak için laboratuvardan bir doktor çağırın. Bundan yararlanmaya da kalkmayın. Bir şey söylemeden önce eski haline dünsün. Şimdi hiç bir şeyi kabul edemeyecek durumda, anladınız mı?

Moore, korkudan bembeyaz kesilmiş, kapıda göründü.

— Bir kötülük yok. Makineyi biraz sarmışım, o kadar.

Benteley’in kolunu tuttu.

— Benimle gel! Durumu hemen düzelteceğiz.

Benteley hırsla kolunu çekip kurtardı. Moore'dan geri geri uzaklaştı ve kendisine tamamen yabancı olan kollarına, ellerine baktı.

İnce, hissiz sesle :

— Verrick. dedi. Bana yardım et!

Verrick dişlerini gıcırdatarak :

— Durumu hemen düzelteceğiz, dedi. İşte doktor da geldi!

Verrick ve doktor, Benteley’in kollarından tuttu. Moore Verrick’e sokulmamaya dikkat ederek biraz uzakta durmuştu. Doktor iğneyi Benteley’in koluna batırdı ve ampulü kırdı. Benteley, karanlıklara doğru kayarken çok uzaklardan Verrick’in öfkeli sesini duyar gibi oldu.

— Ya onu öldürmeli ya da ona dokunmamalıydın! Böyle şeyler tatsız! Bunu unutacağını sanıyor musun?

Moore, cevap olarak bir şeyler söyledi, fakat Benteley duymadı. Karanlık bütün çevresini kaplamıştı...

Eleanor Stevens’in sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

— Biliyor musun, Reese, Pellig’in ne olduğunu kestiremedi. Dikkat ettin mi?

Moore’un sesi kindar ve küskün bir ifade taşıyordu.

— Verrick hiç bir teoriden anlamaz.

— Teoriden anlamasına lüzum yok. Kendisi yerine teorilerden anlayacak kimseleri emri altına alabilecekken neden anlamaya çalışsın ?

— Beni kastettiğini sanıyorum.

— Neden Reese’le berabersin? Ondan hoşlanmıyorsun. Onunla geçinemiyorsun.

— Verrick’in her işe yatırabileceği parası var. Eğer işimi desteklememiş alsaydı, buluşum suya düşecekti.

— Bu iş tamamladıktan sonra Verrick, yaptıklarını unutmayacaktır.

— Önemli değil. Bak, MacMillan’ın robotları yaparken kullandığı temel notları ele geçirdim. Bunlar ne işe yaramış? Sadece süpürge, soba gibi şeyler için kullanılmış. MacMillan’ın teorisi yanlıştı. Bütün arzusu insanın kaldıramayacağı kadar yük kaldıran bir şey bulmaktı. Bu takdirde aşağı tabakadan hizmetçi ve uşak kullanmak zorunluğu kalmayacaktı.

MacMillan'ın kendisi de aşağı tabakadandı. Sınıfını muhtemelen karaborsadan satın aldı.

Hareket sesleri vardı. İnsanlar dolaşıyor, kadeh sesleri duyuluyordu.

Eleanor :

— Skoç viski ve su, dedi.

Oturan birinin çıkardığı hafif gürültü duyuldu. Birisi derin derin iç çekti.

— Yorgunum. Ne geceydi! Erken yatacağım. Bütün günümüz boşa geçti.

— Senin hatan.

— Keith Pellig bekleyecek.

— İşi tamamlamaya gidemezsin, hele bu durumunda.

Moore’un sesi öfkeyle çınladı.

— O benim, değil mi?

Eleanor buz gibi sesle :

— Dünyaya ait, dedi. Oynadığın satrança öylesine dalmışsın ki bizi içine attığın tehlikeyi farkında bile değilsin. Her geçen saat o çılgının yaşama şansını arttırıyor. Eğer aklını kaçırıp kişisel hırsını çıkartmak için her şeyi tepetaklak etmesiydin, Cartwright belki şu anda ölmüş olacaktı.

Geceydi.

Benteley kımıldadı. Kendisini kuvvetli ve zihni açık bulunca biraz şaşalayarak yan doğruldu. Oda loştu. Eleanor'un sigarasının nokta gibi kırmızı ışığını görüyordu. Moore, bağdaş kurmuş Eleanor'un yanında oturuyordu ve elinde bir viski kadehi vardı. Yüzünden düşen bin parça oluyordu.

Eleanor birden doğruldu ve küçük masanın üstündeki gece lambasını yaktı

— Ted ?

Benteley sordu :

— Saat kaç ?

— Sekiz otuz.

Eleanor acele adımlarla yatağın yanına geldi, ellerini ceplerine sokmuştu.

— Kendini nasıl hissediyorsun ?

Benteley, bacaklarını oynatıp yerinde doğruldu ve ayaklarını yere bastı. Üstünde Standard bir sabahlık vardı; elbiseleri görünürde yoktu.

— Karnım aç.

Birden yumruklarını sıktı ve şiddetle yüzüne vurdu.

Eleanor ciddi sesle ;

— Kişiliğindesin, dedi,

Benteley ayağa kalktığı zaman bacakları titriyordu.

— Memnun oldum. Gerçekten de kişiliğimi buldum mu ?

Eleanor sigarasını almak üzere uzanırken :

— Buldun, dedi. Bu sefer böyle oldu. Fakat bir daha sefere hazırlanmış olacaksın. Sen ve seninle beraber yirmi üç kişi var.

— Elbisem nerede ?

— Niçin sordun ?

— Buradan gidiyorum.

Moore aceleyle yerinden kalktı.

— Buradan gidemezsin, gerçeği yüzlemelisin! Pellig’in ne olduğunu öğrendin... Verrick seni serbest bırakır mı sanıyorsun?

Benteley elbisesini dolapların birinde buldu, sonra yatağın üstüne koydu.

— Suikast Kurulunun yasaları çiğneniyor, dedi. Katiller ancak tek tek gönderilebilir. Şu yaptığın şey bunlardan biri gibi görünüyor, ancak...

Moore :

— O kadar çabuk değil, dedi. Durumu tamamen kavrayamadın.

Benteley sırtındaki sabahlığı çıkarıp yatağın üstüne attı.

— Bu Pellig sentetikten başka bir şey değil.

— Doğru.

— Pellig bir araç. Bir düzine kadar açık fikirli ve akıllı kimselerin zekâsını ona yükleyip Batavia'ya göndereceksin. Cartwright ölecek, sen Pellig'i yakacaksın. Zekâlarını aldığın kimselerin zekâlarını tekrar iade edecek ve onları tekrar çalışma tezgâhlarının başına yollayacaksın. Benim gibi.

Moore neşelenmişti.

— Keşke böyle yapabilseydik. Gerçekte, denemedik değil. Pellig'e üç kişiliği birden yükledik. Sonuç felâket oldu, fiyasko verdi. Her biri değişik yönlere doğru kaydı.

Benteley giyinirken :

— Pellig'in kişiliği var mı?, diye sordu. Kişiliği olmayınca nasıl oluyor?

— Pellig, bir bitkiden ileri gitmiyor. Olmuyor, fakat bitkisel bir hayata giriyor. Vücut kalıyor, ama yaşantı bitkisel oluyor.

— Dün akşamki partide kişiliği kimdi?

— Laboratuvarımdan bir memur. Gördüğün gibi negatif bir tip. Kişilik de aynı şekilde kendisini gösteriyor. Pelligg iyi bir medyumdur, fazla değişiklik yoktur.

Benteley, dün geceki anılarından kaçınarak :

— Ben onun kişiliğindeyken, Pellig'in yanımda olduğunu sanmıştım, dedi.

Eleanor soğukkanlılıkla :

— Ben de aynı şeyi hissetmiştim, dedi. İlk denediğim zaman pantolonumun içinde yılan var sanmıştım. İlizyondan başka bir şey değil. Evvelâ ne zaman hissettin ?

— Aynaya baktığım zaman.

— Aynaya bakmamaya çalış. Benim ne hisettiğimi mi düşünüyorsun? Hiç değilse sen erkeksin. Benim için biraz daha güçtü. Moore'un kadınları kullanmaması gerektiğini düşünüyorum. Fazlasıyla şok etkisi yaratıyor.

— Uyarmadan önce harekete geçmezsiniz, değil mi ?

Moore :

— Eğitim görmüş bir grup hazırladık, dedi. Son birkaç aydan beri bir düzine kadar kimseyi denedik. Çoğu keçileri kaçırdı. Birkaç saat içinde «kapalı yerlerden korku» hastalığıyla uğraşmak zorunda kaldık. Eleanor'un söylediği gibi kurtulmak istediler, sanki ellerine pis bir şey almışlar gibi tiksinti duydular.

Omuz silkti.

— Ben böyle hissetmedim. Onun güzel olduğunu düşündüm.

Benteley sordu :

— Onlardan kaç tane var ?

— Dayanabilecek gibi iki düzine kadar var. Dostun Davis onlardan biri. Tam kişiliğini buluyor. Sakin, düşünceli ve zeki.

Benteley kasıldı.

— Demek ki yeni sınıfı bu, ha! Bu kişiliğiyle mi Quiz'i yendi ?

— Herkes bir kertik atlıyor. Tabiî, karaborsadan satın alıyorlar. Verrick'e göre sen de bu işin içindesin. Göründüğü kadar tehlikeli değil. Eğer yanlış bir şey olursa, eğer Pellig'i sıkıştırırlarsa, o anda içinde bulunan kişilik çekilip alınabiliyor.

Benteley ancak duyulur bir sesle :

— Demek ki metot bu, dedi. Başarılı!

Moore neşesini kaybetmeden :

— Ayrıca, dedi. Kuralları da çiğnemiyoruz. Kurallara göre katiller teker teker gönderilecek. Bizim elimizde zaten bir Keith Pellig var.

— Hangi amaca hizmet ettiğini anlamıyorum.

Eleanor :

— Anlayacaksın, dedi. Moore'un bu konuda anlatacakları çok.

Benteley :

— Karnımı doyurduktan sonra, dedi.

Moore, Benteley ve Eleanor kalın halılı koridorda ağır ağır yemek odasına doğru yürüdüler. Benteley kapıda donmuş gibi kaldı. Pellig, Verrick'in masasında oturuyordu: önünde bir tabak dolusu yemek vardı, kansız dudaklarına bir su bardağını dokundurmak üzereydi.

Eleanor sordu :

— Ne oldu ?

— İçinde kim var ?

Eleanor ilgisiz bir tavırla omuz silkti.

— Laboratuvar teknisyenlerinden biri. Her zaman içinde birini bulunduruyoruz. Ona ne kadar alışırsak bizim için o kadar iyi olacağını düşünüyoruz.

Benteley, Pellig'ten biraz uzağa gitti. Pellig'in balmumundan yapılmış gibi duran çehresi sinirine dokunuyordu. Adamın yüzünü, kozalağından yeni çıktığı halde güneşte kuruyup kalmış bir kurta benzetiyordu.

Birden hatırladı.

Boğuk sesle :

— Bir şey daha var, dedi.

Moore'la Eleanor Stevens birbirine baktı.

Moore :

— Acele etme, Benteley, dedi.

— Uçmuştum! Yerden ayaklarım kesilmişti ve koşmadığımı şimdi çok iyi hatırlıyorum.

Sesi korkuyla yükseldi.

— Bana bir şey olmamıştı. Bir hayalet gibiydim. Şömineye çarpıncaya kadar...

Alnını oğuşturdu, fakat ne şiş ne de iz vardı.

Tabiî olmayacaktı, çünkü o zaman başka bir vücuttaydı.

Kaba sesle :

— Açıklayın, dedi. Bana ne olmuştu?

Moore :

— Yer çekimiyle ilgili bir mesele, dedi. Vücut, normal insan vücudundan çok daha hafif.

Benteley'in yüzünden şaşkınlığı belli olmalıydı ki Eleanor :

— Pellig içinde uyuşturucu madde olan bir içki almış olmalı, dedi. Bazı kadınların dağıtılan bu içkiden içtiklerini fark etmiştim.

Verrick'in gür sesi konuşmalarını yarıda kesti.

— Moore, soruları özetlemekte ustasın!

Bir yığın metal not kağıtlarını Moore’a doğru itti.

— Cartwright hakkındaki gizli raporları inceliyordum. Hakkında önemli bir şey olmamakla beraber endişedeyim.

Moore, yerine otururken sordu :

— Neden ?

— Her şeyden önce yetenek kartı var. Bu olağan değil, çünkü aşağı sınıftan biri.

— İstatistik her zaman için mümkün.

Verrick homurdandı.

— Lotari şimdiye kadar yapılan buluşların en değersizi. Yaşayan herkesin bir kartı var. İnsana milyarda bir şans tanıyan bir kartın ne değeri olabilir? Aşağı sınıftakiler kartlarını karaborsa yapmakla akıllılık ediyorlar, tabiî Hill tarafından ellerinden alınmamışsa. Bugünlerde kartın ne değeri olabilir ?

— Takirben iki dolar. Evvelce daha pahalıydı.

— Pekâlâ, fakat Cartwright kartını saklamış. Hepsi bukadarla da kalmıyordu.

Verrick'in yüzüne şaşkın bir ifade geldi.

— Aldığım haberlere göre Cartwright, satmıyor satın alıyor. Son ay içinde bir düzine yetenek kartı satın almış.

Moor birden doğruldu.

— Sahi mi?

Eleanor düşünceli bir tavırla :

Belki de Cartwright şansını yükselten bir uğur bulmuştur, dedi.

Verrick boğazlanan bir ayı gibi böğürdü.

— Böyle konuşma! Şu Allahın cezası uğurlar !

Eliyle, Eleanor'un çıplak göğüslerinin arasında sallanan uğuru gösterdi.

— Şu göğsündeki şeyi çıkar hemen at! Boşuna uğraşıyorsun.

Eleanor nazik bir tavırla gülümsedi. Masanın çevresinde oturan herkes Verrick'in uğurlara karşı hislerini biliyordu.

Moore sordu :

— Başka ne var? Daha fazla bilginiz var mı ?

— Lotarinin döndüğü gün Preston Derneğinde bir toplantı varmış.

Verrick'in yumrukları bembeyaz olmuştu.

— Belki de yıllardır peşinde koştuğum şey onda var. Herkesin arayıp da bulamadığı şey... lotariyi mağlup edecek bir metot. Lotarinin gelecek

dönüşlerini bildiren casus bir liste. Eğer Cartwright'ın o gün haberin gelmesini beklediğini bilseydim...

Eleanor sordu :

— Ne yapardınız ?

Verrick susuyordu. Yüzü korkunç bir hal almıştı. Birden dikkatini tabağındaki yiyeceğe verdi. Diğerleri de onu taklit ettiler.

Yemek sona erince Verrick tabağını itip bir sigara yaktı.

— Beni dinleyin, dedi.

Sonra Benteley'e döndü.

— Stratejimizi öğrenmek istediğini söylemiştin. İşte anlatıyorum. Birlikten birisi katilin zihnini yakaladı mı bir daha bırakmaz ve bu Birlik üyelerine bir zincir gibi aktarılır. Katilin ne yapacağını düşünmesi üzerine Birlik bütün hareketten haberdar olur. Hiç bir strateji işe yaramaz. Devamlı olarak zihninden geçenler okunur, nihayet o kimsenin beyni tahrip edilir.

Moore lafa karıştı.

— Zaten bu sebeple Telepat Birliği Minimax'ı oynamaya bizi zorluyor. Bir telepata karşı strateji uygulayamazsın, daima derişik hareket etmek zorundasın. Yapacağın ikinci hareketi hiç düşünmemelisin. Gözlerini kapayıp körlemesine koşmalısın. Bütün mesele, stratejini nasıl değiştireceğini bilmendedir, buna rağmen hedefine doğru gidebilir misin?

Sözü Verrick aldı.

Geçmişteki katiller değişik kararlar vermenin yolunu aradılar. Plimp onlara yardımcı oldu. Temel olarak Plimp katilin edindiği pratiktir. Telepat katilin düşüncelerini okuyamaz, çünkü, ne yapacağını bilemez, ancak katil düşünürse öğrenebilir. Bunun da faydası olamaz, çünkü katil de M-Game'i oynar, fakat yine de kaybeder. Kaybeder, çünkü, telepatlar da aynı oyunu oynamaktadırlar. Telepatlar seksen kişi, katil ise bir kişidir. İstatistiklere

bakılacak olursa, bazı katiller onların arasından süzülüp geçmeyi başarmışlardır.

Moore birden atıldı.

— Bütün bunların cevabı Pellig’dir. Yirmi dört değişik zihnimiz var. Birbirleriyle bir bağıntısı da olmayacak. Yirmi dört kişinin hepsi Farben Hill'de ayrı ayrı yerler işgal ediyorlar. Her kişinin düşüncesinde değişik strateji var. Fakat hangi stratejinin hangi sırayla geleceğini kimse bilmiyor. Bu bakımdan Telepatlar Pellig'in yapacağı hareketleri izleyemeyecekler.

Benteley, içi ürpererek dinliyordu. Böyle bir mantık karşısında söyleyeceği bir söz olamazdı.

— Doğru, diye itiraf etmek zorunda kaldı.

Moore, gururla :

— Görüyorsun, ya, dedi. Pellig, Heisenberg'in değişik bir parçacığı. Telepatlar onun yolunu izleyebilirler, doğruca Cartwright’ın yanına kadar! Fakat hızını izleyemezler. Keith Pellig’in hangi yolda olduğunu belki bilirler, ama o yolun neresinde olduğunu kestiremezler.

8.

Eleanor’un dairesi Farben Hill’in yüksek sınıfına mensup kimselerin oturdukları bölgedeydi. Eleanor, ışıkları yakıp ortalığı toplarken Benteley takdirle çevresine bakınıyordu.

Eleanor :

— Yeni taşındım, dedi. Etraf biraz karışık.

— Moore nerede ?

— Binanın bir yerlerinde sanırım,

— Onunla beraber yaşadığını sanıyordum.

— Şimdi beraber yaşamıyoruz.

Eleanor, odanın şeffaf duvarını ayarladı. Odayı şehrin ışıkları doldurdu.

Eleanor, yan yan Benteley'e baktı.

— Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, halen kimseyle beraber yaşamıyorum.

Benteley şaşkınlıkla !

— Özür dilerim, dedi. Bilmiyordum.

Eleanor omuz silkti. Birden gözleri parıldadı.

— Garip değil mi ? Moore’la beraber yaşadıktan sonra, onun arkadaşlarından biri olan araştırma teknisyenlerinden bir adamla oturdum. Sonra planlama dairesinden biriyle oturdum. Ben de telepattım, unuttun mu? Telepat olmayanların çoğu bir telepatla oturmaz. Zaten Birlikle hiç geçinemiyordum.

— Artık o günler geçmişte kaldı.

Eleanor ellerini ceplerine sokarak ciddî bir tavırla odada dolaşmaya başladı.

— Doğru. Hayatımı boşa harcadığımı düşünüyorum. Telepat olmakla bir şey kazanmadığımı şimdi anlıyorum. İşçi kamplarına gitmemek için Birliğe girmiştim. Aslında bir Quiz'i yenmek için bir şey yapmadım

Üzgün bir tavırla Benteley'e baktı

— Kimseyle beraber olmadığım için benim hakkımda kötü mü düşünüyorsun ?

— Katiyen.

— Kendimi serbest hissedince içime garip hisler doluyor. Kendi başımayım. Benim için hayat böyle, Ted. Sadece Verrick'in yanında kendimi güvenlik içinde hissediyorum. Fakat ailemden ayrılmak zorunda kaldım. Yalnızlıktan nefret ediyorum. Son derece korkuyorum.

— Korkma, yüzlerine karşı durabilirsin.

Eleanor titredi.

— Yapamam. İnsan böyle nasıl yaşayabilir? İnsanın dayanabileceği kimseleri olmalı. Büyük, soğuk bir dünyadayız. İnsan dayanabileceği, güvenebileceği kimse bulamıyor. Eğer kendini bırakırsan başına neler gelebileceğini biliyor musun ?

Benteley :

— Biliyorum, diye başını salladı.

— Birlikten nefret etmesem, belki onlarla beraber kalabilirdim. Şu anda düşüncelerini teker teker okuyabilirdim. Aslında insan ne sevebilir ne de nefret edebilir. Elinde olan bütün varlığın işindir. Hatta iş bile senin değildir. Seksen kişiyle paylaşmak zorunda kalırsın. Wakeman gibi kimselerle.

Benteley :

— Yalnız kalmak istiyorsun, ama korkuyorsun, dedi.

— Kendimi bulmak istiyorum. Yalnız olmak istemiyorum. Sabahları uyandığım zaman yanımda kimseyi bulamamaktan nefret ediyorum. Boş bir

eve girmekten nefret ediyorum. Geceleri perdeleri kapayıp, ışıkları söndürdükten sonra düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyorum.

— Gençsin, nasıl olsa alışırsın.

— Hiç bir zaman alışamayacağım.

Birden gözleri parlayarak kızıl saçlarını geriye doğru attı.

— Birçoklarından daha iyi yaşadım. On altı yaşından beri birçok erkekle oturdum. Ne kadar olduğunu hatırlayamıyorum. Onlarla da seninle tanıştığım gibi tanıştım. Bazen işte, bazen partide, bazen de arkadaşlarımın aracılığıyla. Bir süre beraber yaşadıktan sonra tartışıyor ve ayrılıyorduk. Nedense anlaşamıyordum.

Birden titredi.

— Beni terkedip gidiyorlardı. Bir süre kalıyorlar, sonra beni yüzüstü bırakıp gidiyorlar... ya da beni sokağa atıyorlardı.

Benteley kendi düşünceleriyle uğraştığından Eleanor'un anlattıklarını pek dinleyemiyordu.

Eleanor heyecanla devam etti.

— Bir gün gelecek, birini bulacağım, değil mi? Henüz on dokuz yaşındayım. On dokuz yaş için yaşantım iyi değil mi? Ayrıca, beni koruyan Verrick. Ona her zaman güvenebilirim.

Benteley oturduğu yerden kalktı.

— Beraber yaşamamızı mı teklif ediyorsun ?

Eleanor kızardı.

— Sence bir sakıncası var mı ?

Benteley cevap vermedi.

Eleanor üzüntüyle baktı.

— Neyin var?

— Seninle ilgili değil.

Benteley sırtını Eleanor'a dönerek şeffaf duvarın önüne gitti.

— Geceleri manzara çok güzel, dedi.

Eleanor, şeffaf duvarın gri perdesini kapadı.

— Manzaraya boş ver şimdi! O gün büroya geldiğin zaman öylesine istekli, öylesine heyecanlıydın ki seni tekrar görmeyi bütün kalbimle dilemiştim.

— Hill sisteminden kurtulmak, daha iyi bir duruma geçmek, direktörlüğe girmek istemiştim.

Eleanor bir kahkaha attı.

— Direktörlük! Neymiş o? Direktörlüğü kuranın kim olduğunu düşünüyorsun? Gerçek olan insanlardır. Enstitüler veya bürolar değil. Bir şeye... Cansız bir şeye nasıl bağlı kalabilirsin? Yeniler gelir, eskiler ölür, insanların yüzleri değişir. Bağlılığın kalır mı ? Neden? Neye? Bir kelimeye, bir isme sadıksındır, canlı bir insana değil.

— Bu daha derin, sadece masallar ve bürolar değil. Bir şeyi temsil ediyor.

— Neyi temsil ediyor?

— Hepimizin üstünde bir şeyi. Herkesten yüksek bir şeyi. Bununla beraber bir bakıma herkes demektir.

Hiç kimse demek değildir. Bir dostun varsa, onun hangi sınıfta olduğunu gözetmezsin. Dört—yedi sınıfından biriyle dost olmazsın, değil mi? Bir kadınla yattığın zaman bu kadının belirli bir kadın olmasını istersin, değil mi? Evrende her şey çökmüştür... Var olan tek şey insanlardır. Ailen, dostların, metreslerin, koruyucun! Onlara dokunabilir, yakın olabilirsin... Dokunma, koku, tat, ter... Bütün bunların hepsi gerçektir, elini uzattığın zaman bunları bulabilirsin. İnsanların ötesinde ne var? Koruyucudan başka kime güvenebilir, dayanabilirsin?

— Kendi kendine dayanabilir, güvenebilirsin.

— Reese beni koruyor! Verrick büyük ve güçlüdür!

Benteley :

— O senin baban gibi, dedi. Ben de babalardan nefret ederim.

— Sen tımarhaneliksin, aklından zorun var.

Benteley :

— Biliyorum, dedi. Hasta bir adamım. Ne kadar çok şey görürsem o kadar çok hastalanıyorum, öylesine hastayım kî kendimden başka herkesi hasta görüyorum. Çok kötü bir anlayış, değil mi ?

Eleanor bir solukta :

— Evet, dedi.

— Bütün bunları bir çekişte yıkmak istiyorum, fakat buna lüzum görmüyorum, çünkü nasıl olsa kendi kendisine çöküyor. Her şey çok zayıf ve kopmak üzere. Oyunlar, Lotari... bunların hepsi çocuk oyuncakları! Bütün bunları bir arada tutan, verilen söz, edilen yemindir. Bir adam diğer bir adamı öldürmeye gidiyor ve toplum tarafından alkışlanıyor. Neye inanıyoruz? Elimizde olan ne? Güçlü suçlulara yardım eden, akıllı suçlularız. Plastik büstlere edilen yeminler neye yarar?

— Büst bir semboldür. Ayrıca, satılık da değildir. Satın alamayacağın ve satamayacağın tek şey, o büsttür.

Eleanor’un yeşil gözlerinde zafer parıltıları vardı.

— Bunu biliyorsun, Ted! Elimizdeki en hassas şey bu. Aramızda sadakat, koruyucu ile çevresindekiler arasında bağlılık, bir erkekle metresi arasındaki yakınlık ve bağlılık!

Benteley düşünceli :

— Belki de, dedi. İnsan idealine bağlı almalıdır.

— Ne ideali?

Benteley’in zihni cevap vermeyi reddediyordu. Tekerlekler, dişliler ve bunlara bağlı kollar bozulmuştu, Tamamen yabancı, alışılmamış, anlaşılmaz fikirler zorla yerleşiyordu. Sel nereden geliyordu? Benteley bunun cevabını verecek durumda değildi.

Nihayet :

— Elimizde kalan tek şey, dedi. Ettiğimiz yemin! Bağlılığımız! Bütünlüğü bir arada tutan, dağılmasına engel olan da bu yemin. Peki, değer mi? Faydası nedir? Biz burada dururken o kendiliğinden çökmek üzere.

Eleanor hayretle nefesini tuttu.

— Yanılıyorsun!

— Moore, Verrick’e sadık mı?

— Hayır! Zaten ondan bu sebeble ayrıldım. O ve teoriler! Sadık olduğu tek şey teorileri... Onlar ve Herb Moore!

Eleanor’un göğüsleri arasında asılı bulunan uğur şiddetle sallandı.

Benteley dikkatle :

— Verrick bizlere sadık değil, dedi.

Kadının tepkisini ölçmeye çalıştı. Eleanor’un yüzü bembeyaz ve taşlaşmış gibiydi.

Benteley konuşmasına devam etti.

— Sebeb Moore değil. Onu kabahatli bulmayın. Yapabildiğini yapmaya çalışıyor, herkes öyle, Verrick de. İçlerinden hangisi olursa olsun yemini bozup yağmaya hazır. Yükselmek için son kıvranış, son direniş! Herkes yükselme çabasında... Ve önlerinde hiç bir şey duramaz. Bütün kartlar açık oynandığı takdirde çok az sadakat olduğunu göreceksin.

— Verrick yeminini hiç bir zaman bozmayacaktır. Kendisine güvenen halkı yüzüstü bırakmayacaktır!

— Halen bıraktı bile.! Benim yemin etmeme göz yummakla moral sistemini bozmuş oldu. Biliyorsun, bu işin içinde sen de vardın. Oysa, ben iyi niyetle yemin etmeye gelmiştim.

Eleanor yorgun bir tavırla :

— Oh, Tanrım! dedi. Bunu hiç unutmayacaksın, değil mi? Aptal yerine konduğunu düşündüğün için kızgınsın.

— Daha da kötüsü, kendi kendini aldatman. Bir gün gelecek sen de anlayacaksın. Ben bunu biliyorum ve ona göre hazırlandım. Oyunlar, Quiz'ler, suikastçılar dünyasında başka ne beklenebilir ki?

— Verrick'i suçlu bulma. Suikast Kurulu, Lotarinin, M-Game'in çalışmaya başlamasından yıllar önce tesis edilmiş.

— Verrick, M-Game'i bile doğru dürüst oynamıyor. Pellig stratejisiyle onu yenmeye çalışıyor.

— Muhtemelen!

— Şu halde neden şikâyetçi oluyorsun? Önemli olan başarı işe yarayacak, öyle değil mi?

Eleanor, Benteley'in kolunu öfkeyle yakaladı.

— Aman sende boş ver! Çok fazla endişe ediyorsun. Moore çok fazla konuşuyor, sen fazla merak ediyorsun. Neşelenmeye bak... yarın büyük bir gün olacak.

İki kadeh içki doldurdu ve kadehin birini Benteley'e getirdi. Benteley, asık suratla içkisini yudumlarken Eleanor da geniş kanepenin üstüne kedi gibi kıvrılmış yanında oturuyordu. Odanın loş aydınlığında Eleanor'un kızıl saçları pırıl pırıl yanıyordu. Bacaklarını altına kıvırmıştı. Saçlarını arkaya attığı zaman kulaklarının arkasındaki gri lekeler belli belirsiz fark ediliyordu.

Bardağı elinde, gözleri kapalı, Benteley'in omuzuna yaslandı ve yumuşak sesle : .

— Bana söylemeni istiyorum, dedi. Bizimle beraber yürüyecek misin?

Benteley bir dakika kadar cevap vermeden sustu.

Nihayet ;

— Evet, dedi.

Eleanor içini çekti.

— Tanrıya teşekkür borçluyum! Son derece mutluyum?

Benteley oturduğu yerden uzanarak kadehini alçak masanın üstüne bıraktı.

— Yemin ettim, Verrick'e baglılık yemini ettim. Başka çarem yok, ancak yeminimi bozup kaçabilirim.

— Daha önce kaçanlar olmuştu.

— Yeminimi hiç bir zaman bozmadım. Oiseau-Lyre'den yıllar önce usanmıştım, ama yeminimi bozup kaçmaya çalışmadım. Kaçabilir, yakalanıp öldürülmeyi göze alabilirdim. Koruyucuların, yanlarında çalışanlara karşı hakimiyetini kabul ederim. Fakat yeminin bozulmasını kabul edemem, ne çalışanın ne de çalıştıranın yeminini bozmasını hiç bir zaman kabul edemem.

— Çökmek üzere olduğunu söylediğini sanıyorum.

— Doğru, çöküyor, fakat çökmesine yardımcı olmak istemiyorum.

Eleanor kadehini bıraktı ve çıplak kollarını Benteley’in boynuna doladı.

— Nasıl bir hayat yaşadın? Ne yaptın? Çok kadınla yaşadın mı?

— Birçak kadınla.

— Nasıldı?

Benteley omuz silkti.

— Değişik karakter ve tipte.

— Güzel miydi ?

— Zannederim.

— Son hangisiydi?

Benteley bir saniye düşündü.

— Birkaç ay öncesine kadar, Julie isimli, yedi-dokuz sınıfından biri.

Eleanor'un yeşil gözleri Benteley'in gözlerine dikilmişti.

— Söylesene nasıl bir kadındı ?

— Ufak tefek, çok güzel.

— Bana benziyor muydu ?

— Senin saçların daha güzel.

Eleanor'un kızıl, yumuşak saçlarını okşadı.

— Saçların çok güzel. Gözlerin de güzel.

Eleanor'u kollarının arasına alıp uzun müddet tuttu.

— Çok güzel ve iyisin.

Eleanor, boynunda asılı olan uğuru avcunun içine aldı.

— Her şey iyiye doğru gidiyor. Şans, çok iyi şans!

Benteley'i öpmek üzere uzandı, sonra içini çekerek tekrar oturdu.

— Hepimiz birlikte çalışarak başaracağız, her şey düzelecek.

Benteley konuşmadı.

Bir müddet sonra Eleanor, Benteley'in kollarından sıyrıldı ve bir sigara yaktı. Kollarını göğsünde kavuşturarak ciddî bir ifadeyle Benteley'e baktı.

— Uzun bir yola gidiyorsun, Ted! Verrick sana çok değer veriyor. Dün akşam yaptıklarından ötürü son derece korkuyordum. Söylediklerin yenir yutulur şeyler değildi. Fakat Verrick'in hoşuna gitti. Sana karşı büyük bir saygı duyuyor ve kendisine son derece yararlı olacağını düşünüyor. Ve haklı da! Sende çok güçlü olan bir şey var.

Derin bir nefes aldı.

— Ah, keşke zihninden geçenleri okuyabilseydim, ama artık bu yeteneğim yok.

— Acaba nasıl büyük bir fedakârlığa kalktığını Verrick takdir ediyor mu ?

Eleanor'un sesi müthiş heyecanlıydı.

— Verrick'in düşünecek başka şeyleri var! Yarın belki yine iktidarda olacağız. Yine her şey eskisi gibi, senin istediğin düzende olacak. Fevkalâde değil mi ?

— Zannedersem.

Eleanor sigarasını tablanın kenarına bıraktı ve Benteley'i öptü.

— Sen gerçekten de bizimle beraber olacaksın, değil mi? Pellig'e gerçekten de yardım edeceksin, değil mi?

Benteley çaresizlikle başını salladı.

— Evet.

— Şu halde her şey çok iyi gidiyor demektir.

Aç gözlerle Benteley'e baktı. Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu.

— Bu odalar yeteri kadar büyük mü? Getireceğin çok eşyan var mı ?

Benteley :

— Çok eşyam yok, dedi. Burası yeter.

Eleanor rahat bir nefes alarak bardağını aldı ve lambayı söndürüp Benteley'in yanına uzandı. Odadaki tek ışık tablada parıldayan sigaranın ateşiydi. Eleanor'un saçları daha koyu kızıl görünüyordu. Loş ışıkta göğüs uçları koyu birer tomurcuk gibi duruyordu.

Benteley bir müddet sonra vücudundan ılık bir hava yükselen kadına döndü.

Buruşuk elbiselerinin arasında soluk soluğa yatıyorlardı. İkisi de tatmin olmuş ve yorgun görünüyordu. Eleanor çıplak kolunu uzatıp sigarasının

artığını aldı ve derin bir nefes çekip Benteley'in yüzüne doğru üfledi.

— Ted, diye fısıldadı. Seni tatmin ediyorum, değil mi? Biliyorum, bir bakıma... zayıfım.

— Çok iyisin.

— Beraber olmayı düşündüğün kimse var mı ?

Eleanor cevap alamayınca devam etti.

— Yani demek istiyorum ki, belki yeteri kadar tatmin edemiyorum.

— Çok iyisin.

Benteley, Eleanor'un ılık vücuduna sarılmış yatıyordu.

— Hem de çok iyisin,

— Şu halde neyin var ?

Benteley :

— Hiç bir şeyim yok, dedi.

Sıkıntılı bir tavırla ayağa kalktı ve Eleanor'dan uzaklaştı.

Boğuk sesle :

— Sadece yorgunum, yatsam iyi olacak. Dediğin gibi yarın büyük bir gün olacak.

9.

Leon Cartwright, Rita O'Neill ve Peter Wakeman'le kahvaltı ederken televizyon operatörü feza gemisiyle yakın devre irtibatı kurulduğunu bildirdi.

İki adam birbirlerinden milyarlarca kilometre uzakta, İki ayrı ekranın önünde duruyorlardı.

Kaptan Groves :

— Özür dilerim, dedi. Orada sabah olduğunu görüyorum. Sırtınızda yine eski mavi sabahlığınız var.

Cartwright'ın yüzü çökmüş ve solgun görünüyordu. Ekrandaki görüntü çok kötüydü.

— Şu anda neredesiniz?

— Kırk astronomik ünite uzakta. Kısa zamanda keşfedilmemiş bölgeye gireceğiz. Biraz önce navigasyondan Preston navigasyonuna döndüm.

Feza gemisi muhtemelen ancak yan yolu katetmişti. Flame Disc gezegenin yörüngesi Pluto'nun yörüngesinden en aşağı iki misli fazlaydı. Şimdiye kadar ancak dokuz gezegenin yörüngesi tespit edilmiş, ondan sonrası keşfedilmemişti. Kısa bir zaman sonra gemi, işaret şamandıralarını geçecek ve bilinmeyen bölgeye girecek, bilinen güneş sistemi çok gerilerde kalacaktı.

Groves :

— İçimizden bazılan geri dönmek istiyor, dedi. Bilinen sistemden çıkacağımızı biliyorlar. Gemiyi terketmeleri için son şansları. Eğer şimdi ayrılmazlarsa sonuna kadar bizimle gelmek zorunda kalacaklar.

— Eğer mümkün olursa, kaç kişi gemiyi terkedecek?

— Belki on veya daha fazla.

— Onlar olmadan yoluna devam edebilir misin?

— Yiyeceğimiz ve diğer ikmal malzememiz fazlalaşacak... Konklin ve Mary, yaşlı marangoz, Japon gözlükçü, jet stokçumuz kalıyor. Bizim için yeterli olacağını sanıyorum.

— Şu halde atlasınlar, tabiî geminin gidişini bozmayacaklarsa.

Groves :

— Daha önce konuştuğumuz zaman sizi tebrik etmek fırsatını bulamamıştım, dedi.

— Tebrik mi? Pekâlâ, teşekkür ederim.

— Keşke elinizi sıkabilseydim!

Groves elini kaldırdı; Cartwright de elini kaldırdı, iki adamın parmak uçları birbirine dokunmuş gibi göründü.

Groves : .

— Tabiî, sizler dünyada bulunan sizler, halen el sıkışmak şansına sahipsiniz, dedi.

Cartwright'ın yanağındaki bir adele spazmodik hareketlerle oynamaya başladı.

— Ben de inanamıyorum; Sanki uyanamadığım bir kâbus içindeyim !

— Kâbus mu? yani, suikast mı demek istiyorsunuz?

Carwright asık suratla;

— Doğru, dedi. Yola çıkmış olması gerekiyor. Her an gelmesini burada oturmuş bekliyorum.

⁂

Groves, televizyon yayınından sonra Konklin ve Mary'yi kontrol odasına çağırarak durumu kısaca anlattı.

— Cartwrigt, gemiden ayrılmak isteyenlerin gitmesini olumlu karşıladı. Yemekte durumu onlara bildireceğim.

Harekete geçmiş olan göstergeyi işaret etti.

— Şu paslı göstergenin hareket ettiğini görüyor musun? Bu gösterge şimdiye kadar hiç çalışmamıştı.

Konklin :

— Bana bir şey ifade etmiyor, dedi.

— Muntazam olmayan bu hareketler robot idarenin devreye girdiğini gösteriyor, bölgeyle bilinen sistem arasındaki hududu işaret ediyor. Hiç bir gemi bu limitin ötesine çıkmamıştı. Ancak keşif mahiyetinde yapılan uçuşlarda, bu hudut aşılabilmişti.

Mary gözlerini iri iri açarak :

— Disc'i bulunca bu göstergenin yerini değiştirmiş olacağız, dedi.

Konklin endişeli bir tavırla :

— Bin dokuz yüz seksen dokuz keşif kolu bir şey bulamamıştı, dedi. Oysa, Preston'un bütün kayıtları ellerindeydi,

Mary, titrek sesle :

— Belki de Preston sadece hayal görmüştür, tıpkı masallarda olduğu gibi, dedi.

Groves, soğuk bakışlarını Mary’nin üzerinde dolaştırdı.

— Navigasyonu ben idare edeceğim. Siz ikiniz gidip cankurtaran botlarına, gemiden ayrılacak olanların binmesine nezaret edin. Koridorda yatıyorsunuz, değil mi?

Konklin :

— Herkesle beraber, dedi.

— Cankurtaranlar gittikten sonra kabinelerden birini alabilirsiniz. Çoğu boş kalacağı için hangisini isterseniz alabilirsiniz. Korkarım ki gemimiz hemen hemen boşalmış olacak.

⁂

Koridor evvelce hastane olarak kullanıyordu. İkisi beraber her yeri dikkatle süpürüp sildiler. Mary, duvarları ve tavanı yıkadı, yerleri sildi ve bütün hava deliklerinin tozlarını aldı.

Konklin’e :

— Allahtan ki burada metal parçacıkları yok, dedi.

Sonra süprüntüyü boşluk deliğinden dışarı attı.

Konklin :

— Burası tayfalarındı, dedi.

— Eğer gemi kazasız belâsız inecek olursa, burasını ikametgâh olarak kullanabiliriz. Dünyadaki evimden çok daha iyi!

Kendisini yorgun bir tavırla demir karyolanın üstüne attı ve sandaletlerini çıkardı.

— Sigaran var mı? Benimki bitmiş.

Konklin üzüntülü bir tavırla sigara paketini uzattı.

Mary, bir sigara tellendirdikten sonra gözlerini kapayıp arkasına yaslandı.

— Burası çok sakin. Kimse koridorlarda durup bağırmıyor.

— Çok sessiz! Dışarda neler olduğunu düşünüp duruyorum. Boşluk, kimsenin değil, sistemler arası bir yer. Tanrım, soğuk! Dışarı çok soğuk. Soğukluk, sessizlik, ölüm... Eğer daha kötüsü olmazsa!

— Böyle şeyler düşünme. Kendimizi meşgul edecek bir şeyler bulmalıyız.

— Eğer düşünecek olursan, sofu kişiler değiliz. Düşün bir kere, herkesin göç edebileceği onuncu bir gezegen. Fakat şimdi buralarda...

Canı sıkılan Mary sordu :

— Bana kızgın mısın 7

— Hepimize kızıyorum. Grubumuzun yarısı halen gemiyi terketti. Kızgınım, çünkü, Groves kontrol kabinesinde oturmuş deli bir adamın

çizdiği rotayı takip etmeye çalışıyor. Kızgınım, çünkü, bu gemi hurda, neredeyse dağılacak. Kızgınım, çünkü, son şamandırayı da geçtik ve kimsenin adım atmadığı bilinmeyen bölgelere doğru gidiyoruz.

— Biz deli miyiz?

— Bu günlerden birinde bunu anlayacağız.

Mary, utangaç bir tavırla uzandı ve Konklin'in elini tuttu.

— Oraya varamazsak bile mutlu değiliz?

— Bu küçük hücrede mi ? Rahip hücresini andıran bu delikte mi ?

— Bir yataktan diğerine koşarken bütün arzum bir yatak kızı olmamaktı. Bütün arzum bir yere yerleşip bir kişinin malı olmaktı. Aslında ne istediğimi ben de bilmiyordum. Şimdi bulduğumu, istediğimi elde ettiğimi sanıyorum. Belki de bunları sana anlatmamalıyım, çünkü yine kızacaksın. Janet Sibley bana yardımcı oldu. Beni çok sevmeni istiyorum.

Konklin gülümseyerek Mary'yi öpmek üzere uzandı.

Birdenbire, sessizce, öpmeye uzandığı kız gözden kayboldu. Odayı, etrafını saran, gözleri kör edici parlak bir ışık doldurdu. Odada sadece her tarafı sömüren, bütün şekilleri yok eden parıltılı bir ışık vardı.

Geri çekildi, tökezlendi ve dalgalı ışığın arasına yuvarlandı. Ağladı, yalvararak haykırdı; sürünerek kaçmaya çalıştı; tırmandı, tutmaya çalıştı ve inledi. Yakalayıp tutunmak için bir şeyler aradı, fakat fosfor gibi parlayan sonsuz, göz kamaştıran ışıktan başka bir şey yoktu.

Ondan sonra ses başladı.

Önce kafasının derinliklerinden başlayarak yüze doğru çıktı. Sesin şiddetli gücü beynini uyuşturdu. Dizlerinin üstüne çöktü, saçma saçma şeyler mırıldandı, şaşkınlık içinde yuvarlandı. Ses gök gürültüsü gibi kulaklarında çınladı, çevresini sardı. Bütün enerjisini yitirmiş, buruşturularak atılmış boş çuval gibi iki büklüm kaldı.

Ses :

— Dünya gemisi, dedi. Nereye gidiyorsun? Neden buralardasın ?

Konklin çaresizlik içinde ışık köpükleri arasında yatarken, duyduğu ses içini titretti.

Ses, Konklin’in ezilmiş beyninde uğuldadı.

— Burası sizin sisteminizin dışında. Sisteminizden çıktınız. Anlıyor musunuz ? Burası orta boşluk, sizin sistemle benim sistemim arasındaki boşluk. Neden bu kadar uzaklara geldiniz? Neyin peşindesiniz ?

Kontrol kabinesinde Groves; vücudunu ve beynini saran dehşet duygusundan sıyrılıp kurtulmaya çalıştı. Kör gibi navigasyon masasına çarptı. Aletler ve kâğıtlar yere saçılıp, ateşten birer parça gibi çevresinde uçuştu. Ses, yıkıcı bir ifadeyle devam etti.

— Zayıf Dünyalı, buralarda dolaşma, kendi sistemine dön! Biraz düzenli evrenine dön, uygarlığına dön! Bilmediğin bölgelerden uzak dur! Karanlıktan ve canavarlardan uzak dur!

Groves, kabinenin çıkış kapısına doğru yuvarlandı. Kapının kenarını yakalayarak koridora çıktı. Ses, yine duyuldu. Sesin şiddetinden geminin yıpranmış gövdesine yapıştı.

— Sisteminizin onuncu gezegenini aradığınızı anlıyorum; efsanevî gezegen Flame Disc! Neden arıyorsunuz? Orada ne arıyorsunuz ?

Groves korkuyla haykırdı. Şimdi ne olduğunu biliyordu. Preston’un kitabında sözü edilen «Ses» ! Groves’un içini büyük bir ümit duygusu kapladı. Konuşmak için ağzını açtı, fakat gürleyen ses konuşmasını engelledi.

— Flame Disc bizim dünyamızdır! Onu uzay içinde bu sisteme getirdik! Güneşinizin çevresinde yörüngeye oturduk. Sizin buralara gelmeye hakkınız yok! Amacınız nedir? Merak ediyoruz.

Groves, düşüncelerini dışarıya doğru yöneltmeye çalıştı. Kısa bir süre içinde bütün ümidini, bütün planlarını yansıtmaya gayret etti....

Ses cevap verdi.

— Muhtemelen zincirleme düşüncelerini tahlil edecek ve dikkate alacağız... Dikkatli olmalıyız. Eğer isteseydik geminizi yakabilirdik.

Ses bir saniye kadar kesildi, sonra tekrar başladı.

— Hiç değilse şu anda geminizi yakmıyoruz! Acele etmemiz lâzım.

Groves, televizyon odasını buldu. Vericiye doğru yürüdü, verici ışık çemberinin kesiminde belirsiz bir şekilde görünüyordu. Parmakları vericinin düğmesini kavradı, otomatik devre kendiliğinden bağlandı.

Soluk soluğa :

— Cartwright, dedi.

Verdiği sinyal boşluğa dağıldı. Direktörlüğün bulunduğu Batavia'ya doğru ilerledi. Önce Pluto'ya sonra Uranüse sıçradı. Gezegene atladı ve Batavia'daki merkeze ulaştı.

Büyük ses devam etti.

— Flame Disc bir sebebe dayanarak sisteminize yerleştirilmişti !

Bir an, sanki görünmeyen birisiyle tartışıyormuş gibi sustu, sonra tekrar başladı.

— Dünyalarımız arasındaki bağlantı belki bizleri daha kültürlü bir ortama sokabilir. Fakat...

Groves vericinin üstüne kapandı. Görüntü fazla oynaktı; ışıktan körlenen gözleri görüntüyü net olarak yakalayamıyordu. Verdiği sinyalin Batavia'ya ulaşmış olmasını, Cartwright'in kendi gördüklerini görmesini, duyduklarını duymasını temenni ediyordu. Duyduğu ses her ne kadar korkutucuysa da, söylenenlerde bir ümit ışığı vardı !

Ses devam ediyordu,

— Sizleri incelemeliyiz. Hakkınızda daha geniş bilgi edinmeliyiz. Çabuk karar vermiyoruz. Geminiz Flame Disc'e doğru çekilirken bir karara

varacağız. Ya sizi tahrip etmeye ya da yaptığınız inceleme yolculuğunun başarıyla sonuçlanması için Flame Disc'e indirmeye karar vermiş olacağız.

⁂

Reese Verrick, televizyon teknisyeninin acele çağrısına cevap verdi.

Herb Moore'a :

— Benimle gel, dedi. Cartwright'in gemisinden önemli bir haber var.

Televizyon odasında Verrick'le Moore ekranın önünde durdular ve gördüklerine inanamayarak baktılar. Groves, çevresinde dans eden parlak ışığın arasında küçücük, minyatür bir bebek gibi kalmıştı.

Televizyon ekranının üst kısmındaki hoparlörden kulakları sağır edecek kadar gür olan ses duyuluyordu.

— ... bizim ikazımız. Bizim dostça gayretimize aldırmaz, kendi başınıza navigasyon yapmaya kalkışırsanız, size söz veremeyiz ki...

Verrick boğuk sesle :

— Bu nedir?, dedi. Bizi aldatmak için mi böyle yapıyorlar, yoksa gördüklerimiz gerçek...

Moore :

— Kes sesini!, dedi.

Aceleyle çevresine bakındı.

— Bu konuşmayı teype alıyorlar mı ?

Verrick, ağzı bir karış açık olarak başını evet anlamında salladı.

— Ne oluyor? Efsanevi varlıkları okumuştum, ama inanmamıştım. Yazılanların gerçek olabilecekleri aklıma hiç gelmemişti.

Moore, televizyon ekranını inceledi, teyplere baktı sonra Verrick'e döndü.

— Bunun aldatma olduğunu düşünüyorsun, değil mi ?

Verrick korku ve hayretle :

— Başka bir uygarlıktan, dedi. İnanamıyorum! Başka bir uygarlıkla bağıntı kurduk!

Moore, kaba sesle :

— İnanılmaz olduğu muhakkak, dedi.

Televizyon yayını, kesilir kesilmez teypleri aldı ve Farben binasından çıkarak Genel Kitaplığa gitti.

Bir saat içinde bütün analizler Genova'daki Quiz Araştırma Merkezinden gelmişti. Moore, raporları hemen Verrick'e götürdü.

Raporları Verrick'in masasına atarak :

— Şuna bak, dedi. Birisi kandırılıyor, ama kim olduğunu bilmiyorum.

Verrick şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı,

— Nedir bu? Ne yazıyor? Acaba ses...

Moore'un yüzünde garip bir ifade vardı.

— John Preston'un sesi, dedi. Genel Kitaplıkta sesinin alındığı bir bant var. Yanılmamıza imkân yok.

Verrick'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

— İnanamıyorum. Durumu bana açıkla!

— John Preston orada. Gemiyi bekliyordu ve nihayet bağıntı kurdu. Gemiyi Disc'e götürecek.

— Fakat Preston yüz elli yıl önce öldü!

Moore keskin bir kahkaha attı.

— Kendi kendini aldatma! Şu labirenti açtığın zaman anlarsın. John Preston hâlâ yaşıyor.

10.

MacMillan Robot koltukların arasındaki boşlukta dolaşarak biletleri topluyordu.

Saman sarısı saçlı genç adanı, yanında oturan güzel kıza :

— Gerçekten de çok güzel görünüyor, dedi. Okyanus demek istiyorum. Ufukta birleşiyor. Dünyamız gezegenlerin içinde en güzel olanı. Bütün sistem içinde böyle güzel manzaralı başka bir gezegen daha yok.

Genç kız, portatif televizyonu bıraktı ve gözlerini parlak ışık karşısında kırpıştırarak baktı.

Utangaç sesle :

— Evet, çok güzel, dedi.

Kız o kadar gençti ki, olsa olsa on sekiz yaşında olabilirdi. Göğüsleri küçük, uçları yukarı kalkıktı. Kıvırcık saçları kısa kesilmiş, son moda koyu portakal rengine boyanmıştı.

Kız, kıpkırmızı oldu ve tekrar televizyonuna döndü.

Yanında oturan zararsız görünüşlü, soluk gözlü genç adam sigara paketini çıkardı, bir sigara aldı, sonra altın çerçeveli sigara paketini nezaketle kıza uzattı.

Genç kız, kırmızı ojeli parmaklarla bir sigara alırken sinirli, genizden gelme sesle :

— Teşekkür ederim, dedi.

Genç adam sordu :

— Nereye gidiyorsunuz ?

— Pekine gidiyorum. Soong Hill'de bir işim var. Yani, görüşmek için davetiye aldım.

Küçük el çantasını karıştırdı.

— Burada olmalı. Belki bir göz atıp, ne olduğunu söyleyebilirsiniz. Kullandıkları kanunî deyimleri anlayamıyorum.

Sonra aceleyle ekledi.

— Tabii, Batavia'ya gelince Walter...

— Sınıfınız ?

Kız büsbütün kızardı,

— On bir-yetmiş altı. Fazla sayılmaz, ama yardımı oluyor. Aceleyle ipek eşarbının ve sağ göğsünün üstüne düşen sigara külünü temizledi.

— Sınıflandırmadan geçen ay çıktım.

Kısa bir tereddütten sonra ekledi.

— Siz de sınıflı mısınız? Bazı kimselerin alıngan olduklarını biliyorum, özellikle...

Genç adam kolunu işaret etti.

— Sınıf Ellialtı- üç.

— Çok alaycı... görünüyorsunuz.

Genç adam ince bir kahkaha attı.

— Belki de alaycıyım.

Çapkın ve alıcı gözlerle genç kıza baktı.

— Adınız nedir ?

Kız utanarak gözlerini indirdi.

— Margaret Lloyd.

— Benim adım da Keith Pellig.

Genç adamın sesi, kahkahasından çok daha ince ve kuruydu.

Genç kız bu isim üzerine bir dakika kadar düşündü.

— Keith Pellig mi ?

Güzel alnı hemen kırıştı.

— Bu ismi daha önce de duymuştum!

Ses tonu olmayan Keith Pellig :

— Duymuş olmalısınız, dedi. Mamafih, önemli değil, sakın endişe etmeyin.

— Çok önemli biriyle baraber oturmamış olsaydım sınıflandırma kartını alamazdım. Beni Batavia'da karşılayacak.

Genç kızın güzel yüzüne gururlu bir ifade geldi.

— Walter, benim için her şeyi yapabilir. Aksi halde sınıf kartımı bile alamazdım.

Keith Pellig :

— Aferin adama, dedi.

MacMillan Robot yanlarına gelip elini uzatınca genç kız ve Keith Pellig biletlerini uzattılar.

Pellig, robota alaylı bir sesle :

— Selâm, dostum, dedi.

Bu arada biletler zımbalanmış ve geri verilmişti.

Robot gittikten sonra Margaret, Pellig’e döndü.

— Nereye gidiyorsunuz ?

— Batavia’ya.

— İş için mi ?

Pellig anlamsız gülümsedi.

— Öyle kabul edilebilir. Oraya vardığım zaman bu işin eğlenceli olacağını söyleyebilirim. Tutumum daima değişir.

— Çok garip konuşuyorsunuz.

— Garip bir kişiliğim vardır. Bazen ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilmem. Bazen kendi kendime bile garip görünürüm. Bazen de yaptığım işe

şaşar, neden yaptığımı marakla düşünürüm.

Pellig, sigarasını söndürüp başka, bir sigara yaktı. Dudaklarındaki soğuk tebessüm kaybolmamıştı.

Ancak duyulur sesle :

— Eğer zayıf olmazsan, hayat büyüktür, dedi,

— Ne demek istediniz? Şimdiye kadar böyle bir şey duymamıştım.

— Eski bir yazıdan okuduğum bir örnek.

Pellig, kızın omzu üzerinden aşağıda görünen masmavi okyanusa baktı.

— Biraz sonra geleceğiz. Yukarı bara gel, sana içki ısmarlayacağım.

Margaret Lloyd son derece hassaslaşmıştı. Heyecanla ;

— Bir sakıncası olmaz mı?, dedi. Walter'le yaşadığıma göre...

Pellig, ayağa kalktı.

— Sakıncası olamaz, dedi.

Sonra koltukların arasından yürüdü. Elleri ceplerindeydi.

— Hatta iki kadeh ısmarlayacağım, dedi. Oraya çıktıktan sonra kim olduğunu daha iyi anlayacağımı tahmin ediyorum.

⁂

Peter Wakeman, bir bardak domates suyunu zorlukla içti ve analizleri masanın üzerinden doğru Cartwright'a itti.

— Gerçekten de Preston, dedi. Başka bir sistemin aldatması değil.

Cartwright dalgın dalgın kahve fincanıyla oynuyordu.

— İnanamıyorum.

Rita O'Neill koluna dokundu.

— Kitabında da bunu demek istemişti. Bize yol göstermek için orada bulunacağını planlamıştı. Sesleri hatırlar mısın ?

Wakeman derin düşüncelere dalmıştı.

— Beni ilgilendiren başka bir şey, dedi. Genel Kitaplığa yetişmemizden birkaç dakika önce başka biri kimlik analizini istemiş.

Cartwright birden doğruldu.

— Yani bu ne demektir ?

— Bilmiyorum. Görünüşe göre bizim gönderdiğimiz aynı bilgiler. Fakat bu bilgilerin kimden geldiğini söyleyemiyorlar.

Rita O'Neill endişeli bir tavırla :

— Bir şey söyleyemez misiniz?, diye sordu.

— Her şeyden önce, ilk bilginin kim tarafından istendiğini biliyorlar, ama söylemiyorlar. Bu bakımdan düşünmeme sebep oluyorlar. Birkaç Birlik üyesini gönderip onların zihinlerini süzmeyi düşünüyorum.

Cartwright sabırsız bir tavırla elini salladı.

— Boş verin! Merak edilecek çok daha önemli işlerimiz var. Pellig'ten haber var mı ?

Wakeman şaşırmış göründü.

— Sadece Farben Hill'den ayrılmış olması gerektiğini biliyoruz.

Cartwright'ın yanakları seyirdi.

— Bağıntı kurmayı başaramadınız mı ?

Rita'nın parmakları Cartwright'in elini kavradı.

— Koruyucu zona girdiği zaman bağıntı kuracaklardır. Halen zon dışında bulunuyor,

Cartwright yorgun bir tavırla başını salladı.

— Allahınızı severseniz, gidip onu yakalayamaz mısınız? Sadece burada oturup gelmesini mi bekleyeceksiniz? Kusura bakma, Wakeman, bu konuşmaları binlerce defa tekrarladığımızı biliyorum.

Wakeman sıkılıyordu, ama sıkıntısı kendisi için değildi. Leon Cartwright'in durumuna sıkılıyordu. Adamcağız Quizmaster olduğundan bu

yana çok değişmişti. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Soluk mavi gözleri arada sırada garip ışıklarla parlıyordu. Sanki eskisinden çok daha yaşlanmıştı. Konuşmak istiyor, sonra tekrar vazgeçerek susmayı tercih ediyordu.

Wakeman :

— Cartwright, dedi. Kötü bir durumdasın!

Cartwright, endişeli gözlerini Wakeman'e dikti.

— Beni öldürmek üzere birisi geliyor. Sistemin onayı ile beni öldürecek. Dünyada bulunan herkes oturmuş onu alkışlıyor. Herkes sonucun ne olacağını merakla bekliyor. Bu durum karşısında ne hissetmemi istiyorsun ?

Wakeman sakin sesle :

— Sadece bir kişi, dedi. Senden daha fazla kuvvetli değil. Gerçekte, bütün birlik senin peşinde. Ayrıca, bütün Direktörlüğün her tarafı sarılmış durumda.

— Onu yakalasak bile, başkaları gelecek. Sonsuz bir akım olacak.

Wakeman bir kaşını kaldırarak :

— Her Quizmaster bu gerçeği kavramalıdır, dedi. Gemin güvenlikte olana kadar yaşamak, yani hayatta kalmak istediğini sanıyordum.

Cartwright'in griye çalar rengi, Wakeman için yeterli cevaptı.

— Yaşamak istiyorum. Yaşamak istemek hatalı mı ?

Cartwright ayağa kalktı ve ellerinin titremesini önlemeye çalıştı.

— Fakat haklısın!

Yarı özür dileyerek gülümsedi.

— Benim yönümden görmeye çalış. Bütün hayatın boyunca bu katillerle uğraştın. Benim için tamamen yeni bir şey. Evvelce toplumun gözünden çok uzaklarda yaşardım, oysa şimdi, milyarlarca vatlık bir ampulün altında zincirle bağlanmış gibiyim. Çok güzel bir hedef...

Sesi yükseldi.

— ... Ve beni öldürmeye çalışıyorlar. Sizin stratejiniz nedir ? Ne yapmak niyetindesiniz ?

Wakeman, son derece korkuyor, diye düşündü. Tamamen çökmüş durumda. Gemisinin durumuna aldırış bile etmiyor. Oysa, burada bulunmasının tek sebebi gemisinin güvenlik içinde bulunması.

Shaeffer'in düşünceleri Wakeman'in zihnine geldi. Shaeffer, Direktörlük binasının diğer ucundaki börosundaydı. Wakeman ile Birlik arasında bağıntı kuruyordu.

— Oraya götürmemizin zamanı geldi. Her ne kadar Pellig'in yakınlarda olduğunu düşünmüyorsam da, Verrick'in çalışmalarını bildiğimiz için hatamız büyük olmamalı.

Wakeman karşılık olarak düşündü.

— Doğru! Gariptir ki başka zaman olsa Cartwright, John Preston'un sağ olduğunu öğrenmekle son derece sevinirdi. Sadece başını sallamakla geçiştiriyor. Ayrıca, gemisinin hedefine ulaşmış olduğunu kabul ediyor.

Flame Disc'in varlığını kabul ediyor musun ?

— Görünüşe göre evet. Fakat bizi ilgilendirmez. Yanılmıyorsam Cartwright'ı da ilgilendirmiyor. Quizmaster olmayı ve gemisini Flame Disc'e kadar göndermeyi başardı. Fakat gerçekle yüz yüze gelince kendisini tuzağa kıstırılmış bir hayvan gibi görüyor.

Wakeman, Cartwright'a döndü ve yüksek sesle :

— Pekâlâ, Leon, dedi. Hazırlan, seni buradan götürüyoruz. Zamammız çok. Pellig'ten henüz bir haber yokmuş.

Cartwright gözlerini kırpıştırıp kuşkuyla Wakeman'e baktı.

— Nereye ? Verrick'in koruyucu olarak yaptığı odanın...

— Verrick o odayı kullanacağını tahmin ediyor, veya düşünüyor önce o odayı deneyecek. Seni Dünyadan götürüyoruz. Birlik, Ay'a bir yolculuk

hazırladı. Psiko-sağlık Toplantısı adında bir yolculuk düzenlendi. Aslında, Ay'da burada olduğundan çok daha emniyette olacaksın. Birlik, Pellig’le uğraşırken sen, iki yüz otuz dokuz bin mil uzakta olacaksın.

Cartwright, çaresizlik içinde Rita’ya baktı.

— Ne yapmalıyım? Ne yapmak zorundayım?

Wakeman :

— Buraya, Batavia’ya günde yüzlerce gemi iner, dedi. Binlerce insan adaya girip çıkar. Evrendeki en kalabalık yer burası. Unutmayın ki dokuz gezegenin idare merkezi burası. Fakat Ay'da insan kolaylıkla tespit edilebilir. Bizim yerimiz diğerlerinden ayrı. Hiç kimsenin ayak basmadığı bir yerde kurduğumuz bir tesisimiz var. Milyonlarca mil boşlukla çevrelenmiş olacaksın. Eğer Keith Pellig seni Ay’a kadar izleyebilirse, üzerinde Farley elbisesi, elinde geyger aleti, radarı ve başlığıyla hemen tespit edilebilir.

Wakeman şaka yapıyordu, ama Cartwright’ın gülecek hali yoktu.

— Yani, beni burada koruyamayacaksın, ha ?

Wakeman içini çekti.

— Eğer Ay’da olursan seni çok daha iyi koruyabiliriz. Orada rahat edeceksin. Her şey seni rahat ettirebilmek için önceden hazırlandı. Yüzebilir, oyun oynayabilir, güneşlenebilir ve bol bol dinlenebilirsin. Hatta korkusuzca uyuyabilirsin. Bu mesele halledilinceye kadar orada rahat rahat yaşayabilirsin.

Cartwright alayla :

— Uyuduğum takdirde bir daha uyanmayabilirim, dedi.

Wakeman, bir çocukla konuştuğunu zannediyordu. Korkan, her şeyden kaçan bir çocukla. İçki için saatin erken olduğuna karar vererek ayağa kalktı ve saatine baktı.

— Bayan O’Neill de bizimle geliyor.

Sesinde sabırlı bir insanın ifadesi vardı.

— Ben de geliyorum. Dünyaya ne zaman istersen dönebilirsin. Fakat oradaki hazırlıklarımızı görmeni isterim. Hazırlıkları gördükten sonra karar verebilirsin.

Cartwright, türeddüt ediyordu.

— Verrick'in bundan haberi olmadığını söylüyorsun, değil mi ? Emin misin ?

Shaeffer'in düşüncesi Wakeman'e kadar uzandı,

— Emin olduğumuzu söyle. Desteklenmek istiyor. Böyle bir zamanda onu kuşkuda bırakmak çok saçma olur.

Wakeman büyük bir soğukkanlılıkla yalan söyledi.

— Tamamen eminiz, Cartwright.

Düşüncelerini Shaeffer'a aktardı.

— Doğru hareket ettiğimizi umarım. Verrick muhtemelen biliyor, fakat önemli değil. Eğer durum tahmin ettiğimiz gibi giderse, Pellig Batavia'dan sağ ayrılamaz.

Shaeffer'in düşünceleri yorgun bir şekilde geldi.

— Ya Batavia'dan ayrılırsa?

— Batavia'yı terk edemez! Onu durdurmak senin görevin! Endişelenmiyorum, ama Verrick, çekiliş bölgemizin üç yanındaki arazinin sahibi olmasaydı, daha rahat olacaktım.

⁂

Bayan Lloyd, ellerini plastik masanın üstüne koyarak sessizce oturdu. Pellig de karşısındaki sandalyeye çöktü.

Margaret Lloyd sordu.

— Ne var? Hatalı bir şey mi oldu?

Pellig, asık suratla menüyü inceledi.

— Bir şey yok. Ne içersiniz? Çabuk olun, çünkü Batavia'ya gelmek üzereyiz.

Bayan Lloyd kendi içine kapandı ve yanakları kızardı. Karşısında oturan yakışıklı adamın suratı asılmıştı. Birden yerinden fırlayarak aşağı inme arzusuna zorlukla engel oldu. Pellig, zararsız görünmekle beraber içine korku veriyordu.

— Hangi Hill'e yeminle bağlısınız?

MacMillan rabot garson sessizce yaklaştı.

— Ne arzu edersiniz Bay veya Bayan ?

Pellig'in vücudunda olan Ted Benteley'in kafası fırtınalı düşüncelerle dolup taşıyordu. Kendisi için burbon ve su, Margaret için Tom Colllins ısmarladı. Robotun getirdiği kadehlere dikkat bile etmeden ücreti ödedi, ve içkisini yudumlamaya başladı.

Bayan Lloyd, çocukça şeylerden söz ediyor, gözleri parıldıyor, saçlarının portakal rengi mum alevini andırıyordu. Bütün konuşmalar karşısında oturan adam için faydasızdı. Benteley, Pellig'in kimliğinde kadehle oynadı ve düşünmeye devam etti.

Düşünürken, mekanizma birden değişti. Sessizce, birden, Benteley yine Farben Hill Laboratuvarına dönmüştü.

Büyük bir sarsıntı geçirmişti. Benteley gözlerini yumdu ve vücudunu saran metal bantın yuvarlak yüzüne tutundu, önündeki tele-ekranda ayrılmış olduğu sahne pırıl pırıl yanıyordu. Minyatür Margaret Lloyd, minyatür Keith Pellig'in karşısında oturuyordu. Devamlı konuşan kızın sesi küçük hoparlörden duyuluyordu.

Benteley sarsılarak sordu.

— İçinde kim var şimdi ?

Benteley, koruyucu metalden kurtulmaya çalışırken, Herb Moore onu eliyle iterek tuttu.

— Kımıldama, aksi takdirde yarı vücudun orada, yarısı da burada kalır!

— Biraz önce oradaydım. Bir müddet beni etkilemez sanıyorum.

— İkinci yine sen olabilirsin. Odak sistemin normale dönene kadar kımıldama. Devreden çıkmak üzeresin.

Tam bu anda üç sıra aşağıdaki ve dört sıra yandaki kırmızı düğme yandı. Ekranda, operatörün devir aldığı görünüyordu, arada hiç boşluk olmamıştı. Benteley, geçirmiş olduğu ilk sarsıntı sebebiyle Pellig'in elindeki bardağın sallandığını ve içkinin döküldüğünü fark etti.

Bayan Lloyd'un konuşması bir saniye için yarıda kaldı. Pellig'e :

— Bir şeyiniz yok ya? diye sordu.

Pellig mırıldandı.

— Bir şeyim yok, iyiyim.

Moore, Benteley'e :

— İyi idare ediyor, dedi. Senin dostun Al Davis.

Yanan kırmızı ışığın iyice beynini işlemesinden sonra Benteley sordu.

— Hangisi seni temsil ediyor ?

Moore, sorulan soruya aldırmadı.

— Anahtar, gerçek kavisi çizmenden bir salise önce göstergeni harekete getirecektir. Eğer gözünü açarsan uyarmanın farkına varırsın. Dalga geçersen kendini tepeden tırnağa silâhlanmış telepatların karşısında, bir palmiye ağacının altında bulabilirsin.

Benteley :

— Ya da ölü, dedi.

— Vüdut yok edilemez. Cartwright'a ulaşacak ve onu imha edecektir.

— Laboratuvarın halen ikinci bir Pellig yapıyor. Bu imha edildiği zaman, suikast Kurulu tarafından isimlendirilmesi için hazırlamış olmalısın.

— İşin ters gittiğini düşünecek olursak, vücut imha edilmeden önce operatör buraya alınmış olacak. O dakikada vücutta bulunan kimsenin sen olduğunu düşünürsen durumu daha iyi kavrarsın.

— Sen de böyle bağlı mı olacaksın ?

— Ben de tamamen senin gibi olacağım.

Moore, huzursuz bir tavırla çıkışa doğru yürürken Benteley sordu.

— Ben oradayken asıl vücudum ne oluyor ?

Moore makine dolu hücreyi işaret ederek :

— Kavis çizmen üzerine bunlar harekete geçiyor, dedi. Bütün bu makineler gerekli her şeyi temin ediyor. Kan tazyikini, kalp atışlarını, yiyeceği... her şeyi temin ediyor.

Çıkış kapısı çarparak kapandı. Benteley, makinelerin bulunduğu küçük hücrede yalnız kaldı.

Önündeki ekrandan, Al Davis'in kıza ikinci kadeh içkiyi ısmarladığını gördü. Ne Al Davis ne de Bayan Lloyd konuşmuyorlardı. Feza gemisi endonezya imparatorluğuna inmek üzereydi.

Telepatların bütün meydanı doldurmuş olduğuna hiç kuşku yoktu. Hemen hemen her yerde bulunmaları şarttı. İnsanlann birbirlerinden ayırt edilmesi güçtü. Hemen hemen herkes telepat olabilirdi.

Bir ruj, şekerleme, ayna, gazete, madeni para veya bir mendil silâh olabilirdi.

Ekranda geminin inmek üzere hazırlandığını gördü.

Keith Pellig, ayağa kalktı ve kızı önüne katarak kalabalığa karışıp iniş rampasına doğru yürüdü. Davis, çok güzel davranıyordu. Yalnız bir keresinde tökezlenmişti, o kadar. Benteley, meydanın karşısındaki Direktörlük binasına baktı. Pelig'in hareketleri ekranda bir çizgi halinde görünüyordu, ama telepatların hareketlerini tahmin etmek mümkün değildi.

Benteley, hiç güçlük çekmeden Pelig’le ilk bağıntının nasıl kurulacağını tahmin edebiliyordu. Çünkü, direktörlük binasına ilk gittiği zaman karşılaştığı durumu çok iyi biliyordu.

Wakeman, C-plus roketinin bindirme rampasına getirilmesini istedi. Kendisine dolu bir kadeh viski koydu, aceleyle başına dikti, sonra Shaeffer'le bağıntı kurdu.

— Yarım saat sonra Batavia, Pellig için çıkılmaz bir kapan olacak. Yem var, fakat av yok!

Shaeffer’in düşünceleri hemen Wakeman'a ulaştı.

— Pellig hakkında bir rapor aldık. Bremen’den bir gemiye binmiş. Java’ya giden bir gemi. Avrupa ile Batavia arasında bir yerlerde olmalı.

— Hangi gemi olduğunu biliyor musun?

— Cezalı bilet almış, fakat halen yolda olduğunu tahmin ediyoruz.

Wakeman aceleyle Cartwright’ın özel dairesine çıktı. Cartwright, iki MacMillan rabotunun ve O'Neill’in yardımıyla hazırlanıyordu. Rita’nın rengi soluk olmakla beraber hareketleri ölçülü ve bilinçliydi. Nelerin gerekip gerekmediğini dikkatle ve süratle kestiriyor, karar veriyordu. Wakeman, kadının çıplak göğüslerinin arasından sarkan yarım ayak şeklindeki uğura bakarak gülümsedi.

Uğuru işaret ederek :

— Bunu hiç kaybetme, dedi. Sana çok yakışıyor.

Rita, başını kaldırıp baktı.

— Bir haber var mı ?

— Pellig’in her an ortaya çıkması bekleniyor. Her saniye meydana inen gemiler var. Bizim gemi hazır bekliyor.

Cartwright’ın toplanmamış eşyasını gösterdi.

— Toplanmanıza yardım edebilir miyim ?

Cartwright oturduğu yerden kalktı.

— Bak Wakeman, dedi. Havada yakalanmak istemiyorum!

Wakeman bu ifade karşısında ve bu ifadenin arkasındaki düşünceleri yakalayınca çok şaşırdı. Yaşlı adamın kafasında müthiş bir korkunun izleri vardı.

Wakeman aceleyle :

— Havada yakalanmayız, dedi. Gemimiz daha yeni tecrübe edilmiş C-Plus tipi. Gemiye binip havalanmamızla Ay'a inmemiz bir olacak C-Plus harekete geçtiği zaman onu kimse durduramaz.

Cartwright'ın gri renk almış dudakları titredi.

— Birlik'ten ayrılmamız doğru mu oluyor? Bazılarının burada kalacağını, bazılarının ise bizimle geleceğini söyledin. Aradaki boşluğu kontrol edemeyeceğinizi biliyorum, acaba doğru...

Rita O'Neill patlarmışçasına :

— Tanrı aşkına, dedi.

Sonra kollarındaki teypleri yere attı.

— Bu hareketlerin sana yakışmıyor! Çocuk gibi konuşmaktan vazgeçmelisin !

Cartwright'ı bırakarak Rita'nin zihnini okumaya başladı.

— Söylediğini yapacağım, Wakeman! Sana güveniyorum.

Wakeman, ihtiyarın korkusunun gittikçe geliştiğini biliyordu.

Cartwright'ı bırakarak Rita'nin zihnini okumaya başladı.

Birden şaşkına döndü. Kızın zihninde, kendisine yöneltilmiş ince bir şerit halinde nefret izleri vardı. Wakeman, aceleyle bu izi genişletti, kökünü aradı ve kızın her an kendisinden nefret ettiğini anladı.

Wakeman'in yüz ifadesini görünce Rita'nin düşünceleri değişti. Şimdi düşünceler karmakarışıktı. Preston'un yazdığı kitap, teypler, yapacakları

yolculuk...

Wakeman :

— Ne oldu ?, diye sordu.

Rita cevap vermedi; dudakları beyazlanıncaya kadar dişlerini sıktı, sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Cartwright boğuk sesle :

— Ben söyleyeyim, dedi. Bütün kabahati sende buluyor.

— Neden ?

Cartwright bavullarını kapadı, iki bavulu eline alarak kapıya doğruldu.

— Biliyorsun, amcasıyım. Beni daima her şeyin başında, otoriter bir tavırla görmeye alışık. Şu anda bilmediğim şeylere karışmış olmam onu son derece üzüyor.

Sıkıntılı bir tavırla devam etti:

— Kontrol edemediğim bir durumdayım. Sadece sana güvenmek zorunluğunu duyuyorum.

Wakeman'in kapıyı açması için bekledi.

— Buraya geldiğimden beri değişmiş olduğumu sanıyorum. Böyle davranışlarıma alışkın olmadığı için... bütün kabahati sana yüklüyor.

Wakeman :

— Oooo, dedi.

Sonra Cartwright'ın peşinden yürüdü, iki şeyin farkındaydı : insanları, düşündüğü kadar iyi anlayamıyordu; Cartwright, Birliğin talep ettiği şekilde davranmaya karar vermişti.

C-Plus, binanın tam ortasındaki acil durumlarda bindirme yerii olarak kullanılan platformda duruyordu. Cartwright, yeğeni ve Birlikten bir grup biner binmez kapısı otomatik olarak kapandı ve içerdekilerin dışarı ile

bağlantısı kesilmiş oldu. Binanın çatısı ağır ağır açıldı ve masmavi gökyüzü göründü.

Cartwright :

— Küçük bir gemi, dedi.

Rengi solmuş, titrek ellerle emniyet kemerini bağlarken ekledi.

— ilginç bir yapısı var !

Wakeman aceleyle Rita'nın kemerini, sonra kendi kemerini bağladı. Rita, konuşmadı, ama zihnindeki nefret izleri biraz, olsun kaybolmuştu.

Wakeman :

— Uçuş süresinde kendimizi kaybedebiliriz, dedi.

Düşüncelerini «hazır» olduklarını bildirmek üzere kontrol odasına gönderdi.

Sonra açıkladı.

— Gemi robot kontrolunda.

Hassas aletler Wakeman'ın düşüncelerini hemen yakaladı ve geminin reaktörleri harekete geçti.

Rita O'Neill, hiç beklenmedik bir anda Wakeman'e :

— Nasıl olsa düşüncelerimi okuyorsun, dedi. Ne hissettiğimi biliyor musun ?

— Ne hissettiğini biliyorum ve aynı hâlâ fikirde olmadığını anlıyorum.

— Belki haklısın, bilmiyorum. Seni suçlamak saçma! İşini elinden geldiği kadar iyi yapmaya çalışıyorsun.

Wakeman :

— En doğru şeyi yaptığımı sanıyorum, dedi. Durumu kontrol altına aldığımdan eminim.

Bir dakika kadar bekledi, sonra ekledi.

— Tamam mıyız? Gemi hareket etmek üzere.

Cartwright başını salladı.

— Ben hazırım.

Wakeman, Shaeffer'a :

— Bir haber var mı?, diye sordu,

Shaeffer'ın düşünceleri hemen yansıdı.

— Bir gemi daha alana inmek üzere. Her an Kontrol Bölgesine girebilir.

Pellig'in Batavia'ya geleceği muhakkaktı. Cartwright'ı arayacaktı, bu da muhakkaktı. Bilinmeyen, Pellig'in bulunup öldürülmesiydi. Bilindiği kadarıyla, şayet telepatlardan kurtulacak olursa Ay'daki gizli yeri bulabilecekti. Ve Ay'daki gizli yeri bulacak olursa...

Wakeman düşüncelerini Shaeffer'e nakletti.

— Ay'da korunmamız mümkün olmayacak. Onu buradan götürmekle bütün koruma tedbirlerini ortadan kaldırmış oluyoruz.

— Doğru, fakat Pellig'i burada yakalayacağımızı sanıyorum. İrtibat kurmamız yeterli olacak.

Wakeman kararını verdi.

— Pekâlâ! Deneyeceğiz ve tehlikeyi göze alacağız. Şimdilik kozlar bizim elimizde.

Telepati yoluyla kontrol kabinesine işaretini yolladı ve gemi kalkma durumuna geçti. Wakeman gözlerini kapayarak bütün vücudunu gevşetti.

Gemi harekete geçti. Önce türbinlerin normal itici kuvveti hissedildi. Gemi, Direktörlük binasının üstünde bir müddet sanki asılı kaldı, sonra C-Plus harekete geçti ve sersemletici bir hızla boşluğa atıldı. Geminin hızı, içinde bulunanların baygınlık geçirmesine sebep oldu.

Wakeman rahat bir nefes aldı. Pellig, Batavia'ya sadece ölümüne geliyordu. Birliğin stratejisi çok güzel çalışıyordu.

Wakeman’in gemisi harekete geçtiği anda, normal feza gemisi havaalanına iniyor, otomatik manyetik alana kilitleniyordu.

Keith Pellig, bir grup iş adamıyla beraber metal rampaya çıktı. Direktörlük binasının büyüklüğü karşısında gözlerini kırpıştırarak bakındı. Telepatların kontrol bölgesine girmişti.

11.

Sabah saat beş buçukta, büyük feza gemisi evvelce Londra diye anılan şehrin tam göbeğine indi. Kapak açılır açılmaz silahlı adamlar sağa sola dağıldılar, herhangi bir müdahaleyi önlemeye hazır bir duruma geçtiler.

Birkaç dakika sonra eski Preston Dernek Binası silahlı adamlarla sarılmıştı.

Reese Verrick, sırtında kalın yün kazak, ayaklarında işçi botları, gemiden indi. Peşinden inşaat işçileri geliyordu. Hava soğuk ve nemliydi. Gri renkli bina büyük bir sessizlik içlideydi.

Formen, Verrick’e :

— İşte burası, dedi. Bu eski samanlık da onların. Labirent orada.

Verrick, formen’in yanından geçerek çöplük haline gelmiş olan avluya çıktı. İşçiler çelik ve plastikten yapılmış labirenti dağıtmaya başlamışlardı bile. Kısa bir müddet sonra plastik kubbe açılmış ve Preston’un cesedi içinde bulunduğu tabutla birlikte dışarı çıkarılarak betonun üstüne bırakılmıştı.

Verrick düşünceli bir tavırla ;

— Demek John Preston bu haî, dedi.

Formen :

— Tahmin ettiğim gibi vakumlu, dedi. Eğer açacak olursak hava basıncıyla toz haline gelecektir.

Verrick tereddüt etti. Sonra hemen kararını verdi.

— Pekâlâ, hepsini laboratuvara götürün, orada açarız.

Binaya dağılmış olan işçiler kucak dolusu teyplerle çıktılar.

Mobilya, ve diğer bütün eşya dışarı taşınıyordu.

İşçilerden biri Formen'e :

— Burası depo gibi bir yer, dedi. Sahte bir duvar var. Toplantı salonuna açılıyor olmalı. Duvarı yıkmak üzereyiz.

Verrick, geniş adımlarla yürüyerek binaya girdi ve ön büroya geçti, işçiler meydanda buldukları veya gördükleri her şeyi dışarı taşıyorlardı. Verrick, bürodan sarı boyalı koridora geçti ve John Preston’un tozlu resmini gördü.

— Bunu unutmayın, dedi. Bu resmi!

Resmin arkasındaki duvar yıkılmış, içinde bulundukları koridora paralel uzanan ikinci koridor bulunmuştu. İşçiler başka koridorlar aramak için her yeri yıkıyorlardı.

Formen :

— Gizli bir çıkış olmalı, dedi. Şimdi o çıkışı arıyoruz.

Verrick kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Preston'un resmine baktı. John Preston ufak tefek bir adamdı. Ellerinin üzerindeki damarlar bile belliydi. Gözleri canlıymış gibi görünüyordu. Verrick’i en çok ilgilendiren Preston’un canlı, gibi duran gözleriydi.

Formen, Verrick’in yanına sokuldu.

— Gizli koridoru bulduk, dedi. Eski bir garaja çıkıyor. Muhtemelen eski model arabalarla gidip geliyorlarmış. Görünüşe göre merkezleri bu bina.

Verrick sordu.

— Her şey yüklendi mi?

— Her şey yüklendi, harekete hazırız.

Verrick, formenin peşinden inşaat gemisine bindi, bir dakika sonra Farben Hill’e doğru yola çıkmışlardı.

John Preston'un sarı plastikten yapılmış tabutu laboratuvar masasının üzerine indirilirken Herb Moore hemen göründü.

— Tabut bu mu ?

Verrick, paltosunu çıkartırken :

— Senin Pellig makinesine bağlı olduğunu sanıyordum, dedi.

Moore, Verrick'e aldırmadan tabutun üstündeki tozu eliyle sildi. Sonra teknisyenlerine dönerek :

— Bu pisliği temizleyin, dedi. Sonra kapağını açarsınız.

Teknisyenlerden biri itiraz etti.

— Çok eski. Dikkatli çalışmalıyız, aksi halde toz haline gelebilir.

Moore, kesici bir alet alarak plastik kapağı kesmeye başladı.

— Toz olacakmış, ha? Bunu milyonlarca yıl dayanacak şekilde imâl etmiş olduğu muhakkak !

Açılan kapaktan bir toz bulutu yükseldi ve tabutun başında bulunanların öksürüp aksırmalarına sebep oldu. Moore, iki MacMillan robotuna işaret ederek Preston'un cesedini tabuttan aldırdı. Sonra ince bir çubukla cesedin yüzüne dokundu. Ani bir hareketle cesedin kolunu çekip kopardı. Ceset plastikten bir mankendi.

Elindeki kolu sallayarak :

— Gördünüz mü? dedi. Manken !

Takma kolu öfkeyle fırlatıp attı. MacMillan robotlarından biri kol yere düğmeden havada yakaladı. Mankenin işi boştu. Göğüs kısmını kafes şeklinde yapılmış çelik bantlar tutuyordu.

Moore, mankenin çevresinde dolaşarak her yerini dikkatle kontrol etti. Sonra saçları tutup çekti ve robotlardan birine attı. Saçların altından metal, yarım küre şeklindeki kafatası göründü.

Verrick takdirle :

— Resmin aynısı, dedi.

Moore bir kahkaha attı.

— Tabii benzeyecek. Evvelâ manken yapılmış, sonra fotoğrafı çekilmiş. Manken Preston’un modeli olmalı.

Gözleri parıldayarak ekledi.

— Yani, öyle görünüyor.

Eleanor Stevens, seyreden grubun arasından sıyrılıp dikkatle mankene yaklaştı.

— Bu yeni bir şey değil ki, dedi. Senin çalışmaların bundan çok daha ileri. Anlaşılan Preston da senin gibi MacMillan planlarını geliştirdi. Preston kendisinin sentetik bir modelini yaptı, senin Pellig’i yaptığın gibi.

Moore :

— Duyduğumuz Preston’un kendi sesiydi, dedi. Hiç bir ses yapısı birbirine benzemez. Kendisine benzeyen bir manken bile yapmış olsa...

Eleanor sordu.

— Yani, halâ sağ olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bu imkânsız!

Moore cevap vermedi. Asık suratla John Preston’un mankenine bakıyordu. Sonra koparmış olduğu kolu aldı ve parmaklanı teker teker çekip koparmaya başladı.

— Benim yaptığım sentetik ancak bir yıl dayanabilir. Bir yıl sonra bozulmaya başlar.

Verrick :

— Eğer Cartwrigrht’i bir yılda mahvedemezsek ne değeri var ki;, diye homurdandı»

Moore, birden dönüp kapıya doğru yürüdü.

— Pellig, telepatların korunma bölgesine girmek üzere. Bölgeye girdiği zaman Pellig’in vücudunda olmak istiyorum.

Verrick’le Eleanor acele adımlarla Moore'un arkasından yürüdüler.

Verrick :

— İlginç olmalı, diye mırıldandı.

Sonra bürosuna girdi ve teknisyenlerin hazırlamış olduğu televizyon ekranının başına oturdu. Eleanor Stevens hemen arkasında duruyordu.

Keith Pellig, taze ve sıcak havayı derin derin çektikten sonra çevresine bakındı.

Margaret Lloyd, heyecanla peşinden koştu.

— Bay Pellig, Walter'le tanışmanızı isterim. Buralarda bir yerde olması lâzım. Ah, şu kalabalık...

Meydan çok kalabalıktı. Her tarafta bavullar, yük eşyaları vardı. MacMillan robotları devamlı çalışıyorlardı.

Al Davis, Pellig'in kimliğinde bütün bunları dikkatle seyrediyordu. Yorgun bir tavırla durarak Margaret Lloyd'un kendisine yetişmesini bekledi. Kalabalık olması iyiydi; ne kadar gürültü olursa, zihninden geçenlerin okunması o kadar güç olacaktı.

Margaret, çıplak göğüsleri heyecanla titreyerek durdu.

— İşte, diye bağırdı.

Sonra elini salladı.

— Bizi gördü, buraya doğru geliyor.

İnce yüzlü, kırk yaşlarında bir adamdı. Margaret'e seslendi, ama söyledikleri, gürültünün arasında eriyip kayboldu.

Bayan Lloyd, Pellig'e :

— Bir yerde yemek yiyebiliriz, dedi. Bir yer biliyor musun ? Walter muhakkak bilir, onun bilmediği hiç bir şey yoktur. Uzun müddetten beri burada ka...

Geçen büyük bir vasıtanın gürültüsü söylediklerini boğdu.

Davis dinlemiyordu. Hareket etmesi lâzımdı ve bu geveze kızdan hemen kurtulmalıydı. Direktörlük binasına doğru gitmesi gerekiyordu. Ceketinin

kolu içinden sağ avucuna kadar uzanan ince teli sıktı. Cartwright'ı görür görmez baş parmağını uzatacak ve bütün elektrik enerjisini Quizmaster'ın üzerine boşaltacaktı...

Tam bu sırada Walter'in yüzündeki ifadeyi gördü.

Al Davis, Pellig kimliğinde kalabalığın içine karıştı ve arabaların sıralandığı caddeye doğru ilerledi. Walter'in bir telepat olduğu muhakkaktı. Davis'in düşüncelerini okur okumaz yüzünün ifadesi değişmişti.

Pellig, kalabalık arasından sıyrılıp kaldırımın kenarındaki korkuluğun üzerinden aşarak caddeye atladı.

Arkasına bakınca paniğe kapıldı. Walter, peşinden geliyordu.

Al Davis, Pellig kimliğinde yürümeğe başladı. Devamlı olarak yer değiştirmesi gerekirdi. Dört ağzına gelince aceleyle karşıya geçti. Arabaların arasından geçerken kornaların gürültüsünden kulaklarının sağır olacağını zannetti, ama aldırmadan yürümesine devam etti.

Walter'in telepati yoluyla aktardığı bilgiler başka telepatların zihinlerinde olabilirdi. Çevresinde dolaşanlardan herhangi biri telepat olabilirdi. Telepatların korunma bölgeleri daima bir zinciri andırırdı.

Walter'den kaçması saçmaydı, çünkü, her an karşısına başka bir telepat çıkarak yolunu kesebilirdi.

Birden dükkânlardan birine daldı. Sonra, renkli renkli kumaşları inceleyen iyi giyimli kadınlann arasından geçerek arka kapıya doğru koştu.

Kapıya geldiği zaman şişman bir memur tarafından durduruldu.

— Hey, buradan geçemezsin ! Kimsin ?

Davis'in kafası süratle çalıştı. Bakmadığı halde dükkânın kapısından bazı kimselerin girdiğini hissediyordu. Her iki kapı da tutulmuştu. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Kendi kendisini kapana kıstırmıştı. Ne yapması gerektiğini çaresizlik içinde düşündü.

Karar vermeye çalışırken büyük bir sarsıntı geçirdi. Vücudunu koruyan metale yapıştığını hissetti. Yine Farben'e dönmüştü.

Gözlerinin önündeki ekranda Pellig'in sağa sola koştuğunu seyretti. Kendisinin yerine geçen operatör kurtulmak çabasındaydı, ama Davis onun hareketleriyle ilgili değildi. Yorgun bir tavırla sandalyesine çöktü, ve vücuduna, gerçek vücuduna bağlı olan kılcal boruların kalbini sıkıştıran adrenalini boşaltmasını bekledi.

Önündeki tabloda başka bir düğme kırmızı ışıkla yanıyordu. Kulaklarını tırmalayan seslere aldırmayabilirdi, çünkü içinde bulunduğu problemi başka birisi çözümlemeye çalışıyordu. Hiç değilse bir müddet için. Davis, göğsünde asılı uğura uzanmak istedi, ama koruyucu bant bu hareketini engelledi. Nasıl olsa artık önemli sayılmazdı, çünkü emniyetteydi.

Ekranda Pellig'in plastik bir pencereyi yakarak sokağa atladığını gördü. Kalabalık heyecanlanmış, korkuyla haykırıyordu.

Şişman katip taşlaşmış gibi kımıldamadan duruyordu. Dudakları titriyor, ağzı kenarından salyası akıyordu. Birden gözleri döndü ve kalıp gibi yere yuvarlandı.

Pellig, etrafını saran kalabalık kurtulup kaçtığı zaman sahne ne değişti. Katip artık görünmüyordu. Davis şaşırtmıştı. Pellig katibi öldürmüş müydü? Pellig, hızla konuşuyordu. Yapısı süratli hareket edebilecek gibiydi. Bir köşeyi döndü, bir anlık tereddütten sonra büyük ve kalabalık bir tiyatronun içinde gözden kayboldu.

Tiyatro karanlıktı. Pellig şaşkınlıkla durdu. Davis, kötü bir hareket, diye düşündü. Telepatlar karanlıkta da hareket edebilirlerdi, oysa Pellig'in hareketleri karanlıkta çok kısıtlıydı.

Pellig'in kimliğindeki operatör birden hatasını kavradı ve bir çıkış aramaya başladı. Fakat karanlıkta belirsiz bazı şekiller ona doğru yaklaşıyordu. Pellig, kısa bir tereddütten sonra tuvaletlerden birine daldı. Peşinden gelen bir kadın tuvaletin kapısında kısa bir süre durdu. Bu andan

yararlanan Pellig, baş parmağındaki enerjiyle duvarı deldi ve arka sokağa çıktı.

Sokakta bir an tereddüt geçiren Pellig durdu, ne yapacağını düşündü. Tam karşısında, kubbesi altın sarısı pırıltılarla yanan Direktörlük binasının kulesini gördü. Birden uzun fulelerle kuleye doğru koşmaya başladı.

Kırmızı düğme birden değişti.

Pellig'in vücudu sarsıldı. Yeni operatör şaşkınlıkla Pellig'e hakim olmaya çalışıyordu. Koşunun verdiği hızla tökezleyince büyük bir çöp bidonuna çarptı, sonra doğruldu, tekrar koşmaya başladı. Peşinden gelen yoktu. Görünürde kendisini takip eden kimse yoktu. Pellig, kalabalık caddeye çıktı, etrafına bakındı, sonra robot bir taksi çevirdi.

Bir saniye sonra robot taksi kuleye doğru hızla hareket etti. Pellig taksinin rahat koltuğuna gömüldü; yüzünün ifadesi bomboştu. Pellig'i yöneten operatör kişiliğini yavaş yavaş kazanıyordu. Otomatik hareketlerle bir sigara yaktı ve caddeyi kontrol etti. Tırnaklarını temizledi, pantolonundaki yanığa dokundu, robot şöförü konuşturdu, sonra rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

Garip bir şey oluyordu. Davis, bakışlarını mevki gösteren şemaya çevirdi. Pellig çok ileri gitmişti, Telepatların güvenlik çalışmaları hiç bir işe yaramamıştı.

Neden ?

Davis'in avuçları ve koltuk altları terlemişti. Baş döndürücü bir bulantı bütün içini kapladı, belki başaracaklardı.

Pellig, robot taksinin rahat koltuğunda, Direktörlük binasına doğru gidiyordu; baş parmağına yerleştirilmiş silahlı eli kucağında gevşek bir şekilde duruyordu.

Binbaşı Shaeffer masasının önünde durmuş, Birlik askerlerinden birinin karışık düşüncelerini izliyordu.

— Mümkün değil, mümkün değil !

Shaeffer düşüncesiyle cevap verdi.

— Bir sebep olması gerekiyor !

Korkulu düşünceler Shaeffer’e kadar uzandı.

— Onu kaybettik! Shaeffer onu kaybettik! Gemiden çıktığı zaman Walter Remington onu yakaladı. Bütün düşüncelerini, baş parmak tabancasını, korkusunu, uygulamak istediği stratejiyi, kişisel karakteristiklerini bütün çıplaklığıyla okudu. Ve sonra...

— Demek elinizden kaçmasına fırsat verdiniz !

— Shaeffer, gözden kayboldu! Birdenbire kayboldu! Havada yok oldu ! Söylüyorum, onu kaybetmedik ! İkinci istasyonda birden kayboldu !

— Nasıl ?

Adamın düşüncelerinde bir uyuşukluk vardı.

— Bilmiyorum Remington, onu, dükkâna girdikten sonra Allison’a bıraktı. Bundan hiç kuşku yok. Katil dükkânın içinde koşmaya başladı. Allison, sıkı bir bağ kurmuştu ve hiç kaçırmıyordu.

— Bir çeşit zihin perdesi meydana getirip kurtulmuştur.

— Sade düşünceleri olsa iyi, bütün kişiliği ortadan kayboldu !

Shaeffer'in düşünceleri birbirini kovalıyordu.

— Şimdiye kadar başımıza böyle bir iş gelmemişti!

Yüksek sesle, masasının üstündeki öteberiyi sarsacak kadar şiddetle haykırdı.

— Wakeman, Ay'da. Ona haber veremeyiz. Ancak televizyonla haber verebiliriz !

— Anlaşılmayan şeylerin olduğunu bildir. Katilin havada eriyip kaybolduğunu anlat.

Shaeffer acele adımlarla yayın odasına doğru yürüdü. Ay'a yayın yapacak şalteri indirirken karmakarışık düşünceler kendisine kadar ulaştı. Birlik askerlerinden biri heyecanla düşünüyordu.

— Onu buldum ! Onu yakaladım !

Birçok düşünce birbirine karıştı.

— Neredesin ?

Telepatlar birbirlerini çağırarak toplanırken bir düşünce daha yayıldı.

— Nerede ?

— Tiyatroda! Dükkânın yakınındaki tiyatro! Erkekler tuvaletine doğru gidiyor! Benden birkaç metre ötede. Peşinden gideyim mi? Kolaylıkla...

Düşünceler birden kesildi...

Shaeffer öfkeyle düşündü.

— Devam et !

Sessizlik. Sonra... zihinden yüksek bir çığlık.

Shaeffer kulaklarını kapadı ve çığlığın dağılmasını bekledi. Birlik askerlerinin düşüncelerinde çılgınca oynayışlar vardı. Fazla yükten ötürü kısa devreler oluyor, düşünceler teker teker siliniyordu.

— Nerede ? Ne oldu ?

İkinci istasyon zayıf bir şekilde cevap verdi.

— Kadın onu kaybetti! Güvenlik ağından çözüldü ! Öldü sanıyorum. Yandı! Ben de bu civardayım, ama izlediği düşünceleri yakalayamıyorum. İzlenen düşünceler tamamen yok oldu !

Shaeffer, Peter Wakeman'i buldu.

Boğuk sesle :

— Peter, dedi. Yenildik !

— Ne demek istiyorsun ? Cartwright orada değil ki !

— Katili bulduk, sonra kaybettik. Daha sonra tekrar yakaladık.... başka bir yerde. Peter, üç istasyonumuzu geçti! Hâlâ hareket halinde. Nasıl oluyor da...

Wakeman, Shaeffer'in konuşmasını kesti.

— Beni dinle! Zihnini yakaladığınız zaman ayrılmamaya bakın. Yakın bağıntı kurun, takip edin, sonra diğer istasyona devredin. Belki de ondan çok uzaksınız. Belki de...

Shaeffer'in zihnine bir düşünce geldi.

— Onu buldum! Hemen yakınımda! Bulmaya çalışacağım, çünkü çok yakınımda.

Bütün istasyonlarda bir heyecan havası esti.

Düşünceler birden karıştı.

— Çok garip şeyler hissediyorum. Birden fazla katil olmalı, fakat mümkün değil.

Birden heyecan arttı.

— Onu görüyorum! Pellig şimdi arabadan indi... hemen önümde yürüyor. Ana kapıdan Direktörlük binasına girecek. Bütün bunları zihninden okuyabiliyorum. Onu öldüreceğim. Kırmızı ışıkta durdu ve caddeyi geçip geçmemeyi düşünüyor...

Düşünceler birden kesildi.

Shaeffer bekledi. Fakat cevap alamayınca dayanamadı.

— Onu öldürdün mü?, diye sordu. Öldü mü?

Düşünce, heyecanla tekrar Shaeffer'e ulaştı.

— Kayboldu! Hemen önümde duruyordu, birden kayboldu. Hem burada, hem burada değil. Kimsin sen? Kimi görmek istiyorsun? Bay Cartwright şu anda burada bulunmuyor. Adın nedir? Zihnini okuduğum aynı adam mısın.. yoksa... henüz...

Aklını oynatan telepattan bir fayda olmayacağını düşünen Shaeffer, onunla bağıntısını kesti. Söylenenler bir şey ifade etmiyordu. Mümkün değildi! Keith Pellig, Birlik askeriyle karşılıklı duruyor, öldürecek uzaklıkta bulunuyor, fakat birden ortadan yok oluyordu.

Pellig’in hareketlerini bir süre ekranda seyreden Verrick, Eleanor Stevens’a döndü,

— Yanılmışız. Hesapladığımızdan çok daha iyi yürüyor. Neden ?

— Benimle konuştuğunu düşün. Birden kayboluyorum, yerime tamamen değişik birisi geliyor.

Verrick başını sallayarak :

— Fiziki olarak tamamen değişik bir kişi, evet.

— Hatta kadın bile değil. Genç veya yaşlı bir adam. Sanki hiç bir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyorsun.

— Anlıyorum.

— Telepatlar, telepati yoluna güvenirler. Görüntü onlar için önemli sayılmaz. Her bir kişinin zihni ayrı dalgalar yayar. Reese, onları çılgına çeviriyorsun.

Verrick, yerinden kalktı.

— Biraz da sen otur seyret, dedi.

Eleanor titredi.

— Hayır, görmek istemiyorum.

Verrick'in masasının üstündeki bir zil çaldı.

— Batavia’dan ayrılan feza gemilerinin listesi! Son saat içinde yeryüzünden ayrılan gemilerin listesi, özel uçuşlar da kayıtlıdır.

Verrick ekrana doğru eğildi.

— Peki.

Sonra Eleanor'a döndü.

— Fazla uzamayacak her halde.

Batavia’da Keith Pellig, soğukkanlılıkla ellerini ceplerine sokmuş, Direktörlük Binasının ana kapısına giden mermer basamakları çıkıyordu.

12.

Peter Wakeman bir hata yapmıştı.

Yaptığı hatayı kavraması için bir dakikalık zaman yetmişti. Elleri titreyerek bavulundan yarım şişe viski çıkardı. Şişeyi başına dikerek bir miktar içki, sonra asansöre binerek üst kata çıktı.

Birlik askerleri, yüzme havuzunun çevresine oturmuşlar, kısa tatillerinin tadını çıkartmaya bakıyorlardı. Tepedeki büyük plastik kubbeden taze hava balonun içine pompalanıyordu.

Rita O’Neill, havuzdan çıkmış, kalabalık erkeklerden biraz uzakta güneşleniyordu. Koruyucu balonun kenarlarından süzülen güneş ışığını andıran suni ışıkta çıplak vücudu altın gibi yanıyordu. Wakeman’i görünce hemen yerinden doğruldu. Siyah, uzun saçları bronz renkli omuzlarına döküldü.

— Her şey yolunda mı?, diye sordu.

Wakeman portatif sandalyeye oturdu. Bir MacMillan robotu hemen yanaştı. Wakeman bir kadeh viski aldı.

— Shaeffer’la konuşuyordum.

Rita, saç fırçasını alıp saçlarını fırçalamaya başladı. Saçlarından kopan damlacıklar sıcak taşlara çarpınca hemen kayboluyordu.

— Ne söyledi ?

Rita'nin bakışları ciddiydi.

Wakeman sükûnetle içkisini yudumladı. Parlak ışık karşısında gözlerini kısmıştı.

— Onu durduramadılar, dedi.

Midesine inen viski içini biraz olsun ısıtıyor, sinirlerinin gerginliğini gideriyordu.

— Kısa zaman sonra burada olacaktır. Yanlış hesaplamışım.

Rita'nin siyah gözleri iri iri açıldı. Bir dakika için saçlarını taramaktan vazgeçti, sonra, tekrar başladı. Saçlarını silkeleyerek ayağa kalktı.

— Leon'un burada olduğunu biliyor mu?

— Henüz bilmiyor. Fakat bir an meselesidir.

— Leon'u burada koruyamayız, değil mi?

— Deneyebiliriz. Hatalı hareketimin ne olduğunu tesbit edebilirim. Belki Keith Pellig hakkında daha fazla bilgi edinebilirim.

— Leon'u başka bir yere mi götüreceksin ?

— Değmez. Burası diğer yerlerden çok daha iyi. Hiç değilse süzmek zorunda olduğumuz fazla insan yok.

Wakeman yorgun bir tavırla ayağa kalktı ve yarı bitirilmiş içkisini önünden itti. Bütün kemiklerinin ağrıdığını ve birdenbire yaşlandığını hissediyordu.

— Aşağı gidip teypleri inceleyeceğim, özellikle bizimle konuşan Herb Moore'u tetkik etmek istiyorum. Belki bir şeyler bulabilirim.

Rita, bornozunu giyip kuşağını ince beline bağladı. Ayaklarına, dizlerine kadar uzanan çizmelerini geçirdi, sonra yerden fırçayı, gözlüğünü ve güneş yağını aldı.

— Buraya gelmesinden önce ne kadar vaktimiz var?

— Hazırlanmalıyız. Olaylar süratle gelişiyor. Hem de bizim aleyhimize gelişiyor. Sanki her şey... dağılacakmış gibi görünüyor !

Rita sakin ve hissiz bir sesle :

— Bir şeyler yapabileceğini umuyorum, dedi. Leon dinleniyor. Yatması için ısrar ettim, doktor da uyuması için bir iğne yaptı.

— Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım. Bir hata yapıp bazı şeyleri ihmal etmiş olmalıyım. Tahmin ettiğimden çok daha planlı bir şeyle

mücadele edebileceğimizi düşünmemiştim.

— Yönetimi ona bırakmalıydın. İnsiyatifi onun elinden aldın. Sen de Verrick ve diğerleri gibisin. Yenilebileceğini hiç bir zaman düşünmedin. İnandırıncaya kadar da ona bir çocuk muamelesi yaptın.

Wakeman sakin sesle :

— Pellig'i durduracağım, dedi. Hatamı tamir edeceğim. Ne olduğunu öğrenecek ve amcana ulaşmadan evvel onu durduracağım. İdarenin Verrick'in elinde olduğunu sanmıyorum. Böylesine akıllıca davranamayacak karekterde bir adam olduğunu çok iyi biliyorum. Bu işin başında Moore olmalı.

Rita :

— Çok fena, dedi. Ne yazık ki şu Moore denen adam bizim tarafımızdan değil.

Wakeman tekrarladı.

— Onu durduracağım! Şu veya bu şekilde muhakkak ona engel olacağım !

— İçki içtiğin sürece zihnin daha açık olur her halde!

Rita çizmelerinin bağlarını bağlamak için kısa bir süre durdu, sonra Cartwright'ın özel dairesinin kapısında kayboldu. Kapıdan geçerken arkasına bakmamıştı.

⁂

Keith Pellig, büyük bir güvenle Direktörlük binasının geniş, mermer basamaklarını çıkıyordu. Hareketleri çok seriydi, fakat dikkati çekmeye çalışıyordu. Büyük Salona geldiği zaman bir an tereddütle durdu.

Birden bütün alarm zilleri çalmaya başladı.

Hareket halindeki kalabalık insan grupları birden oldukları yerde kaldı. Bütün yüzlerdeki dostça ifade silinmişti; birden herkes birbirinden

kuşkulanırcasına çevresine bakmaya başladı. Duvarlardaki gizli mikrofonlar mekanik seslerle harekete geldi.

— Binayı boşaltın! Herkesin binadan çıkması gerekmektedir. Katil binaya girmiş bulunuyor! Herkesin binayı terk etmesi gerekmektedir!

Pellig, kadınlı erkekli kalabalığın arasına karıştı. Kıvrak hareketlerle kendisine yol açarak binanın iç kısmına götüren koridorlara doğru yaklaşmaya çalışıyordu.

Bir çığlık duyuldu. Birisi Pellig'i tanımıştı. Silahlar konuşmaya başladığı zaman yanan vücutlardan yanık et kokusu her tarafa yayıldı. Kimin kime ateş ettiği belli değildi. Pellig, mümkün olduğu kadar süratle hareket ediyordu.

Mikrofonun mekanik sesi tekrar duyuldu.

— Katil Salona girmiştir! Ana salona dikkat !

Adamın biri :

— İşte orada, diye haykırdı.

Diğerleri haykırışa karıştı.

— İşte, orada !

Çatıya ilk askeri araç inmek üzereydi. Yeşil elbiseli askerler araçlardan sel gibi boşalmaya başladı. Ağır silahlar, diğer gerekli araçlar asansörlerle birinci kata indirilmeye başladı.

Verrick, ekranın önünden kısa bir süre için ayrıldı ve Eleanor Stevens'a döndü.

— Telepat olmayanları harekete geçirdiler. Yani bu...

Eleanor :

— Bu demektir ki Birlik bozguna uğradı, dedi. Artık faydalı olamıyorlar, işleri bitti !

— Şu halde Pellig’i televizyonla izleyecekler. Bu takdirde de bizim makinelerimizin değeri düşmüş olacak.

Mikrofonlar tekrar gürledi.

— Katil Salonda !

Koridorlarda ağır MacMillan robot silahların sesleri duyuldu. Askerler plastik kabloları bütün koridorlara birer ağ gibi seriyorlardı. Kaynaşan resmî memurlar binanın çıkış, ana kapısına doğru götürüldüler. Dışardâ askerlerden ve silahlardan kurulu çelik bir ağ meydana getirilmişti. Resmî memurlar binadan çıkarken teker teker incelendiler, sonra bırakıldılar.

Fakat Pellig binadan çıkmıyordu. Bir kere geriye doğru yürüyecek oldu. Tam o sırada kırmızı düğme değişince Pellig'in düşünceleri de değişti.

Pellig’in kimliğine bürünen operatör arzulu ve hazırdı. Sentetik vücuda girmeden önce her şeyi düşünmüş ve ona göre hazırlanmıştı. Yan koridorlardan birine sıçradı ve zorlukla yerleşmeye çalışan MacMillan robot silahına ulaştı. Silahın ayakları koridorun tabanına yerleşirken Pellig kenardan sıyrılarak geçti. Robot silah koridora yerleştiği zaman Pellig’in arkasından kimse geçemezdi, çünkü, geçecek yer kalmamıştı.

Mikrofonların mekanik sesi tekrar duyuldu.

— Katil salondan ayrıldı ! Şu MacMillan silahını kaldırın!

Silah aceleyle yerinden söküldü ve küçük bir odaya sokuldu.

Pellig boş koridorlardan koşarken askerler peşine düştüler.

Pellig’in baş parmak silahı duvarda bir delik açtı ve Pellig ana kabul salonuna girdi. Salon boş ve sessizdi.

Benteley kendi ekranında gördüğü bu salonu hemen tanıdı. Burası Verrick’i beklediği salondu...

Sentetik vücut bürodan büroya geçiyor, kapılara aldırış etmeden yolunu baş parmak silahıyla yakarak açıyordu. Bir keresinde hâlâ görev başında bulunan kimselerin bulunduğu bürodan geçince her ağızdan haykırışlar

yükselmeye, kadın çığlıkları duyulmaya başladı. Pellig, onlara aldırmadan yoluna devam etti. Ayaklarının yere dokunduğu bile belli olmuyordu.

Pellig, son büroyu da geçerek Quizmaster'in özel dairesine girdi. Parmağından fışkıran elektrik akımı özel çelik duvarlardan yansıyınca bir an için şaşırdı.

Mikrofonlardan yükselen ses her taraftan duyuluyordu.

— Katil iç bürolarda! Etrafını sarıp yok edin!

Pellig, çaresizlik içinde bir daire çizerek dönerken kırmızı düğme yine değişti.

Yeni operatör sarsılarak bir masaya çarptı, sonra kendisini hemen toparladı ve sistemli bir şekilde reksoroid duvarların kenarlarını yakmaya başladı.

Verrick ellerini oğuşturarak söylendi.

— Fazla kalmadı. Moore mu idare ediyor?

Eleanor, ekranı inceleyerek :

— Hayır, dedi. Adamlarından birisi.

Sentetik vücut son gücünü kullandığı zaman reksoroid duvar gümbürtüyle yıkıldı ve gizli koridor meydana çıktı. Pellig hiç tereddüt etmeden bu koridora daldı.

Ayaklarının altındaki gaz kapsülleri teker teker patlıyordu, ama Pellig'e bir zarar veremezdi, çünkü, Pellig nefes almıyordu.

Verrick heyecanlanmış bir çocuk gibi kahkahayı bastı.

— Gördün mü? Onu durduramıyorlar! İçeri girdi !

Verrick yerinde zıplıyor ve iri yumruklarını dizlerine indiriyordu.

— Şimdi onu öldürecek! Şimdi!

Fakat reksoroid tank, girilmez iç büro tamamen boştu.

Verrick hayretle küfür etti.

— Orada yok! Hergeleyi oradan götürmüşler!.

Moore kendi ekranının önünde, birçok düğmelerle oynuyor, ışıklar devamlı yanıp sönüyordu. Pellig, iç büronun kapısının eğiğinde bir ayağını atmış şaşkınlıkla duruyordu, Cartwright’in oturması gereken büyük masa boştu.

Verrick haykırdı.

— Aramaya devam etsin! Cartwright oralarda bir yerde olmalı!

Verrick’in sesi, Moore’un mikrofonundan yayıldı. Moore’un kafası makine gibi çalışıyordu. Ekranda adamının şaşkınlık içinde bulunduğunu görüyordu. Pellig, verilen rotayı çok güzel izlemiş, hedefine ulaşmış, fakat avını bulamamıştı.

Verrick'in sesi Moore’un kulaklarında çınladı.

— Tuzak kurmuşlar! Büyük bir hata işledik! Şimdi onu yok edecekler!

Küçük odanın her tarafı askerî birliklerle çevrilmişti. Herkes Shaeffer’in talimatı üzerine hareket ediyordu.

Mikrofonun mekanik sesi zaferle haykırdı.

— Katil iç hücreye girdi! Yaklaşın ve öldürün!

— Katili öldürün!

— Gebertin ve ayaklar altında çiğneyin.

Eleanor, Verrick'in geniş omuzlarının üzerine doğru uzandı.

— Pellig'i özellikle içeri bıraktılar, şimdi de öldürmek üzere harekete geçtiler.

Verrick :

— Hareket ettirin!, diye haykırdı. Eğer orada duracak olursa paramparça edecekler, toz haline getirecekler!

Pellig’in geçtiği koridorda robot bir silah ağır ağır yerini alıyordu. Görünüşe göre, hiç aceleleri yok gibiydi.

Pellig şaşkınlık içinde dönenip duruyordu. Tekrar koridora daldı ve çaresizlik içinde kapıdan kapıya koştu. Bir keresinde durarak, yavaş yavaş nişan almakta olan bir MacMillan robot silahını yakıp kül etti. Silah yoldan çekilince Pellig üzerinden sıçrayıp geçti. Fakat ilerdeki koridor silah ve asker doluydu, Pellig vazgeçerek tekrar geri döndü.

Herb Moore, sinirli sesle Verrick'e:

— Cartwright'ı Batavia'dan götürmüş olmalılar, dedi.

— Arayıp bulun !

— Batavia'da yok. Zaman kaybediyoruz. Batavia'dan ayrılan gemilerin listesini hemen bana gönderin. Bilhassa son saat içinde ayrılan gemilerin listesini İstiyorum.

— Fakat...

— Bir saat öncesine kadar orada, olduğunu biliyorduk. Çabuk olun!

Bir saniye sonra gerekli bilgiler Moore'un elindeydi. Moore, raporları aceleyle gözden geçirdi.

— Ay'da, dedi. C-Plus feza gemisiyle Cartwright'ı Ay'a götürmüşler!

Verrick öfkeyle karşılık verdi.

— Emin değilsin ki! Belki de yer altı dehlizlerinden birindedir!

Moore ona aldırış etmeden bir şalteri kapadı. Bütün düğmeler arasında ışıklar yanıp sönmeye başladı. Moore'un vücudu koruyucu bantın içinde hareketsiz kaldı.

Benteley, ekranında, Pellig'in vücudunun kasılıp kaldığım gördü. Sentetik vücudun içine yeni bir operatör girmişti. Benteley'in üstünde kırmızı bir ışık devamlı hareket halindeydi.

Yeni operatör hiç vakit kaybetmedi. Bir avuç dolusu askeri yaktıktan sonra duvarda kendisine bir gedik açtı, birden sıçradı ve delikten geçerek yükseklik kazanmaya başladı. Öğle güneşinin altında donuk beyaz renkte görünen Ay'a doğru gittikçe yükseliyordu.

Pellig, kesiksiz olarak yerden yükseliyordu. Bu gidişle uzaya çıkacağı belliydi.

Benteley donmuş gibi ekrana bakıyordu. Birden her şeyi anlar gibi oldu. Sentetik vücudun karanlıklara doğru uzandığını görünce ne olduğunu kesin olarak anladı. Gördüğü rüya değildi. Sentetik vücut, Moore'un laboratuvarında hazırlanmış minyatür bir roketti. Vücudun havaya ihtiyacı olmadığını ancak kavrayabiliyordu. Aynca, ısı değişikliğinden de etkilenemezdi. Vücut, gezegenler arası yolculuk yapabilecek kapasitedeydi.

⁂

Pellig'in yeryüzünden ayrılmağından bir saniye sonra Peter Wakeman, Shaeffer'dan televizyon yayını alıyordu.

— Gitti! Meteor gibi fezaya doğru yükseldi.

— Nereye gidiyor?

Shaeffer umutsuz sesle :

— Ay'a, dedi. Yenildik yine! Ordunun yardımını istedik. Birliğin hiç bir faydası olamadı.

— Şu halde her an bekleyebilirim!

Shaeffer yorgun tavırla :

— Her an bekleyebilirsin, dedi. Yola çıktı bile!

Wakeman bağıntıyı kesti ve raporlarına döndü. Masasının üstü kahve fincanlarıyla doluydu. Sigara tablasında izmaritler kümelenmişti. Artık hiç kuşku yoktu; Keith Pellig, canlı değildi. Yüksek reaktörle donatılmış bir robottu. Moore'un tecrübe laboratuvarında yapılmış olduğu da kuşkusuzdu. Fakat, kişilik değiştirmesini çözümleyemiyordu, ancak...

Pellig'in kimliği sürekli değiştiğine göre, düşüncelerinin de değişik ve anlaşılmaz olacağı muhakkaktı. Shaeffer ordudan yardım istemekte haklıydı.

Wakeman bir sigara yakarak boynundaki uğuru tuttu. Eğer biraz daha vakti olsaydı, durumu tamamen çözümlemiş olacaktı...

Birden yerinden kalktı ve teçhizat odasına doğru yürüdü.

Düşüncelerini yakında bulunan Birlik askerlerinden birine yolladı.

— Katil, Batavia'daki güvenlik hatlarımızı yardı ve Ay'a doğru yola çıktı!

Wakeman'ın verdiği haber Birlik askerleri arasında bir panik yaratmakla beraber her tarafta yoğun bir çalışma başladı.

Wakeman düşünmeye devam etti.

— Bütün Birlik üyelerinin Farley elbisesi giymesini istiyorum. Batavia'da başaramadık, ama katilin balonun dışında karşılanmasını istiyorum.

Pellig hakkında duyduklarını ve kendi inançlarını telepatiyle yayınladı. Cevap düşünceleri hemen gelmeye başladı.

— Bir robot mu ?

— Kişiliği çok sentetik bir robot mu?

— Şu halde zihin izlemesi ile hareket edemeyiz. Fiziksel görünüşe göre davranmalıyız.

Wakeman, Farley elbisesinin kemerini tokalarken :

— Cinayet düşüncelerini yakalayabilirsiniz, diye düşündü. Fakat devamlı olacağını sanmayın. Düşünce zinciri hiç bir uyarma yapılamadan kesilebilir. Etkisine karşı kendinizi hazırlayın, çünkü Birlik üyelerinin Batavia'da başarısızlığa uğramaları bu sebepten.

— Her değişik düşünce yeni bir strateji mi veriyor?

— Görünüşe göre öyle.

Bu düşünce, herkesin kafasında bir hayret düşüncesi uyandırmıştı.

— Çok zekice hazırlanmış bir plan!

Wakeman ciddi bir ifadeyle :

— Onu bulmalısınız, diye düşündü. Gördüğünüz anda da öldürmelisiniz! Cinayet düşüncelerini yakalar yakalamaz derhal yakıp kül edin. Hiç bir emir beklemeyin !

Wakeman, masasının üzerindeki viski şişesini aldı ve kendisine son bir kadeh doldurdu. Farley elbisesinin yuvarlak başlığını kilitledi ve hava tüpünün mandalını çevirdi, sonra balonun çıkış yerine doğru yürüdü.

Balonun dışına çıktığı zaman gravite ve nem kontrolünü ayarladı. Ayın yüzeyi geniş çatlaklarla doluydu. Meteorların çarptığı yerlerde çok derin çukurlar vardı. Hava olmadığı için rüzgâr yoktu. Wakeman'in adımlarım attığı yerden kalkan ince toz tabakası uzun süre boşlukta asılı kalıyordu.

Balon, fosforlu ışıklarla yanıyordu. Wakeman, rahat ve sıcak balonun özlemini duymaya başlamıştı bile.

Wakeman acele adımlarla, düşmemeye gayret ederek yürürken beynine ok gibi bir düşünce saplandı.

— Peter, onu yakaladım? Benden bir çeyrek mil kadar ileriye indi !

Wakeman, küçük alev tabancası elinde, taşlar üzerinde seke seke koşmaya başladı.

Hemen düşündü.

— Ona yaklaşın! Balona yaklaştırmamaya dikkat edin !

Birlik askerleri müthiş heyecanlanmışlardı.

— Bir meteor gibi indi. Emirleriniz geldiği zaman halen balondan bir mil uzaklıktaydım. Bir ışık görür gibi olmuş ve incelemek üzere yaklaşmıştım.

— Balondan ne kadar uzaktasın ?

— Üç mil kadar.

Üç mil! Keith Pellig, avına bu kadar çok yaklaşmıştı. Wakeman, gravitesini mümkün olduğu kadar düşürdü ve uzun adımlarla, sıçrarmış gibi

koşmaya başladı. Uzun sıçrayışlarla biraz önce konuştuğu adamına doğru yaklaşıyordu. Wakeman, nefes alışları sıklaştığı hâlde büyük bir hızla düşmanına doğru ilerliyordu.

Ayağı takılınca yüzükoyun yere kapaklandı. Kalkmaya çalışırken kulağına kaçan havanın tıslaması geldi. Bir eliyle acil tamir takımını çıkartırken diğer eliyle yere düşen alev tabancasını araştırdı. Çevresindeki toz yığınlarının içinde olmalıydı, fakat bir türlü bulamıyordu.

Hava büyük bir hızla sızıyordu. Tabancasını unutarak, bütün dikkatini elbisenin tamirine verdi. Plastik yapıştırıcı hemen sertleşerek havanın sızmasını önlemişti. Aceleyle alev tabancasını aramaya başladığı zaman yakındaki Birlik askerlerden birinin düşünceleri kendisine kadar ulaştı.

— Harekete geçti ! Balona doğru ilerliyor. Balonun yerini buldu.

Wakeman küfürleri birbirinin peşine sıralayarak tabancayı aramaktan vazgeçti. Düşüncelerini yakaladığı askere doğru koşmaya başladı. Tam karşısında küçük bir tepe vardı. Wakeman uzun bir sıçrayışla tepeyi aştı ve yarı yuvarlanıp, yarı kayarak tepenin eteğine kadar indi. Birlik askerine yaklaşmış olmalıydı ki düşünce zihnine daha kuvvetle geldi.

Ve ilk defa olarak katilin düşüncelerini yakaladı.

Wakeman, taşlaşmış gibi yerinde kaldı.

Birden aceleyle düşündü.

— Bu pellig değil, Herb Moore !

Moore'un düşünceleri karmakarışıktı. Zihninden geçenlerin izlenebileceğini tahmin etmediği için zihin perdeleri tamamen açıktı.

Wekeman'in taşlaşmış gibi kalmasına sebep Moore'un delice düşünceleri sebep olmuştu. Wakeman, daha önce çözümleyemediği bütün güçlüklerin anahtarını Moore'un düşüncelerinde bulmuştu.

Pellig, sık sık kimlik değiştirebiliyordu. Bu bakımdan düşünceler de değişik oluyordu.

Teknik düşüncelerin altında başka düşünceler de vardı. Benteley'i son derece kıskanması ve ondan nefret etmesi. Moore, hiç bir zaman tatmin olmayan bir insandı ve bu tatminsizliği, şeytanî zekâsını kötü şeyler üzerine çalıştırmasına sebep oluyordu.

Pellig'in kimliğini değiştiren makine gelişigüzel değildi. Tamamen Moore'un kontrolü altındaydı. Ne zaman olursa olsun Pellig'in sentetik vücudundaki kişiliği değişebilirdi. İstediği her birleşmeyi yapabilirdi. Arzu ettiği takdirde kendisini sentetik vücuttan ayırabilirdi. Ve...

Moore'un düşünceleri birden tek tarafa yöneldi. Kendisini izleyen Birlik askerini fark etmişti. Pellig'in sentetik vücudu birden havaya doğru fırladı ve peşindeki askerin üzerine yıldırım yağdırdı.

Telepatın düşüncelerinde keskin bir çığlık oldu, sonra vücudu bir kül halinde yığılıp kaldı.

Wakeman, ölen adamın halen canlı olan beyin hücrelerindeki düşünce kırıntılarını yakalamaya çalıştı.

— Peter... Oh, Tanrım...

Beyin yavaş yavaş fonksiyonunu kaybediyordu.

Wakeman kayıp alev tabancasına küfürler yağdırdı. Kendisine, Cartwright'a ve sistemdeki herkese küfür etti. Pellig, yavaşça ölü yüzeye inerken Wakeman, kendisini küçük bir taş yığınının arkasına attı ve sindî. Pellig, çevresine bakındı, tatmin olmuş göründü, sonra fosforlu ışıkla yanıp sönen balona doğru dikkatle ilerlemeye başladı. Bulunduğu yerden balon, takriben üç mil uzaklıktaydı.

Wakeman, düşüncelerini aceleyle yansıttı.

— Yakalayın onu! Neredeyse balona erişmek üzere!

Hiç bir cevap yoktu. Wakeman'in düşüncelerini alacak kadar yakında olan hiç bir asker yoktu, ölen telepatla beraber, kurulmuş olan güvenlik ağı

ilk gediği vermiş oluyordu. Pellig, kendinden emin adımlarla ilerliyor, balona gittikçe yaklaşıyordu.

Wakeman ayağa sıçradı. Sıçraması tepenin üstüne çıkmasını sağlamıştı. Hemen altında Pellig, gülümseyerek yürüyordu. Wakeman, iri bir kayayı yakalayarak kaldırdı, Gravitenin olmaması işine yaramıştı. Wakeman, kayanın ağırlığı altında sarsıldı, kayayı biraz daha yukarı kaldırdı ve hemen altından geçmekte olan sentetik Pellig’e doğru savurdu.

Pellig, kayanın üzerine doğru düştüğünü görünce bir an şaşaladı, sonra hafif bir sıçrayışla kayanın yolu üzerinden en aşağı on adım ileriye fırladı. Tökezlenir gibi oldu, baş parmak silahını Wakeman’e doğru kaldırdı...

O sırada Herb Moore, Pellig'in sentetik vücudundan ayrıldı.

Pellig’in vücudu incelir gibi oldu. Wakeman, şaşkınlığından ne yapacağını bilemeden donmuş gibi duruyordu. Gözlerinin önünde yapılan bu değişiklik onu şaşkına çevirmişti. Pellig’in kişiliği değişmişti. Şimdi yüzü daha muntazam hatlıydı, çünkü sentetik vücudun içindeki kişi aynı değildi. Moore, gitmiş yerini yeni bir operatör almıştı. Soluk mavi gözlerin arkasında değişik bir kişilik vardı.

Yeni operatör bir an sarsıldı, sonra kendisini toparladı. Büyük kaya parçası zararsız bir şekilde yuvarlanıp gitti. Wakeman, başka bir kaya parçasına sarılırken Pellig’in düşüncelerini yakaladı.

— Wakeman! Peter Wakeman!

Wakeman elindeki kayayı bırakıp doğruldu. Yeni operatör onu tanımıştı. Düşünceler kendisine yabancı gelmiyordu. Wakeman, aceleyle araştırdı. Bir saniye kadar kişiliği yerine oturtamadı; kendisine yabancı değildi, ama içinde bulunduğu durum zihnini karıştırıyordu. Fakat birden kavradı. Hiç kuşkusu olamazdı, yanılamazdı.

Pellig’in vücudunda Ted Benteley vardı.

13.

Bilinmeyen sistemin dışında, GM — Feza Yük gemisi tereddütle yoluna devam ediyordu. Kontrol odasındaki mikrofonun başında duran Groves, dikkatle dinliyordu.

— Flame Disc halen çok uzakta Gemimle bağıntıyı kaybetmeyin.

Groves yumuşak bir sesle :

— Siz John Preston'sunuz, dedi.

Ses cevap verdi.

— Çok yaşlıyım. Uzun zamandan beri buralardayım.

Groves :

— Bir buçuk asırdan beri, dedi. İnanması çok güç!

— Burada bekledim. Geleceğinizi biliyordum. Gemim yakınlarınızda olacak. Zaman zaman varlığını hissedeceksiniz. Eğer şansımız yaver giderse Disc'in gerçek meydanına sizi indirebileceğim.

Groves sordu.

— Siz de orada olacak mısınız? Bizi karşılayacakmısınız?

Cevap yoktu. Ses kaybolmuştu; Groves, kontrol kabinesinde tamamen yalnız kalmıştı.

Groves, titreyerek yerinden kalktı ve Konklin'i çağırdı. Bir dakika sonra Konklin ve Mary Uzich kontrol kabinesine girdiler. Jereti de bir adım arkalarından geliyordu.

Groves ağdalı sesle :

— Onu dinlediniz, dedi.

Mary :

— Preston'du, diye fısıldadı.

Konklin :

— Çok yaşlanmış olmalı, dedi. Bütün bunca yıldır, ufak tefek yaşlı adam bizi uzayda bekliyordu...

Groves :

— Oraya varacağımızı sanıyorum, dedi, Cartwright'ı öldürebilmiş bile olsalar, biz yine de Disc'e varacağız.

Jereti, Groves'a sordu.

— Cartwright ne dedi? Preston'un sesini duyduğu zaman şaşırmadı mı?

Groves tereddütle :

— Cartwright çok meşguldü, diye cevap verdi.

— Fakat muhakkak ki...

Groves sinirli hareketlerle kontrollara el attı.

— Öldürülmek üzere! Başka bir şey düşünecek vakti yoktu!

Bir müddet kimse konuşmadı.

Nihayet Konklin :

— Son bir haber var mı?, diye sordu.

— Batavia'yı alamıyorum. Askerî güvenlik ağı bütün teleyayınlarını bloke ediyor. Yakın gezegenlerden birinden Dünyaya giden bazı birlikleri izledim. Direktörlük yardım istemiş olmalı!

— Bu ne demek?

— Pellig, Batavia'ya ulaştı. Ters giden bir şey oldu, Cartwright'ın durumu kötü. Nasılsa telepat Birliği yenilgiye uğramış olmalı.

⁂

Wakeman heyecanla haykırdı.

— Benteley! Beni dinle! Moore, Pellig'in sentetik, vücudunu senin için bir kapan haline soktu. Seni aldattı! Vücut gelişigüzel değil!

Faydasızdı! Sesini duyurmasına imkân yoktu. Atmosfer olmadığı için sesi miğferinin içinde kayboluyordu. Benteley'in düşüncelerini net olarak alabiliyordu, fakat onunla bağıntı kurması mümkün değildi. Kendisini kapana kısılmış bir hayvana benzetti. Çaresizlik içinde ne yapacağını bilmiyordu. Keith Pellig'in vücudu ve Ted Benteley'in zihni kendisinden ancak birkaç metre ötede olduğu halde bağıntı kurmasına imkân yoktu.

Benteley'in düşünceleri karışıktı. Peter Wakeman'i düşünüyordu.

«Peter Wakeman, salonda tanıştığı telepat. Tehlikede olduğunu anladı, balona çok yakın olduğumu bildiği için endişede.»

Wakeman, Benteley'in Cartwright hakkında düşündüklerini de öğrendi. İşi öldürmekti, Verrick'e inanmıyor ve Moore'dan kuşkulanıyordu.

Kararsızlık içinde bocalıyordu. Bir an için baş parmak silahı hedefinden ayrıldı.

Wakeman ani bir kararla tepeden aşağı atladı. Tozların üstüne büyük yazılarla yazmaya başladı.

«MOORE SENİ KANDIRDI. DEĞİŞME OLMAYACAK»

Benteley, yazıyı okudu ve Pellig'in hissiz yüzü kasıldı.

Düşünceleri Wakeman'i buldu.

— Ne demek istedin ?

Benteley, Wakeman'in, zihnini okuduğunu anlar anlamaz düşündü.

— Devam et, Wakeman. Kandırdı demekle ne kastediyorsun ?

Benteley'in düşüncelerinde alaylı bir ifade vardı. Karşısındaki telepat kendisiyle konuşabilmek için yazmak zorunda kalıyordu.

Wakeman aceleyle yazdı.

«MOORE - CARTWRIGHT'I ÖLDÜRDÜĞÜN AN SENİ DE ÖLDÜRECEK.»

Benteley hayretle düşündü.

— Ne demek istiyorsun ?

Sonra düşünceleri kuşkulu bir ifade aldı.

— Bir çeşit strateji kullanıyorsun. Başka telepatlar yaklaşmak üzereler.

Parmağı birden Wakeman'e doğru kalktı...

Wakeman, nefes nefese başka bir düzlük arayarak yazdı.

«BOMBA.»

Wakeman'ın yazdığı son kelime Benteley için yeterli olmuştu. Moore'un metresi Eleanor Stevens, Moore'un kıskançlığı.. Bütün bu düşünceler Benteley'in kafasından şerit gibi geçiyordu. Parmağını tekrar indirdi.

Sonra düşündü.

— Bütün bunları görüyorlar, hareketlerimizi tele-ekranda izliyorlar. Bütün operatörler kendi ekranlarının başında. Moore da bizi seyrediyor.

Wakeman, ani tehlikeyi sezinleyerek fırladı ve Pellig'e doğru koştu. Ellerini kollarını heyecanla sallayarak bağırıyordu, ama sesini duyurması mümkün değildi. Benteley, kendisine beş adım kadar yaklaşan Wakeman'i silahlı parmağını kaldırarak durdurdu.

Asık suratla :

— Bana fazla yaklaşma, diye düşündü. Senden hâlâ emin değilim. Halen Cartwright'ın hesabına çalışıyorsun.

Wakeman yine aceleyle eğildi ve karaladı.

«PELLİG, CARTWRIGHT'A YAKLAŞTIĞI ZAMAN PATLAYACAK ŞEKİLDE AYAR EDİLMİŞTİR. MOORE, TAM O ZAMAN PELLİG'İN KİŞİLİĞİNİ DEĞİŞTİRECEK.»

Benteley :

Verrick bunu biliyor mu ?

«EVET»

— Eleanor Stevens ?

«EVET»

Benteley'in düşünceleri karışmıştı.

— Bunun doğru olduğunu nasıl anlayabilirim ? İspat etmelisin!

«VÜCUDU KONTROL ET. KUVVET UÇLARI BUL. DEVREYİ BOMBAYA KADAR TAKİP ET.»

Benteley'in parmakları plastik göğsüne gitti. Yapma deriyi parçalayıp elini göğsüne soktuğu zaman teknik ayrıntıları teker teker kafasından geçiriyordu. Elleri yokladıkça, Verrick'e karşı son sadakât kırıntıları da yok oluyor, yerine nefret duyguları hakim oluyordu.

Nihayet :

— Demek böyle, diye düşündü.

Kafasında embriyonik strateji zinciri meydana geliyordu. Wakeman nefesini tutmuş heyecanla bekliyordu.

Benteley :

— Pekâlâ, Wakeman, diye düşündü. Vücudu geri götürüyorum, Farben'e kadar !

Wakeman yorgun bir tavırla çöktü. Yüksek sesle ;

— Tanrıya şükür!, dedi.

Benteley birden harekete geçti. Reaktörü incelerken Moore'un kendisini izlediğini biliyor ve son süratle hareket ediyordu. Birden havalandı ve dünyaya doğru süzüldü.

Vücut yarım mil gitmemişti ki Moore, mekanizmayı değiştirdi. Ted Benteley birden kendisini koruyucu bantın içinde buldu.

⁂

Önünde minyatür ekranda Pellig uzun bir yay çizip tekrar Wakeman'ın bulunduğu yere döndü, bir an durakladıktan sonra Peter Wakeman'e doğru yaklaştı. Peter Wakeman başına gelecekleri tahmin ederek soğukkanlılıkla

durdu. Pellig, baş parmağını uzattı ve Wakeman'i bir kül yığını halinde yere yıktı. Moore, kontrolü tekrar almıştı.

Benteley, koruyucu banttan sıyrılarak çıktı. Derisinin, dilinin, koltuklarının ve kulaklarının içindeki telleri çekerek kopardı, dı. Bir saniye sonra kabinenin kapısındaydı. Elini kapının demir koluna attı.

Kapı kilitliydi.

Bunu zaten bekliyordu. Tekrar makinelerin bulunduğu yere döndü ve bir küme röleyi yerinden söküp aldı. Birden ani bir kısa devre oldu, tellerden beyaz dumanlar çıktı ve sayaçlar, basınç aletleri, ölçekler durdu. Kapı kendiliğinden açılmıştı. Benteley, koridora çıkarak Moore'un ana laboratuvarına doğru koştu. Yolda Hill'in askerlerinden birine çarptı. Adamı bir yumrukta yere yıkarak elinden alev tabancasını aldı, köşeyi dönüp laboratuvara daldı.

Moore, gevşek bir halde kendi koruyucu bantının içinde yatıyordu. Bir tezgâhın etrafına toplanmış olan asistanları ikinci Pellig üzerinde çalışıyorlardı. Teknisyenlerden hiç biri silahlı değildi.

Laboratuvar duvarlarında içinde adamların beklediği küçük hücreler vardı. Benteley, silah tehdidi ile teknisyenleri duvara doğru uzaklaştırdı, sonra Moore'un ekranına bir göz attı. Pellig henüz balona ulaşmamıştı. Tam zamanında yetişmiş olduğunu anladı.

Benteley, yarı baygın Moore'un vücudunu elindeki alev tabancasıyla yaktı.

Pellig'in vücudundaki etki ani olmuştu. Birden şaşkın bir şekilde Ay'ın tozlu yüzeyinde koşmaya başladı. Sonra Moore'un içinde bulunduğu Pellig'in vücudu birden fırladı ve boşluğa atıldı. Ekranda görünen Ay yavaş yavaş ufaldı, bir nokta halini aldı, nihayet tamamen gözden kayboldu.

Laboratuvarın kapısı birden açıldı. Verrick ve Eleanor aceleyle içeri daldılar.

Verrick boğuk sesle :

— Ne yaptın?, dedi. Deli gibi hareket ediyor, hedefinden uzak...

Sonra Herb Moore'un cesedini gördü.

Yumuşak sesle :

— Demek ki böyle, dedi.

Benteley, son süratle laboratuvardan çıktı. Verrick, onu durdurmaya çalışmadı. Moore'un cansız vücudu üzerine eğilmiş bakıyordu. Yüzünde ne yapacağını bilmeyen bir adamın ifadesi vardı.

Benteley, koşarak rampaya çıktı. Peşinden tereddütle koşan Farben personeline aldırış etmeden hava taksilerinden birine atladı. Taksinin kapısı kapanırken MacMillan robot sordu.

— Nereye Bay veya Bayan?

Benteley emniyet kayışlarını bağlarken :

— Bremen'e, dedi. Hem de son süratle!

Küçük jet son süratle yükseklik kazanırken Farben Hill gittikçe ufalıyordu.

Benteley :

— Beni gezegenler arası bir meydanda bırak, dedi. Uçuş tarifesini biliyor musun ?

— Hayır, fakat sizi haberalma devresine bağlayabilirim.

Benteley :

— Boş ver, dedi.

Wakeman'le yaptığı konuşmanın ne kadarının diğer Birlik üyeleri tarafından alındığını merakla düşündü, istese de istemese de kendisi için en emin yer Ay'dı. Diğer dokuz gezegen, Hill'ler tarafından idare edilen ölüm yatağı halindeydi. Verrick, intikamını almadan rahat etmeyecekti. Fakat Direktörlükten de nasıl bir muamele göreceğini tahmin etmesi güçtü.

Verrick'in ajanlarından biri olarak vurulabilirdi. Diğer taraftan, Cartwright'ı kurtaran olarak saygı görebilirdi.

Acaba sentetik vücut nereye gidiyordu ?

Robot pilot :

— Meydana geldik Bay veya Bayan, dedi.

Jet-taksi genel bir park sahasına inmek üzereydi.

Meydan, Hill personeliyle kaynaşıyordu. Meydanda uçuşa hazır birçok feza gemisi vardı. Silahlı nöbetçiler düzeni temin etmeye çalışıyorlardı.

Benteley birden fikrini değiştirdi.

— İnme, tekrar havalanalım!

Taksi tekrar havalandı.

Robot pilot:

— Nereye gideceksiniz, Bay veya Bayan? diye sordu.

— Buralarda askerî bir uçak alanı yok mu ?

— Direktörlük, Narvin'de küçük bir alan işletiyor. Oraya gitmek ister misiniz? Askerî olmayan uçakların oraya inmesi yasaktır. Sizi bir kenarda indirmek zorundayım.

Benteley :

— İyi, dedi. Zaten benim istediğim de bu.

⁂

Telepat Birliğinden bir asker koşarak geldiği zaman Cartwright uyanmıştı.

Cartwright, enjekte edilen uyku ilacına rağmen ancak birkaç saat uyumuştu.

— Ne kadar uzakta? Çok yakınlaşmış olduğunu tahmin ederim.

— Peter Wakeman öldü!

Cartwright birden ayağa fırladı.

— Kim öldürdü ?

— Katil.

— Şu halde geldi.

Alev tabancasını aldı.

— Kendimizi nasıl savunabiliriz? Beni nasıl buldu? Batavia'daki güvenlik ağına ne oldu ?

Rita O'Neill, yüzü bembeyaz, odaya girdi.

— Birlik tamamen bozguna uğradı. Pellig, zorla iç büroya kadar girip orada bulunmadığını öğrendi.

Cartwright, Rita'ya kısa bir bakış fırlattı, sonra Telepata döndü.

— Sizinkilere ne oldu ?

Telepat kısatca :

— Stratejimiz sökmedi, dedi. Verrick bir çeşit hile kullandı.

Wakeman'in ölmeden önce durumu çözümlediğini sanıyorum.

Rita birden ilgilendi.

— Wakeman Öldü mü ?

Cartwright kısaca :

— Pellig onu haklamış, dedi. Böylece, Birlikle ilişkimiz tamamen kesilmiş oluyor. Şimdi tamamen kendi başımıza kaldık.

Sonra Telepata döndü.

— Tam durum nedir ? Katilin yerini tam olarak tespit edebildiniz mi ?

— Acil güvenlik ağımız tamamen koptu. Wakeman öldürülünce Pellig'le bağıntımızı kaybettik. Nerede olduğu hakkında fikrimiz yok. Şimdiye kadar da bir bağıntı kuramadık.

Cartwright düşünceli tavırla :

— Eğer Pellig buraya kadar geldiyse, dedi. Onu durdurma şansımız çok az.

Rita öfkeyle :

— Durumu Wakeman idare ediyordu, dedi. Sen daha iyi idare edebilirsin !

— Neden ?

— Çünkü...

Omuz silkerek devam etti,

— ... çünkü Wakeman seninle kıyas kabul edemez. Senin yanında solda sıfır kalan bir adamdı.

Cartwright silahını gösterdi.

— Bunu hatırlar mısın? Bu alev tabancasını arabanın arka kanepesinde yıllardan beri saklardım. Hiç kullanmak lüzumunu duymamıştım. Hala yerinde duruyordu. Adam gönderip getirtmiştim.

Parmaklarını tabancanın düzgün yüzeyi üzerinde gezdirdi.

— İnsan bazen bağlandığı şeylerden kolay kolay ayrılamıyor, her halde.

Rita'nın siyah gözlerinden alevler fışkırıyordu.

— Kendini bununla mı koruyacaksın? Yapacağın sadece bu mu?

Cartwright kuru sesle :

— Şu anda karnım aç, dedi. Saat kaç oldu? Nasıl olsa bekleyeceğiz, bari karnımızı doyuralım.

Rita :

— Şimdi zamanı mı... diyecek oldu.

Fakat sözleri telepat tarafından kesildi.

— Bay Cartwright, Dünyadan gelen bir gemi inmek üzere.

Bir dakika.

Bütün gücünü toparlayıp durdu.

— Binbaşı Shaeffer geri kalan Birlik üyeleriyle beraber geliyor. Ve...

Birden sustu, sonra :

— Dahası da var, dedi. Derhal sizi görmek istiyor !

Cartwright :

— Güzel, dedi. Nerede ?

— Sizinle burada görüşecek. Şu anda rampadan çıkıyor.

Cartwright ceketinin cebini karıştırarak buruşmuş sigara paketini çıkardı.

Rita'ya ;

— Garip, dedi. Bu kadar ince planlarından sonra Wakeman'ın ölmesi garip.

— Wakeman için üzülmüyorum. Sadece burada duracağına bir şeyler yapmanı arzu ederdim.

— Hiç bir yere gidemem. Ayrıca, bildiklerimizin hepsini denedik. Eğer düşünecek olursan yapacak bir şeyimiz kalmadı, öldürmeye niyetli bir adama engel olmanın mümkün olup olmayacağı hakkında tereddüt ediyorum. Onu geciktirebilir, oyalayabilir, durumu güçleştirebilirim, ama eninde sonunda karşına çıkar.

Rita acı bir sesle :

— Korkmadığın zaman seni daha çok beğendiğimi sanıyorum, dedi. Hiç değilse cesaretini anlayabiliyorum.

— Bunu anlayamıyor musun ?

— Ölümden korkuyorsun. Şimdi insan değilsin... his denen şeyden yoksunsun. Belki de ölüsün. Ölmüş olsaydın daha iyi olacaktı.

— Kapının karşısında oturacağım, dedi.

Masanın kenarına ilişti, tabancayı parmaklarının arasında gevşek bir şekilde tutuyordu.

Telepata sordu.

— Pellig nasıl bir adam?

— Genç, zayıf, sarışın, özel bir karakteristiği yok.

— Ne çeşit bir silâh kullanıyor?

— Baş Parmak silâhı. Isı ışınları prensibi. Tabiî, başka bir silâhı olup olmadığım bilmiyoruz.

Cartwright, Rita'ya açıkladı.

— Pellig'i gördüğüm zaman tanımak istiyorum. Bu kapıdan girecek ikinci kişi o olabilir.

Kapıdan giren Binbaşı Shaeffer oldu.

— Bu adamı beraberimde getirdim, dedi. Onunla konuşmak isteyeceğinizi sanıyorum.

Esmer, iyi giyimli, otuz yağlarında, atletik vücutlu genç bir adam Shaeffer'in arkasında duruyordu.

Cartwright elini uzatıp genç adamın elini sıkarken Shaeffer tanıştırdı.

— Ted Benteley. Reese Verrick'in adamlarından,

Cartwright :

— Biraz erken geldiniz, dedi. Havuza gidebilir, barda bir iki kadeh bir şey içebilirsiniz. Katil neredeyse ortaya çıkar.

Benteley kısa bir kahkaha attı.

— Binbaşı Shaeffer yanılıyor. Artık Verrick'in yemini altında değilim. Onu terk ettim.

— Yemininizi bozdunuz mu?

— Evvelâ yemini bozan o oldu. Yanından çok acele ayrılmam gerekti. Doğruca Farben'den geliyorum. Bazı karışıklıklar oldu.

Shaeffer:

— Herb Moore'u öldürdü, dedi.

Benteley yine düzeltti.

— Öldürmüş sayılmam. Vücudunu öldürdüm.

Rita heyecanla nefesini tuttu.

— Nasıl oldu?

Benteley durumu açıkladı. Yarısına gelmişti ki Cartwright kısa bir soruyla konuşmasını kesti.

— Pellig nerede? Son aldığımız haber, buralarda bir yerde olduğunu söylüyordu. Her halde birkaç mil uzaklıkta bulunuyordu.

Benteley :

— Pellig'in vücudu uzayda dolaşıyor, dedi. Moore'un sizinle ilgisi yok, şimdi kendi derdine düştü. Sentetik vücutta kaldığını anlayınca. Ay'yı terkederek fezaya daldı.

— Acaba nereye doğru?

— Bilmiyorum.

Rita sabırsız bir tavırla :

— Önemli değil, dedi. Senin peşinde değil, önemli olan da bu. Belki de aklını oynatmıştır. Belki de vücudun kontrolünü kaybetmiştir.

Benteley :

— Mümkündür, dedi. Beklemediği bir olay, telepat güvenlik ağını henüz aşmıştı.

Moore'un Peter Wakeman'i nasıl öldürdüğünü anlattı.

Cartwrihgt :

— Bunu biliyoruz, dedi. Şu sentetik vücutun hızı nedir acaba?

Benteley :

— C-Plus’unki kadar, dedi. Moore’un buralardan uzaklaştığına memnun olmadınız mı?

Cartwright dudaklarını yaladı.

— Nereye gittiğini biliyorum.

Kısa mırıltılar oldu. Shaeffer :

— Tabii, dedi.

Aceleyle Cartwright’ın zihnini araştırdı.

— Hayatta kalmanın çaresine bakması gerekiyor. Benteley bu hususta çok yararlı bilgiler verdi. Kayıp parçaların çoğunu yerine oturtabilirim. Moore, hiç kuşku yok ki sahip olduğu bilgilerle Preston’u bulacaktır.

Benteley çok şaşırmıştı.

— Preston! Preston sağ mı?

Cartwright :

— Bu haber daha önce yapılan soruşturmayı açıklıyor, dedi. Verrick, gemiden yapılan yayını izlemiş olmalı.

Bitmek üzere olan sigarasını attı, yeni bir sigara yaktı.

— Wakeman durumu söylediği zaman üzerinde durmalıydım !

Shaeffer sordu.

— Ne yapabilirdiniz?

— Gemimiz Preston’un gemisine çok yakın. Mamafih, Moore bizim gemiyle ilgilenmeyecektir. Moore’un hareketlerini izleyebileceğimiz bir yol var mı?

Benteley:

— Zannedersem, dedi. Farben’de Pellig’i izlemek mümkün oluyordu. Frenkansını biliyorum.

Sonra aklına bir şey geldi.

— Harry Tate, Verrick’e yeminli.

Cartwright :

— Herkes Verrick’e yeminli görünüyor, dedi. Televizyonda beraber çalışabileceğimiz kimse yok mu?

— Tete’e baskı yapın. Eğer onu Verrick’ten ayırabilirseniz, sizinle iş birliği yapar. Eleanor Stevens’ın söylediğine göre işinin ehli bir adam.

Shaeffer, Benteley’in düşüncelerini yokladı.

— Sana çok şey anlatmış, dedi. Bizden ayrılıp Farben’e gittiğinden beri oldukça işe yaramış.

Cartwright, elindeki alev tabancasıyla oynadı, sonra yerde duran yarı boşaltılmış bavula attı.

— Evet, Pellig’in vücudunu izlemek isterim. Şimdi durumumuz iyi sayılır. Teşekkür ederim, Benteley. Demek ki durum değişti ve Pellig bir daha buraya dönemeyecek. Artık o hususta endişe etmemize lüzum kalmadı.

Rita, ısrarla Benteley’e bakıyordu.

— Yeminini bozmadın mı?, dedi. Kendini mücrim olarak saymıyormusun ?

Benteley, Rita’nın sert bakışlarını aynen karşıladı.

— Söylemiştim, dedi. Verrick yeminini bozdu. Beni kandırmakla yeminimi bozmama sebep oldu.

Huzursuz bir sessizlik oldu.

Cartwright :

— Eh, dedi. Açlığım halen devam ediyor. Bir şeyler atıştırırken gerisini anlatabilirsiniz.

Kapıya doğru yürüdü. Yorgun yüzünde rahatlamanın verdiği tatlı bir tebessüm vardı.

— Artık vaktimiz bol. İlk katilimin defteri kapandı. Bu bakımdan acele etmemiz için bir sebep yok.

14.

Yemeklerini yerken Benteley, hislerini kelimelerle açıkladı.

— Başka çarem olmadığı için Moore’u öldürdüm. Birkaç saniye sonra Pellig’i asistanlarından birine terkederek Farben’deki laboratuvarına dönecekti. Pellig, yoluna devam edecek ve sizinle beraber havaya uçacaktı, Moore'un bazı teknisyenleri ona böylesine bağlıdır.

Cartwright sordu.

—Pellig’in bana ne kadar yaklaşması gerekiyordu ?

— Vücut size üç milden daha az bir uzaklıktaydı. İki mil da ha yaklaşmış olsaydı, Verrick bilinen sistemin yöneticisi olacaktı.

— Benimle temas etmesi gerekmez miydi ?

— Tellerin bağlantısına bakmak için çok az vaktim vardı fakat beyninizin örneği elektrik devresine bağlanmıştı. Sonra bomba da vardı Kanuna göre elde taşınamayacak silahlar yasaktır. Bomba, son savaştan kalma Hidrojen bombası tipindeydi.

Rita sordu.

— Her şey Pellig’e mi dayanıyordu ?

— Sentetik bir vücut daha vardı. Yarı yarıya tamamlanmış vaziyetteydi. Farben’de kimse Birliğin böylesine fiyasko vereceğini tahmin etmemişti. Umduklarından fazlasını buldular, ama Moore devreden çıktı. İkinci vücut biç bir şekilde harekete geçirilemez, çünkü, onun son kademesini ancak Moore tamamlayabilirdi. İşin esasım kimseye söylememişti ve Verrick de bunu biliyor.

Rita :

— Moore, Preston’a ulaşırsa ne olacak?, diye sordu. Bu takdirde Moore yine ortaya çıkmış olacak.

Benteley :

— Preston meselesini bilmiyordum, dedi. Sentetik vücuttan ayrılamaması için Moore'un vücudunu tahrip ettim. Eğer Preston ona yardımcı olacaksa elini çabuk tutması gerekir. Sentetik uzayda fazla dayanmaz.

Cartwright sordu.

— Beni neden öldürmesini istemedin ?

— Sizi öldürüp öldürmemesiyle ilgili değildim. Sizi hiç düşünmüyordum.

Shaeffer :

— Söylediğin tamamen doğru değil, dedi. Sonuç olarak, düşünce zihnindeydi. Psikolojik olarak çözüldüğün zaman, otomatik olarak Verrick'in aleyhine döndün. Yarı istekli olarak stratejiyi engellemeye çalışan bir ajan oldun.

Benteley söylenenlere kulak asmıyordu.

— Daha işin başından beri yarı istekliydim. Hepsi bu işin içine karışmıştı. Verrick, Moore, Eleanor Stevens. Kabul salonuna adım atar atmaz Wakeman beni uyarmaya çalışmıştı. Elinden geleni yaptığını biliyorum. Kötülükten kaçmak için Direktörlüğe gelmiştim. Oysa, daha kötü bir duruma girmiştim. Verrick'in verdiği emirleri yerine getirmeye çalıştım. Fakat zaten çökmek üzere olan bir toplumda ne yapabilirsiniz ? Çökmüş kanunlara mı uyarsınız ? Kötü bir kanunu saymamak suç mu? Ya da kötülüğe kullanılan bir yemini bozmak suç mu ?

Cartwright düşünceli bir tavırla :

— Suçtur, dedi. Ama yapılacak en doğru hareket olabilir.

Shaeffer :

— Suçluların bulunduğu bir toplumda suçsuz insan hapsedilir, dedi.

— Toplum suçlulardan meydana gelmişse kararı kim verir? Toplumun hatalı davrandığını nasıl anlayabilirsiniz? Kanunlara uymamanın ne zaman doğru olacağını nasıl kestirebilirsiniz ?

Rita O’Neill sinirli sinirli :

— Sen biliyorsun ya, dedi.

Benteley Rita’ya cevap verdi.

— Yapıcı bir mekanizmanız var mı? Fevkalâde! Keşke benim de olsaydı. Herkesin de böyle bir mekanizması olmasını arzu ederdim. Çok işe yarardı. Bu sistemde, sistemin doğru yürütüldüğüne inanan milyarlarca insan var. Etrafımdaki herkese karşı mı olmalıyım? Hepsi kanunlara uyuyorlar.

Laura ile Al Davis’i düşünüyordu.

— Herkes mutlu, memnun! Herkesin iyi işi var, iyi yiyor, iyi yaşıyor ve rahat evlerde oturuyor. Eleanor Stevens benim hasta olduğumu söyledi. Aklî durumumun bozuk olduğunu nasıl anlayabilirim ?

Rita O’Neill :

— Kendine güvenmen gerekir, dedi.

— Herkesin kendisine güvenmesi gerekir. Kötülüğe karşı mümkün olduğu kadar dayandım, sonunda isyan ettim. Belki onlar haklı, ben haksızım. Verrick’in bana karşı yeminini bozduğunu düşünüyorum... serbest bırakıldığımı düşünüyorum. Fakat hatalı olabilirim.

Shaeffer :

— Eğer yanılıyorsan veya hatalıysan, yakalandığın yerde öldürülürsün, dedi.

— Biliyorum, fakat...

Benteley kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

— ... bir bakıma önemli değil. Hiç bir zaman yemini, bozmak için etmedim. Yeminimi tuttum, çünkü bozulmaması gerektiğini düşünüyordum. Fakat, ancak bu kadar ileri gidebilirim. Öyle bir noktaya geldim ki artık çalışamayacağımı düşündüm. Yakalanıp vurulacak bile olsam tahammül edemezdim.

Certwright :

— Yakalanıp vurulabilirsin, dedi. Verrick'in bombadan haberi olduğunu söyledin, değil mi?

— Evet.

— Bir koruyucu hiç bir zaman sınıflı bir elemanını ölüme göndermemelidir. Onları imha edeceğine korumalıdır. Hakim Waring bunu bilir sanıyorum. Yemin ettiğin zaman Verrick'in iktidardan düştüğünü bilmiyordun, değil mi ?

— Ben bilmiyordum, ama onlar biliyorlardı.

Cartwright elinin tersiyle uzamış sakallarını oğuşturdu.

— Belki haklı belki de haksızsın, fakat çok ilginç bir insansın, Benteley. Kuralları bozduğuna göre şimdi ne yapmak niyetindesin? Tekrar yemin eder misin?

— Hiç sanmıyorum.

— Neden ?

— Bir insan bir diğerinin esiri olmamalı.

— Öyle demek istemedim. Bir pozisyon yemini demek istedim.

Benteley yorgun bir tavırla başını salladı.

— Bilmiyorum. Çok yoruldum. Belki daha sonra.

Rita O'Neill konuştu.

— Amcamın grubuna dahil olmalısın. Amcama yemin etmelisin.

Hepsi Benteley'e bakıyordu. Benteley bir dakika kadar konuşmadı, sonra :

— Telepatlar pozisyon yemini ederler, değil mi?, diye sordu.

Shaeffer :

— Evet, diye cevap verdi. Peter Wakeman böyle yeminlere çok değer verirdi.

Cartwright, keskin bakışlı gözlerini Benteley’e dikerek :

— Eğer ilgilenirsen, dedi. Quizmaater olarak, bir pozisyon yemini ile seni kendime bağlamak isterim.

— Yetenek kartımı Verrick’ten hiç bir zaman geri alamam.

Cartwright :

— Şey..., dedi. Bu kolaylıkla halledilebilir.

Cebinden küçük bir paket çıkardı ve dikkatle açtıktan sonra içindekileri masanın üzerine döktü.

Bir düzine kadar yetenek kartı vardı.

Cartwright bu kartları karıştırdı, birini seçti, dikkatle inceledi. Sonra diğerlerini tekrar paket yapıp cebine koydu.

Elindeki kartı Benteley’e uzattı.

— İki dolar bu işi halleder, dedi. Sende kalabilir. Herkesin büyük oyunda bir şansı olmalıdır.

Benteley ağır hareketlerle ayağa kalktı. Cüzdanını çıkartıp içinden iki dolar çekerek masanın üzerine attı. Yetenek kartını cebine soktuktan sonra Cartwright’ı bekledi.

Cartwright :

— Yeminin nasıl ettirileceğini bilmediğimi bilirsiniz, dedi. Birisinin bana yardımcı olması gerekiyor.

Benteley :

— Ben biliyorum, dedi.

Sonra Rita O’Neill ve Shaeffer’in meraklı bakışları altında yeminini etti.

Yerine oturup kahve fincanını önüne çekti. Kahvesi soğumuş olmakla beraber aldırmadan yudumlamaya başladı, düşünceleri tamamen başka yerdeydi.

Rita O’Neill :

— Şimdi resmen bizimle berabersin, dedi.

Benteley sadece homurdanmakla yetindi.

Kadının kara gözleri istekle Benteley'e dikilmişti.

— Amcamın hayatını kurtardın. Bizim, hepimizin hayatını kurtardın. Pellig burada havaya uçsaydı bu balonu da Ay'ın yüzünden silerdi.

Shaeffer uyarıcı bir tavırla Rita'ya baktı.

— Onu rahat bırak !

Rita, Shaeffer'e aldırmadı. Benteley'e doğru uzandı.

— Hazır elindeyken Verrick'i de öldürebilirdin. O da oradaydı.

Benteley çatalını elinden bıraktı.

— İştahım yok, dedi.

Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı.

— Eğer bir sakıncası yoksa biraz dolaşmak istiyorum.

Uzun adımlarla yemek odasından çıktı ve koridora daldı. Resmî görevli memurlar şurada burada gruplanmışlar alçak sesle konuşuyorlardı. Benteley, gayesiz olarak dolaşmaya başladı.

Bir müddet sonra, Rita kapıda göründü. Kollarını göğsünün üstüne kavuşturup Benteley'e baktı.

— Özür dilerim.

— Ziyanı yok.

Rita, yarı aralık dudaklarından hızlı hızlı soluyarak Benteley'e yaklaştı.

— Öyle konuşmamalıydım. Bize fazlasıyla yardım ettin.

Titrek parmaklarını Benteley'in koluna dokundurdu.

— Teşekkür ederim.

Benteley bir adım uzaklaştı.

— Verrick’e olan yeminimi bozdum. Bu gerçeği kabul etmemiz lâzım. Fakat yapabildiğim bu kadar. Moore’u öldürdüm... çünkü ruhsuz bir adamdı.

Rita’nın siyah gözleri parıldadı.

— İçgüdün daha iyi düşünmene sebep olmalı. Verrick seni yakalarsa ne yapacağını, bilmiyor musun ?

— Ne zaman durmak gerektiğini bilmiyorsun. Amcana yeminle bağlandım. Bu kadar yetmez mi? Kağıt üzerinde bir kaçağım. Bir kanuna karşı geldim. Fakat kendimi suçlu bulmuyorum. Anladın mı ?

Rita da bir adım geriledi.

— Seni bir kaçak olarak ben de kabul etmiyorum.

Tereddütle ekledi.

— Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışacak mısın ?

— Cartwright’a mı ? Muhakkak ki hayır !

— Olayları kendisinin idare etmesi gerektiğini söyler misin? Wakeman buna izin vermiyordu. Kimsenin karışmaması gerekir, durumu kendisinin idare etmesi gereklidir.

— Hayatımda kimseye ne yapması gerektiği hakkında bir şey söylemedim. Yapmak istediğim tek şey...

Benteley öfkeyle omuz silkti.

— Bilmiyorum. Belki başka bir Al Davis olmak istiyorum. Evim ve iyi bir işim olsun istiyorum. Başkasının işine karışmam. Ama bu Allahın cezası sistemde değil. Kanunları sayacağım bir toplumda çalışmak istiyorum. Kanunlara karşı saygı duymak istiyorum. Çevremdeki insanlara saygı beslemek istiyorum.

Rita bir dakika kadar sustu, sonra :

— Amcama saygı duyuyorsun, dedi. Şimdi duymasan bile ilerde duyacaksın. Bana karşı saygın yok mu ?

— Olmaz olur mu !

— Ciddî mi söylüyorsun ?

Benteley çarpık bir tebessümle ;

— Tabiî. Gerçekte...

Holün öbür ucunda Binbaşı Shaeffer göründü, Benteley'e bakarak haykırdı.

— Benteley, kaç !

Benteley donmuş gibi kaldı. Sonra Rita'nin yanından ayrıldı.

— Amcanın yanına git.

Cebinden alev tabancasını çıkardı.

— Fakat neden...

Benteley birden döndü ve rampadan aşağıya doğru koşmaya başladı. Telepatlar ve Direktörlük yetkilileri şaşkınlıkla kenara kaçıyorlardı. Birinci kata ulaştı ve Balonun duvarına doğru koştu.

Çok geç kalmıştı.

Farley elbiseli, ince yapılı birisi yolunu kesti.

Eleanor Stevens, kırmızı saçları alev alev yanan, kesik kesik nefes alan genç kadın :

— Kaç buradan!, dedi.

Alışmamış olduğu elbisenin ağırlığı altında bir sandalyeye doğru yıkıldı.

— Ted, diye haykırdı. Onunla mücadele etmeye çalışma, yalnız kaç! Eğer seni yakalayacak olursa...

Benteley :

— Biliyorum, dedi. Beni öldürecek.

Balonun ana giriş kapısına yüksek hızlı bir Hill feza gemisi inmişti. Yolcular gemiden boşalıyordu; küçük bir grup balonun içine doğru uzanan rampayı tırmanıyordu.

Reese Verrick gelmişti.

15.

Leon Cartwright, Benteley'in yanında durdu.

— Bir müddet için gözden kaybol, dedi. Verrick'le konuşmak istiyorum.

Shaeffer acele emirler veriyordu. Birlikten bir grup asker peşlerinde Direktörlük resmi memurları olduğu halde aceleyle geldi.

Shaeffer, Cartwright'a :

— Kaçmaya değmez, dedi. Burada kalması daha doğru. Buradan ayrılamaz, Verrick de burada olduğunu biliyor. Olayları geliştiği gibi karşılamak daha doğru olur.

Benteley hayretle sordu.

— Verrick böyle elini kolunu sallayarak buraya girebilir mi ?

Cartwright :

— Tabiî, diye cevap verdi. Burası halka açık bir yer. Verrick de suikastçı değil, herkes gibi alelâde biri.

Shaeffer, Benteley'e sordu.

— Burada durmak istemez misin? Senin için belki... sıkıntılı olabilir, ama...

Benteley :

— Kalacağım, dedi.

Verrick ve yanındakiler ana kapıdan geçtiler. Feza elbiselerini çıkartarak tereddütle çevrelerine bakındılar.

Cartwright :

— Merhaba Verrick, dedi.

İki adam el sıkıştı.

Cartwright :

— İçeri gel, dedi. Yemek yiyorduk, sen de bir kahve içersin.

— Teşekkür ederim. Evet, bir kahve içerim.

Verrick, çökmüş görünmekle beraber çok sakindi. Sesi heyecansızdı. Cartwright'in peşinden yemek odasına doğru yürüdü.

— Pellig'in gittiğini biliyorsun, değil mi ?

Cartwright :

— Biliyorum, dedi. John Preston'un gemisine doğru gidiyor.

Verrick'in ve Cartwright'ın adamları onların peşinden gittiler. MacMillan robotları masayı temizlediler ve kahve fincanlarını getirdiler. Benteley, masanın öbür ucunda oturan Rita O'Neill'in yanına oturdu. Verrick'ten oldukça uzak sayılırdı. Verrick, onu görmekle beraber yüz ifadesinde en küçük bir değişme bile olmadı. Shaeffer, Birlik askerleri, Direktörlük yetkilileri masanın arka tarafından bir yere oturdular ve konuşmaları dikkatle izlemeye başladılar.

Verrick :

— Preston'un gemisini bulacağını sanıyorum, dedi. Farben'den ayrılırken tele-ekrannını inceledim ve halen otuz dokuz astronomik ünite uzaklıkta olduğunu tespit ettim. Teşekkür ederim.

Uzatılan bir fincan kahveyi alarak yudumladı. Rahatlamış görünüyordu.

— Bugün çok değişik olaylarla karşılaştım.

Cartwright :

— Moore, Preston'un evrakını eline geçirecek olursa ne yapacak ?, dedi. Onu benden daha iyi tanıyorsunuz.

— Söylemesi çok güç. Moore, daima yalnız başına hareket eden bir insandı. Bu işe sadece kendi yaran için girdi... Malzemeyi ben temin ettim, projeyi kendisi yürüttü. Çok parlak zekâlı bir adamdı.

— Ben de böyle düşünüyordum. Pellig projesini kendi başına yaptı, değil mi ?

— Tamamen onun fikriydi, iyi olduğunu bildiğim için, ne yapması gerektiğini söylememe lüzum yoktu.

Eleanor Stevens sessizce yemek odasına girmişti. Sinirli bir tavırla yumruklarını sıkarak ne yapacağını bilemeden durdu, sonra bir kenara çekildi ve iri iri açılmış gözlerini masadakilere dikti.

Verrick :

— Nereye gittiğini merak ediyordum, dedi.

Sonra saatine bir göz attı.

— Benden ancak birkaç dakika önce gelebildin.

Cartwright :

— Eğer Moore, aradığını bulursa geri dönecek mi?, diye sordu.

— Hiç sanmam, çünkü dönmesi için sebep yok.

— Peki, yemini ?

— Böyle şeylere hiç aldırmazdı. Bilgili genç adamların arasında moda haline gelmiş görünüyor. Ayrıca yeminlere eskisi kadar değer de vermiyor.

Benteley konuşmadan dinliyordu. Parmaklarının arasındaki alev tabancasının kabzası terden ıslanmış, kayganlaşmıştı. Kahvesi önünde soğumuş duruyordu. Rita O'Neill devamlı olarak sigara içiyordu.

Cartwright, Verrick'e :

— İkinci Suikast Kurulunu toparlayacak mısınız?, diye sordu.

— Bilmiyorum. Bir müddet erteleyeceğimi sanıyorum.

Verrick, parmak uçlarını birbirine dokundurarak beşli bir piramit yaptı. İri ellerini bir süre seyretti. Donuk bakışlarını yemek odasında dolaştırdı.

— Burasını hatırlamıyorum. Direktörlüğe ait bir yer, değil mi?

Shaeffer cevap verdi.

Önceden bazı şeyleri hazırlarız. Mars'ın dışında sizin için hazırladığımız istasyonu hatırlar mısınız? Robinson devrinde inşa edilmişti.

— Robinson'u hatırlıyorum. On yıl önceydi. Aradan bu kadar zaman geçti mi?

Rita O'Neill boğuk sesle :

— Buraya neden geldiniz?, diye sordu.

Verrick'in kalın kaşları çatıldı. Rita'yı tanımadığı belliydi.

Cartwright :

— Yeğenim, dedi.

Sonra Rita'yı Verrick'e tanıştırdı. Rita, gözlerini kahve fincanına dikti. Yumruklarını sıkmaktan ellerinin üstündeki kemikler bembeyaz olmuştu.

Verrick :

— Benteley'in size ne anlattığını bilmediğim kuşkusuz, dedi. Şu anda kurduğumuz düzenden haberiniz olmalı.

Cartwright :

— Benteley'in söylemediği şeyleri Shaeffer öğrendi, dedi.

— Şu halde açıklamak için söyleyeceğim şeyleri biliyorsunuz, öyle değil mi?

Cartwright, başını «evet» anlamında salladı.

— Evet biliyoruz.

— Herb Moore'la ilgili şeyleri söylemek niyetinde değilim. Beni ilgilendirdiği kadarıyla bu mesele bitmiş ve kapanmıştır.

Verrick cebinden iri bir alev tabancası çıkarıp peçetesinin üstüne koydu.

— Benteley'i burada, sizlerin arasında öldüremem. Onu öldürmeyi daha sonraya bırakıyorum.

Aklına bir şey gelmiş gibi durdu, sonra ekledi.

— Onu burada öldürmek zorunda değilim. Benimle beraber gelebilir, sonra yolda öldürebilirim.

Shaeffer ve Cartwright birbirlerine baktılar. Verrick'in kimseye aldırdığı yoktu. Gözlerini önündeki alev tabancasına dikmiş bakıyordu.

Cartwright :

— Bunun gerçekten de önemi yok, dedi. Ancak bir hususu aydınlatmamız gerekiyor. Benteley şu anda, bana yemin etmiş durumda. Bir görev almak üzere yemin etti.

Verrick :

— Yemin edemez, dedi. Bana olan yeminini bozdu. Bu bakımdan yemin etmek yetkisine sahip değil.

— Size ettiği yemini bozmuş olduğunu kabul etmiyorum.

Shaeffer, Verrick'e açıklamak zorunda kaldı.

— Onu aldattınız.

— Onu aldatmış olduğumu hatırlamıyorum. Üzerime düşen görevi yapmış olduğumu sanıyorum.

Shaeffer :

— Doğru değil, dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Verrick homurdanarak tabancasını aldı, sonra cebine soktu.

— Bu mesele hakkında tavsiye almalıyız, dedi. Hakim Waring'i buraya çağıralım.

Cartwright :

— Dogru, dedi. Böyle düşündüğünüz için memnun oldum. Hakimin buraya gelmesi için geçecek zaman süresinde burada kalmak ister misiniz ?

— Teşekkür ederim. Yorgunluktan ölecek hale gelmiştim. Dinlenmek ihtiyacındayım.

Etrafına bakındı.

— Burada dinlenebilirim.

⁂

Hakim Felix Waring çok yaşlı bir adamdı. Hemen hemen göbeğine kadar uzanan bembeyaz sakalı vardı. Sistem içinde en yüksek rütbeli hakimdi. Sırtındaki siyah elbise oldukça eskiydi. Başına eski model bir şapka geçirmişti. Kolunun altında siyah kaplı, kalın ciltli bir kitap vardı.

Cartwright'ı kısaca selâmlayarak :

— Sizi tanıyorum, dedi.

Sonra Verrick'i de selâmladı.

— Sizi de tanıyorum. Sizi ve milyon dolarınızı hatırlıyorum. Şu Pellig'iniz suya düştü, değil mi? Görünüşünden zaten hiç hoşlanmamıştım. Faydalı olmayacağını biliyordum. Vücudunda adele dahi yoktu.

Dünya saatine göre sabahtı ve hava aydınlıktı.

Hakim Waring'i getiren feza gemisinden MacMillan haber-makineleri, Hill yetkilileri ve Direktörlük memurları boşalıyordu. Televizyon teknisyenleri kendi gemileriyle gelmişlerdi; Balon'un rampasında kaynaşan büyük bir kalabalık vardı.

Büyük oyun salonu renkli elbiseler giymiş kadınlar ve erkeklerle doluydu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Benteley, bir kenara çekilmiş asık suratla salondakileri seyrediyordu.

Rita O'Neill, Benteley'in kulağına eğildi.

— Burası güzel, değil mi ?

Benteley başıyla onayladı.

İkisi beraber idman yapılan yere doğru yürüdüler. Rita, elbisesini çıkartarak kendisini gerili ağların üzerine attı. Ağla bağıntısı olan gravite

düşürücü makine otomatik olarak çalıştı ve Rita, ağın derinliklerine doğru gözden kayboldu. Biraz sonra nefes nefese tekrar göründü.

— Dinlenmek güzel şey, dedi,

Benteley :

— Burası dinlenmek için çok güzel, dedi.

Rita cevap vermemişti. Benteley, kadının derin bir uykuya daldığını gördü.

Cartwright, salonun bir köşesinde Harry Tate'le konuşuyordu. Harry, Cartwright'i başarısından ötürü tebrik ediyordu. Benteley, elleri cebinde ağların bulunduğu yerden ayrıldı ve Eleanor Stevens'la burun buruna geldi.

Eleanor kıskanç bir tavırla sordu.

— Kim bu kadın ?

— Cartwright'ın yeğeni.

— Onu uzun zamandan beri tanıyor muydun ?

— Yeni tanıştım.

— Güzel kadın. Benden yaşlı, değil mi ?

Eleanor'un yüzü mermer kadar hissizdi. Belli belirsiz gülümseyerek Benteley'e baktı.

— En azından otuz yaşlarında olmalı, dedi.

— Sanmam.

Eleanor omuz silkti.

— Önemli değil.

Birden arkasını dönüp uzaklaştı; Benteley, yorgun bir tavırla arkasından yürüdü.

Eleanor omuzunun üstünden :

— İçki ister misin ?, diye sordu. Burası çok sıcak. Gürültüden başıma ağrı girdi.

Benteley isteksiz tavırla :

— İçmem, dedi.

Eleanor, duvardaki tepsilerden birinden bir kadeh içki aldı.

Benteley :

— Sarhoş olmak istemiyorum, diye ekledi.

Eleanor, kadehin uzun sapı ile oynayarak yürüdü.

— Başlamak üzereler. Şu ihtiyar keçinin vereceği kararı dinleyecekler.

Benteley ilgisiz bir sesle :

— Biliyorum, dedi.

— Ortada neler döndüğünü bile bilmiyor. Toplantıda Verrick, ihtiyar bunağın gözlerine perdeyi çekti. Bu sefer de öyle yapacak. Moore'dan bir haber var mı ?

— Cartwright'ın kullanması için bir televizyon kurdular. Verrick'in aldırdığı yok ve hiç karışmadı.

— Televizyonda ne seyredecek ?

— Bilmiyorum. Bakmak lüzumunu duymadım.

Benteley birden durdu. Aralık kapıdan masayı, sandalyeleri gördü.

— Burası...

Eleanor:

— Karar verecekleri oda, dedi.

Sonra korkulu bir çığlık attı.

— Ted, ne olursun beni buradan götür!.

Reese Verrick, kapının ağzında görünmüştü.

Eleanor, eğlenen kalabalık arasına karışmaya çalışarak :

— Biliyor, dedi. Seni uyarmak için gelmiştim... unuttun mu? Ted, bunu biliyor.

Benteley :

— Çok yazık, dedi.

— Umursamıyor musun ?

— Özür dilerim. Reese Verrick'e bir şey yapamam. Eğer yapabilecek yetenekte olsaydım, muhakkak yapardım, kim bilir.

Eleanor, isterik bir sesle:

— Onu öldürebilirsin!, dedi. Silâhın var. İkimizi de öldürmesinden evvel onu sen öldürebilirsin!

Benteley :

— Hayır, dedi. Reese Verrick'i öldürmeyecceğim. Onu öldürmek söz konusu olamaz. Bekleyecek ve sonucun ne olacağını göreceğim. Her ne olursa olsun, Verrick'le bir işim kalmadı.

— Peki ... benimle ?

— Bombadan haberin vardı.

Eleanor ürperdi.

— Ne yapabilirdim ?

Acele adımlarla Benteley'in peşinden yürüdü.

— Ted, onlara engel olamazdım, biliyorsun.

— Beraber olduğumuz gece bliyordun. Beni kandırdığın zaman durumu bütün çıplaklığıyla biliyordun.

Eleanor, Benteley'in yolunu keserek :

— Evet, dedi. Doğru.

Yeşil gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

— Biliyordum. Fakat sana söylediklerimde tamamen samimiydim. Çok samimiydim, Ted.

Benteley, iğrenerek arkasını döndü.

Eleanor, Benteley'in koluna yapıştı.

— Beni dinle. Reese de biliyordu. Herkes biliyordu. Birisinin muhakkak o vücutta bulunması gerekliydi.

Tökezlenerek Benteley'in arkasından koştu.

— Cevap ver!

Sonra haykırdı.

— Cevap ver!

Beyaz sakallı adam öfkeyle Benteley'in yanından geçip odaya girerken Benteley durdu. Bu adam Hakim Waring'den başkası değildi. Hakim kolunun altındaki kalın kaplı kitabı masanın üstüne attı. Mendilini çıkartıp burnunu gürültüyle sildi, sonra masanın çevresindeki sandalyeleri teker teker dolaştı, nihayet masanın başındaki yerini aldı. Pencerenin önünde duran Verrick, hakimle kısaca konuştu. Hakimin peşinden odaya Cartwright girdi.

Toplantı başlamak üzereydi.

16.

Odada beş kişi vardı.

Hakim Waring, masanın başında, kanun kitaplarının ve teyplerin arasında oturuyordu. Leon Cartwright'la Reese Verrick karşılıklı oturmuşlardı. Benteley'le Shaeffer de karşılıklı oturuyorlardı. Masada bulunan son sandalye boştu.

Her iki tarafın adamları odaya alınmamışlardı.

Hakim Waring :

— Sigara içilmeyecek, dedi.

Sonra kuşkulu gözlerle Verrick'le Cartwright'ı süzdü.

— Konuşulanların teype alınması için hazırlık yapıldı mı?

Shaeffer ;

— Evet, diye cevap verdi.

Waring, Benteley'i işaret ederek :

— Adam bu mu ?, diye sordu.

Verrick, Benteley'e bir göz atarak:

— Evet, o adam için geldim. Fakat sadece o değil, dedi. Hepsi bana karşı ettikleri yeminleri bozuyorlar, itaatsiz oluyorlar ve bana ihanet ediyorlar. Muhakkak ki eski günlerde böyle şeyler olmazdı. Benteley Oiseau-Lyre tarafından terkedildi. Pozisyonu olmayan sınıflı bir adamdı ve Sekiz-Sekiz pozisyonu için Batavia'ya geldi. O zamanlar durumum iyi değildi. Ne olacağını bilmiyordum. Bazı adamlarımı serbest bırakmayı düşünüyordum. Böyle olmakla beraber onu yanıma aldım. Farben'de kendisine bir ev verdim.

Shaeffer, Cartwright'a seri bir göz attı. Verrick'in söyleyeceklerini çok daha önceden biliyordu.

— Her şey karma karışıktı, fakat Benteley’e istediğini verdim. Kendisini biokimyagerlerimin arasına kattım. Yanına bir kadın verdim, karnını doyurdum ve sorumluluğunu üzerime aldım.En büyük projeme onu da dahil ettim.

Verrick sesini biraz yükseltti.

— Kendi arzusu üzerine projede ona sorumluluk tanıdım. Politik seviyeye yükselmek istiyordu. Ona güvendim ve isteğini kabul ettim. Tam kritik bir noktada bana ihanet etti. Amirini öldürdü, işi bıraktı ve kaçtı. İşine devam etmekten korktuğu için yeminini bozdu. Kritik projem onun yüzünden yıkıldı. Buraya kadar Direktörlük gemilerinden biriyle geldi ve Quizmaster’a yemin etti.

Verrick sustu, konuşması bitmişti.

Benteley, söylenenleri şaşkınlıkla dinlemişti. Verrick’in söyledikleri doğru muydu? Waring merakla Benteley’e bakıyordu. Benteley’in bir şeyler söylemesini bekliyormuş gibi görünüyordu. Benteley omuz silkti, ne söyleyebilirdi? Durum tamamen kontrolundan çıkmıştı.

Cartwrigt :

— Benteley’in bu projede işi neydi?, diye sordu.

Verrick tereddüt etti.

— Diğer Sekiz-Sekiz’lerin yaptığı iş.

— Arada bir fark var mıydı?

Verrick bir dakika kadar cevap vermedi, sonra :

— Hatırladığım kadarıyla, hayır, dedi.

Shaeffer, Hakim Waring’e:

— Yalan söylüyor, dedi. Arada bir fark olduğunu biliyor. Verrick istemiyerek :

— Bir fark vardı, dedi. Benteley istediği pozisyonu almıştı. Projeyi son durumuna getirecekti. Kendisine tamamen güveniliyordu.

Hakim Waring :

— Bu son durum neydi?, diye sordu.

Cartwringht cevap verdi.

— Benteley’in ölümü.

Verrick, itiraz etmeden kağıtlarını inceledi.

Hakim Waring sordu :

— Doğru mu?

Verrick başıyla evetledi.

Hakim Waring yine sordu.

— Benteley de biliyor muydu?

— Önce bilmiyordu. İşe henüz alındığı için söylemek fırsatını bulamamıştık, öğrendiği zaman da bana ihanet etti.

Verrick iri eliyle kâğıtlarını kavradı.

— Projeyi imha etti. Hepsi beni yüzüstü bıraktı, hepsi beni terk etti.

Shaeffer merakla sordu.

— Başka kim ihanet etti?

— Eleanor Stevens, Herb Moore.

Shaeffer:

— Oh, dedi. Benteley’in öldürdüğü adamın Moore olduğunu sanıyordum.

Verrick, başıyla evetledi.

— Moore onun amiriydi. Projenin idaresi de onun elindeydi.

— Eğer Benteley, Moore öldürdüyse ve Moore size ihanet ettiyse...

Shaeffer sözünün burasında Hakim Waring’e döndü.

— ... Benteley, sadık bir köle gibi davranmış.

Verrick homurdandı.

— Moore bana daha sonra ihanet etti, Benteley'den sonra...

Konuşmasını birden kesti.

Shaeffer:

— Devam edin, dedi.

Verrick, ağdalı bir sesle:

— Benteley'in onu öldürmesinden sonra bana ihanet etti, diyebildi.

Hakim Waring:

— Anlayamadım, dedi. Nasıl şeymiş o?

Shaeffer kuru bir sesle:

— Projenin ne olduğunu Hakime söyleyin, dedi. Bu takdirde anlayacaktır.

Verrick önüne bakıyordu,

— Söyleyecek başka şeyim yok.

Ağır ağır ayağa kalktı:

— Moore'un ölümüyle ilgili ithamımı geri alıyorum.

Cartwright:

— Şu halde neye dayanıyorsunuz?, diye sordu.

— Benteley kaçtı ve işini bıraktı. Kendisine verdiğim işi bıraktı. Oysa işinin başında kalmalıydı.

Cartwright da ayağa kalktı.

— Söyleyecek başka bir şeyim yok. Benteley'e yemin ettirdim, çünkü, Verrick'in önce ihanet ettiği kanısına vardım. Benteley, haberi olmadan ölüme gönderilmişti. Bir koruyucu, sınıflı kölesini bilerek ölüme

gönderemez. Sınıflı köleyi ölüme gönderebilmesi için ondan yasalı bir muvaffakat almalıydı.

Hakim Waring'in beyaz sakalı kalkıp inmeye başladı.

— Sınıflı kölenin kabul etmesi gerekir. Bir koruyucu, sınıflı kölesini ancak yeminini bozduğu takdirde öldürebilir. Yemin bozulduğu takdirde, yemini bozan köle koruyucusunun topraklarında kalır.

Kanun kitaplarını topladı.

— Eğer koruyucu verdiği sözü önce bozmuşsa, yeminli kölenin işi bırakıp ayrılmaya hakkı vardır. Bunun aksi olmuşsa, yeminli kölenin cezası ölümdür.

Cartwright kapıya doğru yürüdü. Peşinden ellerini ceplerine sokmuş olan Verrick yürüdü.

Cartwright:

— Bu takdirde kararınızı bekleyeceğiz, dedi.

⁂

Karar geldiği zaman Benteley; Rita O'Neill'in yanındaydı.

Shaeffer:

— Hakim kararını vermeden önce zihnini süzdüm, dedi. Nihayet bir karara vardı.

Gece olmuştu. Benteley'le Rita, büyük salondaki küçük barda oturuyorlardı.

Benteley:

— Evet, dedi. Karar nedir?

— Senin lehine, birkaç dakika sonra kararını ilân edecek. Cartwright hemen sana haber vermemi istedi.

— Şu halde Verrick'in üzerimde hiç bir hakkı yok. Serbestim demektir.

Shaeffer:

— Evet, dedi. Tebrikler.

Shaeffer bunu söyledikten sonra masadan kalktı ve kapıda kayboldu.

Rita, elini Benteley'in koluna koydu.

— Tanrıya şükür !

— Evet, artık serbestim.

— Bunu kutlamalıyız.

— Evet, artık istediğim yerdeyim.

Benteley içkisini yudumlayarak devam etti.

— Direktörlük hesabına çalışıyorum. Quizmaster'a yemin ettim. O gün de Batavia'ya bunun için gelmiştim.

Gözlerini kadehine dikerek sustu.

Rita sordu :

— Ne düşünüyorsun ?

— Durumun pek farklı olmadığını.

— Tatmin olmadın, değil mi? Neden?

— Aslında hiç bir şey yapmış değilim. Kabahati Hill'de buluyordum, ama Wakeman haklıymış. Sadece Hill değil... bütün sosyete kabahatli, Hill'den kurtulmanın ne bana ne de başkasına bir yararı dokunmayacaktır.

Öfkeyle kadehini önünden itti.

— Burnumu bu işlere sokmayabilirdim. Bir şeyler yapılmalı. Zayıf şeyler tamamen yıkılmalı. Zaten kokmuş, çürümüş... yüzüstü kapaklanmaya hazır. Onun yerine başka bir şeyin kurulması gerekir. Yıkmak yeterli sayılmaz. Yeni kuruluşa yardım etmeliyim. Toplumun düzenini değiştirebilecek bir şeyler yapmalıyım.

— Belki yapabilirsin.

Benteley, geleceğini gözlerinin önünden geçirdi.

— Nasıl? Bu şans bana ner’den gelecek? Hâlâ bir köleyim. Hâlâ yeminliyim.

— Gençsin. İkimiz de genciz. Plan kurmak için Önümüzde uzun yıllar var.

Rita kadehini kaldırdı.

— Evrenin düzenini değiştirmek üzere planlar kurmak için çok vaktimiz var.

Benteley gülümsedi.

— Pekâlâ. Bu sözüne kadeh kaldırıyorum.

Kadehini kaldırıp Rita’nin kadehiyle tokuşturdu.

— Verrick hâlâ buralarda, içmek için onun buradan gitmesini beklemeliyim.

— Eğer seni öldürse, ona ne yaparlar ?

— Hemen vururlar.

— Eğer amcamı öldürürse ne yaparlar ?

— Yetenek kartını alırlar, hiç bir zaman Quizmaster olamaz.

Rita sakin sesle :

— Nasıl olsa Quizmaster olmayacak, dedi.

Benteley ilgiyle doğruldu.

— Ne düşünüyorsun ?

— Eli boş döneceğine inanmıyorum. Bu noktaya kadar gelmişken duramaz. Henüz bitmedi, Ted. Birisini öldürmesi lâzım.

Benteley cevap vermek üzereyken masanın üzerine zayıf bir gölge düştü. Benteley, bir eli cebindeki alev tabancasının üzerinde olduğu halde başını kaldırıp baktı.

Eleanor Stevens :

— Merhaba, dedi. Oturabilir miyim ?

Eleanor, sessizce sandalyelerden birine ilişti. Yeşil gözlerini Benteey'e dikti, sonra Rita'ya baktı.

Rita :

— Kimsiniz?, diye sordu.

Eleanor, sigarasını mumun alevinde yakarken cevap verdi.

— Sadece bir isim. Artık kişiliğim yok, öyle değil mi, Ted !

Benteley :

— Yanımızdan gitsen iyi olacak, dedi. Verrick, seni bizim yanımızda görmek istemez.

— Buraya geldiğimden beri Verrick'i görmedim. Sadece uzaktan şöyle bir gördüm. Belki de ondan ayrılacağım. Herkesin yaptığı gibi onu bırakacağım.

Benteley :

— Dikkatli olmalısın, dedi.

— Dikkatli olmak mı? Neden?

Eleanor sigarasının dumanını üfledi.

— Söylediklerinizi duydum. Çok haklısınız.

Bakışlarını Rita'dan ayırmıyordu.

— Verrick karar vermeye çalışıyor. Seni istiyor, Ted, fakat seni alamazsa Cartwright da karar kılacak. Karar vermek üzere odasına çekilmişti. Evvelce, onun yerine kararları Moore verirdi. Nasıl hareket ederse etsin kaybetmiş durumda.

Benteley bıkkın bir tavırla :

— Doğru, dedi. Ne yaparsa yapsın kaybetmiş durumda.

Eleanor :

— Benim de bazı düşüncelerim var, dedi.

Benteley birden :

— Dikkat!, diye haykırdı.

Eleanor harekete geçmişti bile. Alüminyum şamdanı kaptığı gibi mumu Rita'nın yüzüne bastırmıştı.

Benteley, şamdanı Eleanor'un elinden düşürdü. Eleanor, kedi çevikliğiyle masanın etrafını dolaştı. Rita, ellerini yüzüne kapamıştı. Siyah saçlarını ve yüzünü hafif bir duman kaplamıştı. Eleanor, Rita'nın ellerini çekti. Parmaklarının arasında parlayan bir eşarp iğnesini Rita'nın gözüne doğru salladı. Benteley, Eleanor'u savurup attı. Eleanor, yeşil gözlerinden ateş püskürerek döndü ve salonun karanlık köşesine doğru koştu.

Benteley, hemen Rita O'Neille döndü.

Rita dişlerinin arasından :

— Bir şeyim yok, dedi. Teşekkür ederim. Mum söndü ve gözüme iğneyi batıramadı. Onu yakalamaya çalışsan iyi olur.

Etraflarında oturanlar yerlerinden kalkıp onların yanına koştular. Eleanor, bardan çıkmış koridorda kaybolmuştu.

İlk yadım robatlarından biri hemen masaya geldi. Benteley'in yardımıyla kalabalığı yardı.

Rita, ellerini yüzünden çekmemişti. Kollarını masaya dayamış duruyordu.

— Nereye gittiğini biliyorsun, dedi. Onu durdurmaya çalış. Ona ne yapacağını tahmin edersin.

Benteley koşarak koridora çıktı. Koridor bomboştu. Merdivenlere doğru atıldı. Biraz sonra zemin kata inmişti. Koridorun öbür ucunda yeşil ve kırmızı karışımı bir renk görünce oraya doğru koştu. Köşeyi döndü ve donmuş gibi kaldı.

Eleanor, Verrick'in karşısında duruyordu.

— Beni dinle, anlamıyor musun? Bir tek kurtuluş yolu bu. Reese, Tanrı aşkına sözüme inan. Beni de götür! Özür dilerim. Bir daha yapmam. Seni terk ettim, ama bir daha senden ayrılmam. Sana bunu getiriyorum, öyle değil mi?

Verrick, Benteley’i gördü. Hafifçe gülümsedi ve Eleanor’un bileğini yakaladı.

— Yine birleştik. Üçümüz yine birleştik.

Benteley :

— Yanılıyorsun, dedi. Sana ihanet etmek istemedi. Size bağlı.

Verrcik :

— Hiç sanmıyorum, dedi. Bu kadın hiç bir şeye değmez. İsyankâr, çocuk ruhludur, hiç bir işe yaramaz.

—. Şu halde onu bırak.

Verrick :

— Hayır, dedi. Onu bırakmayacağım.

Eleanor tiz bir sesle yalvardı.

— Reese! Ne söylediklerini sana anlattım! Nasıl yapabileceğini de söyledim. Anlamıyor musun? Şimdi yapabilirsin. Buna imkân hazırladım. Beni de götür, lütfen, beni de yanına al !

Verrick :

— Evet, dedi. Yapabilirim. Buna daha önce hesaplayıp karar vermiştim,

Benteley birden harekete geçti, fakat yeteri kadar seri değildi.

Eleanor:

— Ted!, diye haykırdı. Kurtar beni!

Verrick, Eleanor’u tüy gibi havaya kaldırdı ve üç adımda ikmal kapısına ulaştı. Şeffaf balonun ötesinde Ay’ın yüzü buz gibi soğuk görünüyordu. Verrick, haykırarak çırpınan kadını ikmal kapısından Ay’ın yüzüne savurdu.

Eleanor, kollarını sallayarak Ay’ın yüzeyine doğru uçtu. Nefesi, ağzında ve burnunda beyaz bir şerit gibi kalmıştı. Gözleri yerinden uğrayarak ellerini Benteley’e doğru uzattı. Sonra, göğüs kafesi ve karın boşluğu tok bir sesle patladı. Benteley, donmuş gibi bakakaldı. Eleanor ölmüştü.

Benteley, uyuşuk hareketlerle tabancasını çıkardı. Koridorda koşuşanlar vardı. Balonun her yerinden alarm sesleri geliyordu.

Verrick, hissiz bir tavırla duruyordu.

Shaeffer, Benteley’in koluna vurarak tabancasını düşürdü.

— Faydası yok.. öldü!, diye bağırdı,

Benteley :

— Evet, biliyorum, dedi.

Shaeffer tabancayı yerden almak üzere eğildi.

— Bu bende kalsın.

Benteley :

— Bu cinayet yanına kâr mı kalacak?, dedi.

— Kanunî, Eleanor sınıflı değildi.

Benteley oradan uzaklaştı, Eleanor’un hali, Rita’nın yanık yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sarsak adımlarla yürüyerek rampayı tırmandı. Arkasından gelen ağır adım seslerini duydu. Verrick peşinden geliyodu.

Verrick :

— Bir dakika, Benteley, dedi. Ben de seninle geliyorum. Cartwright’la görüşmek istediğim bir iş var. Yapacağım teklifle ilgileneceğini sanıyorum.

⁂

Verrick, Hakim Waring'in oturmasını bekledi. Karşısında oturan Cartwright’ın rengi bembeyazdı. Geçirdiği sarsıntıdan henüz kurtulamamış gibi görünüyordu.

Verrick sordu.

— Yeğeniniz nasıl ?

— İyileşecek. Benteley'e teşekkür borçluyuz.

— Evet, Benteley'in gerektiği takdirde harekete geçebilecek yetenekte olduğuna inanıyorum. Eleanor, Rita'nın yüzüne saldırdı, değil mi?

— Plastik ameliyatla düzelecek. Gözlerinde bir şey yok. Saçları ve yüz derisi yanmış. Eleanor, onun gözlerine saldırmış.

Benteley, gözlerini Verrick'ten ayıramıyordu. Reese Verrick çok sakin görünüyordu.

Cartwright :

— Ne istiyorsunuz?, diye sordu.

Sonra Hakim Waring'e döndü.

— Ne olduğunu bilmiyorum.

Hakim Waring de başını salladı.

— Ben de bilmiyorum. Ne var, Reese? Kafandan neler geçiyor?

Verrick :

— Burada bulunmanızı istedim, dedi. Çünkü Cartwright'a bir teklifim olacak. Sizin de dinlemenizi ve kanunsuz olmadığının herkes tarafından anlaşılmasını istiyorum.

Büyük alev tabancasını çıkartıp önüne koydu.

— Ölü bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum. Beni öldüremezsin, Leon. Katil olmadığıma göre beni öldürecek olursan cinayet işlemiş olursun. Burada bir misafir olarak bulunuyorum.

Cartwright, bakışlarını Verrick'ten ayırmadan :

— Bağımızın üstünde yerin var, dedi.

— Buraya Benteley! öldürmek için gelmiştim, fakat öldüremiyorum. Her yönden bir çıkmaza girmiş bulunuyorum. Siz beni öldüremezsiniz, ben Benteley'i öldüremem ve sizi de öldüremem.

Kimse konuşmadı.

Verrick, düşünceli bir tavırla :

— Ya da öldürebilirim, dedi.

Tabancasına baktı.

— Belki de öldürürüm.

Hakim Waring tiksintiyle konuştu.

— Hayatının sonuna kadar M-Game'den uzak kalırsın ki bu da aptallık olur. Cartwright'ı öldürmekle ne kazanırsın?

— Tatmin olurum, zevk alırım.

— Yetenek kartını kaybetmen zevkli mi olacak ?

— Hayır, fakat üç Hill'im var, benim için yeterli olur.

Cartwright yerinden kımıldamadı. Başını hafifçe sallayarak Verrick'in söylediklerini onaylıyordu.

— Hiç olmazsa bu meseleden canlı kurtulursun. Bu takdirde benden daha ileri olacaksın, öyle değil mi ?

Verrick :

— Evet, dedi. Ben Quizmaster olamayacaktım, ama siz de olamayacaktınız. Lotariyi yine döndürmeleri gerekecekti.

Shaeffer odaya girdi. Hakim Waring'e bir göz attıktan sonra yerine oturdu.

Cartwright'a :

— Leon, dedi. Blöf yapıyor. Bu fikri, ölmeden önce ona veren Eleanor. Seni öldürmeye niyeti yok, sadece göz dağı vermek istiyor.

Cartwright :

— Biliyorum, dedi. Bana bir tercih hakkı tanıyacak. Ya ölüm ya da teklifin kabulü. Teklifin nedir, Reese ?

Verrick elini cebine atarak yetenek kartını çıkardı.

— Değiştirme, dedi. Senin kartına karşılık benim kartım.

— Bu takdirde Quizmaster olursun.

— Sen de sağ kalırsın. Çıkmazdan kurtulmuş oluruz.

— O zaman Benteley’e de sahip olacaksın.

— Doğru.

Cartwright, Shaeffer’e döndü.

— Kabul etmezsem beni öldürecek mi ?

Shaeffer uzun süre sessiz kaldı. Sonra :

— Evet, dedi. Seni öldürecek. Benteley’i geri almadan veya seni öldürmeden buradan gitmeyecek. Kartını değişmezsen, seni öldürüp kartını geri verecek. Eğer kabul edersen, Benteley’i almış olacak. Her iki halde de ikinizden birini alacak. İkinizi birden ortadan kaldırmasına imkân olmadığını biliyor.

Cartwright ilgiyle sordu.

— Hangisini tercih ediyor ?

— Benteley’i almayı tercih ediyor. Seni takdir bile ediyor, sana karşı saygısı var. Benteley’i yine kontrolü altına alması şart.

Cartwright, elini cebine atarak yetenek kartlarının küçük paketlerini araştırdı. Paketi açtıktan sonra kartları teker teker inceledi.

Hakim Waring’e:

— Bu kanuni mi?, diye sordu.

Waring asık suratla :

— Değiştirebilirsin, dedi. Kartlar nasıl olsa satılabiliyor hem de satın alınabiliyor.

Benteley yerinden doğruldu.

— Gerçekten de...

Hakim Waring sert sesle :

— Yerine otur, dedi. Bu konuşmaya karışmak hakkına sahip değilsin.

Cartwright aradığı kartı bulup kâğıtlarıyla karşılaştırdı, sonra önüne koydu.

— İşte benim kartım.

Verrick şaşkınlıkla sordu.

— Değiştirmeye razı mısın ?

— Evet.

— Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Kanunen resmî durumundan vazgeçiyorsun. Kartınla beraber bütün haklarını kaybediyorsun.

Cartwright :

— Biliyorum, dedi. Kanunlara saygım vardır.

Verrick, Benteley'e döndü. İki adam konuşmadan birbirlerini süzdüler.

Sonra Verrick :

— Tamam, anlaktık, diye mırıldandı.

Benteley boğuk sesle :

— Bir dakika, dedi. Allah aşkına, Cartwright, bana ne yapacağını bilmiyor musun ?

Cartwright, Benteley'e aldırmadan kartları muntazam bir paket yapıp ceketinin cebine yerleştirdi.

Kuru bir sesle Verrick'e :

— Haydi, dedi. Şu işi çabuk bitirelim, aşağı inip Ritayı kontrol edeceğim.

Verrick :

— Tamam, dedi. Şimdi Quizmaster benim.

Uzanıp Cartwright'ın yetenek kartını aldı.

Cartwright elini cebinden çıkardı. Küçük, antika alev tabancasıyla Reese Verrick'i tam kalbinden vurdu. Verrick, kart hâlâ elinde olduğu halde ileri doğru abandı ve ağzı açık, gözlerinde şaşkın bir bakış, yere yuvarlandı.

Cartwright, Hakim Waring'e :

— Kanunî mi?, diye sordu.

İhtiyar Hakim takdirle :

— Evet, dedi. Tamamen kanunî. Fakat şu kart paketini kaybetmiş oldun.

— Biliyorum.

Kartlarını sardığı paketi Hakime uzattı.

— Burasını sevdim. Hayatımda ilk olarak modern bir yerde bulunuyorum. Rahatıma bakıp güneşlenmek ve dinlenmek istiyorum. Yaşlıyım ve çok yorgunum.

Benteley, sandalyesine çöktü.

— Öldü, dedi. Artık her şey bitti.

Cartwright :

— Evet, dedi. Her şey bitti.

Ayağa kalktı.

— Şimdi aşağı inip Rita'yı ziyaret edebiliriz.

17.

Cartwright'la Benteley, revire girdikleri zaman Rita ayaktaydı

Gırtlaktan gelme sesiyle :

— Ne oldu?, diye sordu.

Benteley :

— Verrick öldü, dedi.

Cartwright :

— Doğru, dedi. Verrick'in ölümüyle her şey bitti.

Yeğeninin yanına gitti ve sargılı yüzünü öptü.

— Saçlarının bir kısmı yanmış.

— Nasılsa uzar. Sahi öldü mü? Onu öldürüp hayatını mı kazandın ?

— Hayatta kaldım, ama yetenek kartımı kaybettim. Artık Quizmaster yok. Lotarinin tekrar dönmesi gerekiyor. Hazırlık bir kaç gün sürer.

Cartwright, cebinden çıkardığı not defterinden bir şey karaladı, sonra :

— Verrick'ten kurtulduk, ama Moore'u düşünmemiz lâzım, dedi. Gemi henüz inmedi ve Pellig, Flame Disc'in yakınlarında bir yerde.

Bir anlık tereddütten sonra devam etti.

— Gerçekte, tele-operatörü Moore'un Preston'un gemisine ulaştığını ve gemiye girdiğini bildirdi.

Huzursuz bir sessizlik oldu.

Rita sordu.

— Gemimizi imha edebilir mi ?

Benteley :

— Kolaylıkla, dedi. Bu arada Flame Disc'in bir kısmına da zarar verebilir.

Rita umut dolu bir sesle :

— Belki Preston bir şeyler yapabilir, dedi,

Benteley :

— Bu işin bir kısmı yeni gelecek olan Quizmaster'in elinde, dedi. Bir işçi grubu gönderip Moore'u yakalamalı. Bir bakıma onu imha edebiliriz, çünkü vücutta patlayıcı madde var.

Cartwright :

— Preston'a ulaştıysa imha edemeyiz, dedi.

— Gelecek Quizmaster'a bu meseleyi anlatmalıyız. Moore, bütün sistemin başına belâ, kesilebilir.

— Kolaylıkla.

— Gelecek Quizmaster'in bunu dikkate alacağını sanıyor musun ?

Cartwright :

— Zannederim, dedi. Gelecek Quizmaster sen olacağına göre, tabiî sana verdiğim kart hâlâ yanındaysa.

Kart Benteley'in yanındaydı. Duyduklarına inanmayarak kartı çıkardı ve inceledi. Titreyen parmaklarının arasından kayan kartı hemen yakaladı.

— Buna inanmamı mı istiyorsunuz ?

— Hayır, yirmi dört saat sonra inanırsın.

Benteley kartın arkasını çevirdi. Bu kartın da diğer kartlardan bir farkı yoktu.

— Bunu nerden buldunuz?, diye sordu.

— Kartı satın aldığım günkü kurla değeri beş dolardı. Sahibinin ismini unuttum.

— Bunu hep yanınızda mı taşıyorsunuz ?

— Bu kart gibi daha başka kartları da taşıyordum. Bu kartı sana vermekle kaydetmiş oldum, ama her şeyin kanunî olmasını arzu ediyordum.

— Kendimi toparlamam için bana zaman tanıyın. Sahi bu kart değerli mi?

— Evet. Sakın kaybetme.

— Şu halde bir sistem kurdunuz. Herkesin aradığı şeyi siz buldunuz. Zaten bu sebeple Quizmaster oldunuz.

Cartwright :

— Hayır, dedi. Lotarinin dönüşünü kontrol edemem. Bir formül de hazırlamadım.

— Fakat elinizde bu kart var ve ne olacağını biliyorsunuz !

— Yaptığımız Lotarinin dönüşlerini hesaplamak oldu. Her dokuz dönüşte hangi numaranın geleceğini tahminle hesapladım. Kendi kartın üzerinde uygulamış olsaydım, kuşku uyandırabilirdi. Bu bakımdan satın aldığım kartlar üzerine uygulamaya çalıştım.

Benteley :

— Bu işin üzerinde ne zamandan beri çalışıyordunuz?, diye sordu.

— Henüz gençtim. Herkes gibi lotarinin dönüşü değiştirmek çabasındaydım. Bütün konstrüksüyon kağıtlarını inceledim. Heisenberg'in Prensipleri, her şey değişikliğe ve tahminlere dayanıyordu. Elektronik aletlerin tamircisi olarak işe giriştim. Otuz yaşlarındayken Lotarinin dönüşünü değiştiremeyeceğimi anladım. Kimse de değiştiremezdi. Uzun müddet Lotarinin bulunduğu Cenova da kaldım. Lotarinin dönüşü insanların bulamayacağı bir sistemle oluyordu.

— Şu halde yeni kurallar bularak, bu kurallara göre oynamaya başladınız.

Sonra düşünceli bir tavırla ekledi:

— Hayır, hileli oyun oynamakta mana yok. Kazanamayacağınız kurallarla oynadığınızı anlayınca ne yaptınız ?

Cartwright :

— M-Game, kazanılamayacak bir oyun. Bu kanıya varınca Preston Derneğine katıldım.

— Neden ?

— Çünkü Preston da aynı düşüncedeydi.

— Demek oluyor ki Quizmaster olduğunuz haberini almadan Quizmaster olacağınızı biliyordunuz.

— Haftalar öncesinden biliyordum. Son defa Lotarinin tamiri için çağrıldığım zaman bunu ayarlamıştım. Bütün kontrol elimdeydi. Makineyi her tamir edişimde kendimden bir şeyler katmıştım. Şu dakikada artık istediği gibi dönemez.

Peki, artık Quizmaater olamayacağınıza göre, ne yapacaksınız ?

— Daha önce söylemiştim, artık emekliye ayrılacağım. Rita'yla beraber uzun süre çalıştık ve tatil yapmak imkânı bulamadık. Artık öğretici kitaplar çıkaracağım.

— Nasıl ?

— Elektronik makinelerin tamiri hakkında kitaplar. Benim tecrübem elektronik makinelerin tamiri üzerine.

Rita :

— Yaklaşık olarak yirmi dört saatin var, dedi, Quizmaster'sin. Amcamın birkaç gün önce bulunduğu yerde bulunacaksın. Sana haber vermelerini bekleyeceksin. Dernek binasının çatısına inen kopterlerin sesini duyduğumuz zaman oldukça heyecanlanmıştık. Hele Binbaşı Shaeffer koltuğunun altına sıkıştırdığı çantasıyla yanımıza gelince nenemizin sonu yoktu.

Cartwright:

— Shaeffer biliyor, dedi. Kartı sana vermeden önce beraber çalışmıştık.

— Şu halde Birlik Lotarinin dönüşünü kabulleniyor, ha?

Cartwright sakin sesle cevap verdi.

— Birlik sana gerekli saygıyı gösterecek. Büyük bir iş olacak. Olaylar değişik olarak meydana geliyor. Yıldızlar koncalar gibi açılıyor. Bütün sistem değişecek...

Rita, Benteley'e sordu,

— İdare edebileceğini sanıyor musun?

Benteley düşünceli bir tavırla:

— Zannederim, dedi. Değişiklik yapabileceğim bir yerde olmayı arzu ediyordum.

Birden kahkahayı bastı.

— Muhtemelen kendi kendisi üzerine yemin etmiş olan tek kişi benim. Hem koruyucu hem de köleyim.

Cartwright:

— Doğru, dedi. Hem kendini koruyacak hem de işi yöneteceksin. Kendi vicdanından başka kimseye hesap vermeyeceksin. Doğru mu söyledim?

Binbaşı Shaeffer aceleyle odaya daldı.

— Tarih teyplerine göre, doğru söyledin, dedi. Bazı bilgilerim var. Moore hakkında son bir rapor verildi.

Cartwright şaşkınlıkla:

— Son bir rapor mu?, diye sordu.

— Moore'un gemiye girişine kadar izlenmiş olduğunu biliyorsunuz. Pellig'in vücudu gemiye girdi, Preston'la konuştu ve Preston'u hayatta tutan makineleri kontrola başladı. Tam bu sırada görüntü kesildi.

— Görüntü kesildi mi? Nasıl?

— Teknisyenlere göre vücut kendi kendisini patlattı. Moore, gemi, John Preston ve makineleri kül haline geldi. Direkt bir görüntü astronomlar tarafından tespit edilmiş.

Benteley:

— Acaba bombanın kendi kendisine patlamasına sebep nedir?, dedi. Durum zaten çok kritikti.

Shaeffer omuz silkti.

— Tele’de Moore’un göğsünü açtığı ve bombayı kısa devre yaptırdığı açıkça görülmüş. Neden olduğunu öğrenmek ilginç olacak. Bir ekip gönderip durumu etraflıca öğrensek çok iyi olacak. Olayın gelişmesini öğrenmeden gözüme rahat uyku girmeyecek.

Benteley içtenlikle:

— Ben de aynı fikirdeyim, dedi.

Cartwright, siyah kaplı not defterini çıkartıp kontrol etti, sonra yine cebine koydu.

— Eh, bu da oldu, dedi. Kalıntıları sonradan toplayabiliriz. Şu anda düşünülecek başka şeyler var.

Cep saatine baktı,

— Geminin biraz sonra inmesi gerekiyor. Eğer bir aksilik olmadıysa Groves gemisini Flame Disc’e indirmiş olacak.

⁂

Disc büyüktü. Fren jetleri, gittikçe artan graviteye dayanabilmek için çığlıklar atarak son güçlerini harcıyordu. Bir gösterge patladı ve gövdenin bir yerinden besleme borusu koptu.

Konklin:

— Dağılmak üzereyiz, dedi.

Groves uzanarak tepedeki ampulü gevşetti. Kontrol odası karanlığa gömüldü.

Konklin:

— Ne oluyoruz?, diye sordu.

Sonra anladı.

Görüş ekranında hafif bir ışık vardı. Soluk ışık ekrandan kontrol odasına aksediyor ve donuk bir renkle parlıyordu. Ne yıldızlar ne de uzayın karanlığı görünüyordu. Gezegenin kendi ışığı her tarafı aydınlatıyordu. Flame Disc tam altlarında görünüyordu ve uzun yolculuk sona ermişti.

Konklin:

— Tüyler ürpertici, diye mırıldandı.

— Preston'un da gördüğü buydu.

— Nedir? Bir çeşit yosun mu?

— Burada yosun olamaz. Muhtemelen radyoaktif madenlerdir.

Konklin sordu:

— Preston nerede? Gemisinin bize yol göstereceğini sanıyordum.

Groves tereddüt etti, sonra isteksiz bir tavırla cevap verdi.

— Aletlerim üç saat kadar önce büyük bir patlama kaydetti. Muhemelen bizden on bin mil uzaktaydı. Patlamadan sonra Preston'un gemisi gravite göstergelerinden kayboldu. Tabiî, Flame Disc bu kadar yakın olduğuna göre...

Jereti nefes nefese kontrol odasına girdi. Ekranı görünce durdu.

— Tanrım, nihayet gelebildik!, diye haykırdı.

Konklin:

— Yeni vatanımız, dedi. Büyük, değil mi?

— Bu garip ışığın sebebi nedir acaba? Aradığımız gezegenin bu olduğundan emin misiniz?

Konklin kontrol odasından çıktı ve zangır zangır titreyen koridorda hızlı hızlı yürüdü. Yeşil ışık sanki peşinden geliyordu. Kabinesinin kapısında durup içerden gelen sesleri dinledi. Kabinede büyük bir hazırlık yapıldığı duyulan seslerden belli oluyordu.

Kabinenin kapısını açtı.

Mary, başını kaldırıp Konklin’e baktı.

— Geldik mi?

— Geldik sayılmaz. Yeni vatanımıza adım atmaya hazırlandın mı?

Mary, topladığı eşyayı gösterdi,

— Hazırlanıyorum.

Konklin kahkahayla güldü.

— Sen ve gemidekilerin hepsi hazırlığa başladı. Eşyaları yerine koy, kalabileceğimiz bir yer yapana kadar burada oturacağız.

Mary şaşırdı, ama söyleneni yaptı. Topladığı öteberiyi yerlerine götürmeye başladı.

— Bir çeşit koloni bile kuramayacak mıyız?

— Tabiî.

Kabinenin duvarına dokundu.

— İşte burası.

— Durumumuz iyi olacak değil mi, Bill? Yani, önce sıkıntı çekeceğiz, ama sonra her şey düzelecek, değil mi? Uranüs ve Neptün’de olduğu gibi yer altında yaşarız. Çok güzel, değil mi?

Konklin, Mary’nin kollarındaki elbiseleri nazik bir hareketle aldı.

— Rahat yaşamanın yollarını arayacağız. Haydi, ambara kadar git ve uzay elbiselerimizi al. Gardener, elbiseleri dağıtıyor.

Janet Sibley, onları sinirli bir tavırla karşıladı.

— Şunun içine giremiyorum, baksanıza çok küçük !

Konklin fermuarı kapamasına yardım etti.

— Sakın unutmayın, dışarı çıktığınız zaman çok dikkatli olun ve düşmemeye bakın. Bu elbiseler eski tip. Sivri bir kaya parçasında hemen

yırtılır ve derhal ölürsünüz.

Mary, elbisesinin fermuarını çekerken :

— Önce kim çıkıyor?, dedi. Kaptan Groves mu?

— Çıkış kapısına kim yakınsa.

Jereti, ambara girdi ve elbisesine sarıldı.

— Belki de ben çıkarım. Flame Disc’e ayak basan ilk insan ben olurum. Hâlâ elbiseleriyle uğraşırken geminin iniş alarmı keskin çığlıklarla çalmaya başladı.

Konklin :

— Tutunun!, diye haykırdı.

Gemi gezegenin yüzüne hızla indi. Ambarda bulunanlar sarsıntıdan yapraklar gibi sağa sola uçuştular. Gezegenin üzerinde kaymakta olan gemiyi durdurmak için harekete geçen fren jetleri bütün güçleriyle çalışıyordu. Işıklar birden söndü. Karanlık içinde geminin kayalara sürtünmesinden doğan gürültü kulakları sağır edecek kadar fazlaydı. Ambarda bulunanlar sanki donmuş gibi oldukları yere çakılıp kalmışlardı.

Konklin, bir kenarda yığılı duran yatakların üstüne fırlamıştı.

— Mary!, diye haykırdı. Neredesin?

Yanında bir kımıldanma oldu.

Mary, hafif sesle :

— Buradayım, dedi. Miğferimin çatladığını sanıyorum. Hava sızıyor.

Konklin, Mary’yi kolundan yakaladı. Gemi hâlâ sürtünerek Flame Disc’in üzerinde kayıyordu. Işıklar göz kırpar gibi yanıp tekrar söndü. Koridordaki eşyalar arasında küçük bir yangın çıkmıştı.

Groves :

— Şu yangını söndürün, dedi.

Jereti yakaladığı bir yangın söndürme aleti ile koridora fırladı ve yangını söndürdü.

— Geldik sanıyorum, dedi.

Sesi başlığın mikrofonundan çok zayıf geliyordu.

Birisi elektrik fenerini yaktı.

Konklin :

— Geminin gövdesi bu sürtünmeye dayanmış olmalı, dedi. Hava kaçtığını tahmin etmiyorum.

Mary heyecanla :

— Haydi çıkıp, yeni dünyamıza bakalım, dedi.

Groves, geminin çıkış kapısına ulaşmıştı. Herkes çevresinde toplanana kadar bekledi. Sonra kapının kilidini açmaya başladı.

— Elektrik yok, dedi. Kablolar kopmuş olmalı.

Kapı sessizce açıldı. Hızla sızan havanın sesi duyuldu. Groves ilerledi; gökleri iri iri açıldı ve hareketsiz kaldı. Diğerleri Groves'un etrafında toplandılar. Bir dakika kadar tereddütle durdular, sonra hep beraber gemiyi terk ettiler.

Bir ara Mary tökezleyince Jereti geri kaldı ve kadının düşmesini önledi. Japonlardan biri ilkin yere atlamış, sert zeminde kaymış, sonra kıç üstü oturmuştu.

Gözleri parıl parıl yanarak seslendi.

— Gelebilirsiniz, görünürde hiç bir canavar yok.

Mary duraladı.

— Şuraya bakın, dedi. Şu yeşil parıltılara bakın.

Gezegen yemyeşil parıldıyordu. Nereye baksalar, hafif yeşil ışığı görüyorlardı.

Jereti bir taşı tekmeleyerek :

— Buraya ilk ayak basan bizleriz, dedi.

Groves düşünceli tavırla :

— Sanmıyorum, dedi. İnerken bir şey gördüğümü zannediyorum. Çarpmamaya çalışarak mümkün olduğu kadar yaklaştım.

Omzunda asılı ağır tüfeği çıkardı.

— Preston, bu gezegenin başka bir sistemden kopmuş olabileceğini söylemişti.

⁂

Biraz ötede, inşa edilmiş bir yapı vardı. Bina düz bir metalden yapılmıştı. Çevrelerindeki kristalleşmiş yeşil gazların arasından ilerlediler.

Konklin :

— Buraya nasıl gireceğiz?, diye sordu.

Groves silâhını doğrulttu.

— Başka çare göremiyorum.

Tetiğe basarak tüfeğin namlusunu küçük bir daire yaparak çevirdi.

— Bu metal paslanmaz çeliğe benziyor, dedi. İnsan elinden çıkma gibi.

Açılan gedikten Groves ve Konklin geçtiler. Küçük bir hücreye girmişlerdi. Makinelerin hafif uğultusu duyuluyordu. Çevrelerine bakınırken hava hışırtıyla dışarı sızıyordu.

Groves :

— Deliği yamayalım, dedi.

İkisi birden açtıkları deliğin parçasını yerine koydular. Sonra hafif hafif uğuldayan makineleri incelemek üzere döndüler.

Paslı bir ses :

— Hog geldiniz, dedi.

Silâhlarını doğrultarak döndüler.

İhtiyar adam konuşmasına devam etti.

— Korkmayın. Ben de burada sizin gibi tek canlıyım.

Groves ve Konklin binanın metal yüzeyinde taşlaşmış gibi duruyorlardı.

Groves boğuk bir sesle :

— Ulu Tanrım, dedi. Düşünmüştüm ki...

Konklin'in dişleri takır takır ötmeye başladı. Tirtir titriyordu.

— Gemisinin imha edildiğini söylemiştin. Şuna bak, bir milyon yaşında olmalı. Ve şu sıvının içinde.

İhtiyarın kâğıt kadar ince dudakları kımıldadı ve sesi mikrofondan duyuldu.

— Çok yaşlıyım. Tamamen sağırım ve hiç bir tarafım tutmuyor.

Dudaklarında zayıf bîr tebessüm belirdi.

— Belki biliyorsunuz, mafsal iltihabı. Gözlüklerimi de kaybettim. Bu bakımdan ikinizi net olarak göremiyorum.

Konklin :

— Bizden önce mi buraya indiniz? diye sordu.

Groves :

— Bize bakıyor, dedi. Çok ürkütücü, anormal bir durum. Konklin, banyo gibi bir kabın içindeki sıvıda yatan Preston'a sordu.

— Ne zamandan beri buradasınız?

Preston :

— Kusuruma bakmamaksınız, dedi. Aşağı inip elinizi sıkamıyorum.

Konklin gözlerini kırpıştırdı.

— Beni duymadığını sanıyorum, dedi.

Groves:

— Preston Derneğini temsil ediyoruz, dedi. Yaptığınız planı izliyoruz. Siz...

İhtiyar adam, Groves'un sözünü kesti.

— Bekleyiş uzun oldu. Çok yorgun ve üzüntülü yıllar geçirdim. Konklin korkuyla:

— Bir gariplik var, dedi. Durum hoşuma gitmiyor,

— Sağır ve kör.

Konklin makine grubuna doğru yürüdü.

— Burası gemi değil. Gemiye benziyor, ama çok daha değişik. Sanıyorum ki...

John Preston'un kuru sesi konuşmasını yarıda kesti.

— Size Flame Disc'ten söz etmek istiyorum. Beni ilgilendiren sadece bu. Bunun en önemli konu olduğunu düşünüyorum.

Groves şaşkınlıkla;

— Biz de bunu öğrenmek istiyoruz, dedi.

Konklin yapının düz, kaypak duvarlarını inceliyordu.

— Bunun jetleri yok! Yerinden kımıldıyamaz! Sanki işaret şamandırası !

Birden geriye sıçradı.

— Groves, bu şamandıradan, başka bir şey değil.

Preston:

— Beni dinlemelisiniz, dedi. Size Disc'ten söz etmek istiyorum.

Konklin:

— Bu şamandıralardan bir sürü olmalı, dedi. Bu şamandıra bir yerden kopmuş ve buralara kadar sürüklenmiş. Binlercesi bu civarlarda olmalı.

Groves birden anladı.

— Yolda rastladıklarımız hep şamandıraydı. Birinden diğerine gönderildik. Buraya kadar hep şamandıraları izleyerek geldik.

Preston'un kuru sesi yine duyuldu.

— Ne yaparsanız yapın, ama beni dinleyin.

Konklin haykırdı.

— Kes sesini!

Preston konuşmasına devam etti.

— Burada kalmam gerekiyor. Ayrılmaya cesaret edemiyorum. Eğer...

Konklin öfkeyle haykırdı.

— Preston, iki kere iki ne eder?

Preston :

— Seni tanımıyorum, dedi.

Konklin :

— Söylediklerimi tekrarla, dedi. Mary'nin küçük bir kuzusu vardı. Yünü kar gibi beyazdı.

Groves, aklını oynatırcasına haykırdı.

— Kes, Konklin! Aklını mı oynattın?

Preston'un fısıltısı duyuldu.

— Araştırma çok uzun sürdü. Bana hiç bir faydası olmadı. Konklin, ümitsiz bir tavırla geriledi.

— Canlı değil, dedi. Bu banyodaki sadece görüntü. Ses teyple veriliyor. Yüz elli yıl önce zaten ölmüştü.

Preston'un kuru fısıltısından başka ses duyulmuyordu.

Konklin, yamadıkları deliği tekrar açtı ve başını uzatıp seslendi.

— Gelin, hepiniz buraya gelin.

Jereti delikten geçerken :

— Söylenenleri duyduk, dedi. Mary’nin kuzusu ne oluyor? Neden söz ediyorsunuz?

John Preston’unun görüntüsüne bakarak sustu. Delikten geçmiş olan diğerleri de hayretle John Preston’un görüntüsüne bakıyorlardı.

Groves ;

— Deliği yine kapayın, dedi.

Mary :

— Neden böyle konuşuyor?, diye sordu.

Konklin elini Mary’unnin omzuna koydu.

— Sadece bir görüntü, dedi. Bunun gibi binlercesini fezaya dağıtmış. Muhtemelen Disc’i bulmasından bir kaç yıl sonra. Günün birinde bu yöne gemilerin geleceğini biliyordu. Gemileri Disc’e getirebilmek için sanıyorum.

— Şu halde Preston ölü.

— Uzun zamandan beri. Bir bakış onun çok yaşlandıktan sonra öldüğünü belli ediyor. Gemilerden hiç değilse birini kendi dünyasına getirmek istiyordu.

Mary üzüntüyle :

— Preston Derneği hakkında bilgisi olmamalı, dedi. Kimsenin Disc’i arayacağını tahmin etmemiş.

Konklin :

— Doğru dedi. Ancak, günün birinde gemilerin bu yöne geleceklerini biliyordu.

— Büyük bir hayal kırıklığına uğradık.

Groves :

— Hayır, dedi. Hiç sanmıyorum. Kötü düşünmemelisiniz. John Preston’un sadece vücudu ölü ve bu da önemli sayılmaz.

Mary birden neşelendi.

— Fevkalâde? Harika!

Konklin yumuşak sesle :

— Susun ve dinleyin; dedi.

Herkes sustu ve dinledi.

İhtiyar adaman görüntüsü fısıltılı bir sesle konuşmasına devam ediyordu. Gözleri görmüyor, kulakları duymuyordu. Hatta, yanında bulunanların bile farkında değildi.

— Yolculuk anlamsız değil. Bizleri huzursuz ve umutsuz yapacak bir yolculuk değil. Ne olduğunu söyleyeceğim. İnsanların daima ilerlemesi ve uygarlığın genişlemesi gerek... İnsanlar yeni yeni buluşlar yapmalı... genişlemeli. Tecrübeler edinmeli, dağılmalı, bütün uzayı kaplamalı. Eski usulleri bir kenara itmeli, daima yeniye yönelmeli. Usulden olan davranışlar terkedilmeli, daima ileriye bakmalı....

SON

Sayın Okuyucularımız,

Okat Yayınevi, sayın okuyucularını memnun etmek ve macera romanlarını sevenlere sunulmak maksadıyla yepyeni sitilde ve beğeneceğinize emin olduğumuz tarzda "UZAY SERİSİ" adlı bir yayın yoluna girmiş bulunmaktadır.

Elbette bu çağda geçicek bugün için hayali belki yarın gerçek olabilecek pek çok olağanüstü meraklı, sürükleyici maceraları kapsaması tabiidir.

Bu seride; Feza çağına yaraşan ve bu çağın gerektirdiği süratle değişecek olaylar, maceralar, aşklar, serüvenler bulacaksınız.

Kitapevimizin; büyük ve başarılması mümkün olmayan iddaları yoktur. Sade bir hedefi ve kutsal tanıdığı amacı vardır, onu yaşatan, yükselten siz sayın ve çok sevgili okuyucularımızı hoşnut bırakmak, kitap bittiği anda günlerce onun hazzı ve sizde bırakacağı etkiyle serinin devam edecek diğer kitaplarını beklemenizi sağlamaya çalışmaktadır.

Saygılarımızla,
OKAT YAYINEVİ

ARDİŞ MATBAASI 22 45 45

Fiatı 750 Kuruş